

REJTŐ JENŐ
POKOL A HEGYEK KÖZÖTT

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET

Az orgyilkos Ronny

MÁSODIK FEJEZET

A Lonsdale család jó híre

HARMADIK FEJEZET

Ronny elfoglalja az állását

NEGYEDIK FEJEZET

A Lonsdale-ok törvénye!

ÖTÖDIK FEJEZET

Életre-halálra!

HATODIK FEJEZET

Az egyenesben

HETEDIK FEJEZET

A nagy küzdelem

ELSŐ FEJEZET

Az orgyilkos Ronny

1.

A kocsmában hirtelen csend lett.

Egy másodperccel előbb még mindenfelől vidám beszélgetés, vendéglői moraj olvadt össze, különböző asztalok felől egyesülve. Kacagás, pohárcsörgés, egy-egy élénk felkiáltás rikított csak ki az egyhangú zsongásból. Azután hirtelen csend lett. Az arcok kedvtelen kifejezésre ernyedtek, az emberek megmozdultak a székeiken, és kellenetlenül elfordultak az ajtó irányából, némelyik töltött vagy ivott, hogy áthidalja a kínos szünetet.

A változást a vendég idézte elő, aki most lépett be. Ő is észrevette a hirtelen változást, mert egy lapos, rosszindulatú pillantással, mogorván szétnézett, miközben becsukta az ajtót. Egyik asztaltól a másikig járt ez a szúrós tekintet. Akivel éppen szembenézett, az elfordította a fejét vagy füttyörészve a mennyezetre bámult, esetleg a poharához nyúlt.

A jövevény kissé bizonytalan léptekkel megindult a söntéspolc felé. Egyszer még féloldalt fordult és megállt, két hüvelykujját a revolverövébe akasztva, előredüllesztett mellel, kihívóan, ajkbiggyesztve, azután egy imbolygással meglazult ez a merev tartása és továbbment, mint akit valami láthatatlan kéz meglökött; előredülöngélt a bádogasztalig.

- Whisky... - bökte ki rekedten.

Hiller, a kövér, nyájas vendéglős, úgy megváltozott, mintha kicserélték volna. Barátságos gyerekarca merev lett, néhány rövid, gyors mozdulattal betöltötte és letette az italt a jövevény elé.

Ez gyorsan felhajtotta az italt, megtörölte a száját, és közben ismét körülnézett. A beszélgetés már megindult az asztaloknál, de halkabban és vontatottabban. Az ajtó mellett ülő cowboyok, akik az új vendég érkezéséig kártyáztak, most ismét leosztották a lapot. A postamester hörpintett az italából, azután odafordult az asztalnál ülő

favágókhoz. Ezeket a vegyeskereskedő hozta be Hillerhez egy áldomásra, mert lejöttek a hegyekből, hogy ellássák magukat néhány takaróval meg fejszenyéllel.

- Miről beszéltünk...? - kezdte halkán a postamester.

A különös jövevény egyszerre minden látható ok nélkül hangosan felkacagott, azután előhúzott egy cigarettát, és háttal a polcnak, két könyökére támaszkodva, megvetően, lebiggyesztett szájjal fixírozta a vendégeket.

Errefelé Winstonban nem maradhat meg sokáig a gyáva ember, de kihívó viselkedéssel bárki emberfia megjárhatja, ha Hillernél, a „postakocsi” vendéglőben próbálkozik ilyesmivel. Ez az ember mégis olyan nyílt megvetéssel, gúnyos mosollyal, cseppet sem leplezett kötekedő szándékkal állt ott, hogy csak igen gyáva emberek túrhették szó nélkül a nyegleségét.

És Winston lakói nem voltak gyáva emberek. A részeg vendég viselkedését még különösebbé tette szokatlan elhanyagoltsága. A nyugati lakos nem fordít különös gondot a megjelenésére, de a nyomorúságos külső ismeretlen valami, mert aki dolgozni akar, az megél a keze munkájából, és amennyire az egyszerű, viseltes, sőt kissé kopott ruhának, elnyútt kalapnak polgárjoga van, annyira nem látják sehol szívesen a rongyos és piszkos embert. A kötekedő viszont szárnalmas külsejű alak volt. Csizmájának félig levált a talpa, és az öt nap előtti eső sara lepte be. Ruháján mindenütt szakadások éktelenkedtek, nyakvédőjét bizonyára elvesztette valahol, és hogy az ingének eredetileg milyen színe volt, az a gyűrött, poros fehéreműn már nem látszott meg. Csupa rongy, sár, piszok volt ez az ember. Sovány arcán, besüppedt szemgödren az elvadultság, a nélkülözés és az alkoholizmus jellegzetes kifejezése ült. Kócos, sötét haja a sombrero alól rendetlenül a homlokára lógott. Hogy mennyire lefogyott, az legjobban a revolverövén látszott. Ez az öv, amely bizonyára megfeszült a derekán, amikor vásárolta, most lecsúszott és előrelógott, hogy a két hatalmas colttáskája szinte a térdét verdeste. Jobb kezének ujjaival többnapos szakállát dörzsölgette, és vörös lében bóbiskoló szemei újra meg újra körbejártak részeg, réveteg pillantásával a jelenlevőkön.

Mélységes csend volt.

A toprongyos ember bizonytalan, kaszáló járással elindult, egyenesen a postamester felé.

Néhány másodpercig vigyorogva, egészen előrebígyesztett alsóajakkal nézegette a postamestert. Azután remegő kézzel odatartotta cigarettáját.

- Szabad egy kis tüzet...Mr. Forster?

Forster letette kezéből a szivarját, gyufát vett elő és tüzet adott. A másik hosszúakat szippantott a cigarettából, és állva maradt az asztalnál.

A csend kínossá vált. A postamester kissé sápadtan, de elég határozottan nézett a tolakodóra.

- Kíván valamit, Ronny?

- Mi?... - kérdezte báméskodva a megszólított. - Ó igen... mondjuk... talán kívánnék. De nem magától Forster... tudja, a maguk viselkedése.

A vegyeskereskedő békítően szólt közbe.

- Azt hiszem, senki sem bántotta, Mr. Kerry. Tüzet kért Mr. Forstertől, és most ég a cigarettája.

- Igen... de Mr. Forster letette a szivarját... letette... és gyufával adott tüzet... ez olyan... mintha kesztyűsen nyújtaná a kezét

Forster kissé odább húzta a széket, mert valóságos alkoholfelhő hömpölygött feléje Ronny szájából.

- Kőtekedni akar? - kérdezte csendesen az egyik bányász.

Ronny végtelenül lenéző ajkbiggyesztéssel fordult meg a tengelye körül, úgy, hogy bizonytalan lábai egymásra csavarodtak. Azután csak ennyit mondott:

- Magukkal?... - És legyintett.

Visszament a polchoz.

- Whisky!

- Ne igyon többet, Ronny - felelte Hiller bizonytalanul. Ronny oldalt rágta cigarettáját a szája sarkáig, és a bal szemöldökét annyira lehúzta, hogy szinte eltűnt a szeme. Azután lassan, szótagolva megismételte:

- Whis-kyt...

A kocsmáros szó nélkül italt töltött, és odatette a polcra. Ronny kiitta a whiskyt, azután, mintegy tudomást sem véve a többiekről, monologizálni kezdett:

- Nem törődöm vele... hogy mit beszélnek... a patkányok... A hátam mögött pöffeszkedhetnek... Akármelyik fráter összesúghat rólam a másikkal, ha nem vagyok ott... de aki kesztyűsen... nyújtja a kezét... aki szembe is merészel... pöffeszkedni, azzal elbánok... Akinek nem tetszik, az majd megmondhatja.

Hallgattak. Ronny odadobott egy pénzdarabot az asztalra, azután kiment, és bevágta maga mögött az ajtót, hogy csak úgy rezgett.

A nehéz csend még ott lebegett vagy két másodpercig. Azután először egy szék recsegett, amit valaki közelebb húzott az asztalhoz, majd néhányan megtalálták a méltó felháborodás hangját.

- Nem tudom, hogy miért tűrik ezt?! - kiáltotta a vegyeskereskedő. - Valósággal garázdálkodik itt a városban!

- Csak nem képzeli, hogy odaállok egy ilyennel?... - felelte Forster.

- Megmondom a seriffnek, hogy tiltsa el a helyiségemből - csapott az asztalra Hiller.

A cowboyok más szempontból fogták fel az ügyet.

- Ostobaság, hogy nem merünk felelni neki - mondta az egyik - hiszen már csak az árnyéka önmagának.

- Azt hiszed, ha valaki sovány, az már gyenge is?

- Azt nem tudom - felelte a másik -, de annyi bizonyos, hogy aki remegő kézzel tartja a cigarettát, az nem kezeli olyan biztosan a revolvert, mint régen...

- Csak azt nem értem - fordult az egyik favágó a postamesterhez -, hogy miért nem megy el Arizonából vagy legalább erről a vidékről, ahol ismerik.

- Mert csökönyös és rosszindulatú ember - mondta a postamester. - Mert fejébe vette, hogy az egész város fog elköltözni innen miatta.

- És nincs, aki elbánjon vele?

Néhány másodpercig zavartan hallgattak, azután a postamester igyekezett hetyke hangon felelni:

- Rendes nyugati ember nem áll oda az ilyennel...
- Azután... - dűnnyögte a vegyeskereskedő - veszett ember, akitől minden kitelik... olyan, mint az ördög...

Zavartan hallgattak.

- De hiszen úgy néz ki, mint aki eldől, ha mellbe lökik erősen.
- Hm... mégsem ajánlom, hogy mellbe lökje. Vagy ki tudja... Az is lehet, hogy legyöngült, és csak a neve meg a híre védik meg attól, hogy elbánjanak vele...

A helyiség legtávolabbi zugában, szinte észrevétlenül egy karvalyorrú, ősz ember ült. Sok ránc barázdálta keresztül-kasul az arcát. Miután Ronny elhagyta a helyiséget, az ősz ember előrejött. Kissé hajlott háttal, lomha testtartással járt, mintha széles vállú, domború mellkasú felsőtestét nehezen hordaná. Nagy erejű emberek lépnek ilyen majomszerűen ingadozó járással, lengő karokkal. Keskeny szája kissé ferdén húzódott bal felé attól a ránccá beidegződött állandó gúnyos mosolytól, amely ezt az arcot annyiszor tette rosszindulatúvá, ravasszá vagy gyanakodóvá. A roppant vállú ember felső karján szinte láthatóan duzzadt a kabát az izmoktól. A herculesi megjelenés nemcsak ősz és ráncos külsejével, hanem értelmes magas homlokával, okos szemével is ellentétben állt. A fej egy ravasz diplomatára emlékeztetett, a roppant vállak, a majomszerűen lengő karok faragatlan, nyers díjbirkózóra.

- Ki volt ez az ember? - kérdezte az ismeretlen, ősz vendég Hillertől.
- Aki elment?... Ronald Kerry - felelte a kocsmáros, kissé kedvetlenül, mint aki nem szeret erről beszélni.
- Meg tudná magyarázni az iménti jelenetet?
- Mit kell magyarázni?... - felelte egyre kelletlenebbül a kövér Hiller. - Kötekedik az emberekkel... És hát... Szóval elkerülik a nézeteltérést vele... Fizetni tetszik?
- Félnek tőle, vagy lenézik?
- Hát... ez is, az is... De nem tartozik rám.
- Ember! Mi a fenét titkolózik? Azt higgyem talán, hogy errefelé nem mernek elbánni egy részeg garázda csavargóval?

- Ha bosszantja, menjen utána és verje meg... Lehet, hogy errefelé még tanulhat valamit egy részeg csavargótól is.

- Nézze kérem, én nem szeretem a kertelést, és kíváncsi vagyok az iménti jelenet értelmére. Ez a Ronny tett valamit, amiért errefelé megvetik, ezért gúnyolja az embereket. Viszont olyan legénynek tartják, akivel szemben nem tanácsos erélyesnek lenni.

- Mondjuk, hogy így van. Én semmi esetre sem ártom magam Ronny ügyeibe...

- Gonosztevő?

- Én ezt nem mondtam rá - tiltakozott hevesen Hiller. - Szabályosan felmentették... És különben is, hagyjon békét nekem...!

Az őszhajú ledobott egy pénzdarabot az asztalra, és kiment a helyiségből. Még látta Ronald Kerryt, amint kantárjánál fogva vezette a lovát. Olykor-olykor, a falnak dőlve elindul az utcán. Az idegen szintén elkötötte a fogadó tornácoszlopához kötött lovak közül a saját állatát, és követte a részegét.

2.

Az egyik cowboy a kártyázók közül most odaszólt Hillernek:

- Mit járatod a szádat, Jeff?... Lehetne annyi eszed, hogy ne beszélj ennek az idegennek Ronnyról.

- Miért, mit mondtam? Hallottátok mind, hogy faggatott, és én nem akartam válaszolni - mondta kissé ijedten Hiller. - Végre is süketnémának nem tettehetem magam.

Körülnézett, mint aki helyeslést vár, de az emberek behúzták a nyakukat. Collins, a fegyverkovács vállat vont:

- Nem kell okot adni annak az alaknak arra, hogy itt verekedést kezdjen. Ez a legokosabb. Nem?

A vegyeskereskedő élénken bólogatott.

- De mennyire!

- De hát mit mondtam? - siránkozott Hiller.

- Azt mondtad, hogy felmentették.

- Na és?... Az is sértés, ha valakit felmentenek? Ha azt mondtam volna, hogy elítélték, az egészen más lenne...

- Az lett volna az igazságos... - dörmögte az egyik favágó.

Az egyik asztal mellől Wichy, a lóvadász emelkedett most fel, és az asztalra csapott.

- Hát én véget vetek ennek! Egy részeges, tántorgó fickóról van szó, és ti úgy beszéltek róla, mintha ma is az lenne, aki volt.

- Nagyon helyes! - mondta az egyik cowboy. - Legfőbb ideje, hogy próbát tegyünk vele. Valamennyien úgy érezzük, hogy Ronny már nem a régi. Csak éppen meg kellene győződni valakinek erről, és mindenki a másiktól várja, hogy megfeleljen Ronnynek.

- Hát én kipróbálom! Ha ide beteszi még egyszer a lábát és nem viselkedik tisztességesen, akkor elbánok vele - jelentette ki Wichy.

Izmos ember volt. A lóvadász mind kemény legény. Sokszor hetekig nyargal hegyen-völgyön át egy szép állat nyomában, és ha nem jár hiába, akkor veszélyes munkával, amihez kitűnő ideg, elsőrangú izomerő szükséges, foglyul ejti a vadlovat. Ezért mindannyian úgy érezték a helyiségben, hogy valóban Wichy az, aki alkalmas arra, hogy kísérletet tegyen Ronnyval, miután a lóvadász mesterségénél fogva megszokja a bizonytalan és kockázatos vállalkozásokat.

- Nem vagyok híve a verekedésnek - mondta a postamester -, de helyeslem Mr. Wichy elhatározását. Nemcsak azért, mert ez a Kerry kötekedik, hanem elsősorban, mert szégyene a vidéknek. Nem hiszem, hogy van a nyugaton még egy olyan város, ahol eltűrnék az ilyen... az ilyen...

- Orgyilkost! - kiáltotta Wichy. Ijedt csend lett. - Mit hallgattok el? Torkig vagyok evvel az ostobasággal. Ha ezerszer mentették fel, akkor is orgyilkos! Ha legközelebb bejön a kocsmába, itt mindenki előtt a szemébe mondom, hogy valamennyien azt tartjuk...

- Kérem, kérem... - szólt közbe a vegyeskereskedő. - Csak a maga nevében beszéljen.

- Igaza van Wichynek! - szólt közbe az egyik cowboy. A hangulat már olyan volt Ronny ellen, hogy egy elszánt ember példája megindította a lavinát. - Én is tudtára adom Ronnynek, hogy mit

tartok felőle. Nevetséges, hogy eddig nem tettük meg. Aki orvul lövi agyon az ellenfelét, az nem lehet olyan veszélyes férfi, mint amilyenek Ronnyt tartjuk. Ha valóban olyan lenne, akkor szemtől szembe küzdött volna Teddy Backkel.

A hangulat egyszerre bizakodó és elszánt lett. Az emberek érezték, hogy végre leszámolnak majd az orgyilkossal. Ronald Kerry ezalatt kiszáradt torokkal, tántorogva bandukolt Winston főutcáján. A lovát már régen elengedte, de az állat értelmesen, lassan lépegetett gazdája mögött. Valamikor talán szép, nemes mén lehetett, de most inkább a nagyvárosok egyfogatú kocsija előtt trappoló gebékre emlékeztetett. Beesett horpaszai, komikusan kiszögellő lapockacsontjai azt mutatták, hogy agyonhajszolt, rosszul táplált, végsőkig leromlott állat. Olyan volt, mint a gazdája: elhanyagolt, sáros, poros, jóformán csont és bőr.

A forgalmas úton mintha egy toprongyos kísértet járna a lovával, az emberek keresztülnéztek a részeg alakon. Aki szembejött, nagy ívben tért ki előle, akik a gyalogjárón haladtak, az eget vagy valamelyik háztetőt nézték Ronald feje felett, és hajdani jó cimborája, egy kereskedő gyorsan bement a boltjába, mikor meglátta. Ronny olykor felvonta a vállát és egy-egy apró kézmozdulatot tett, mint aki magában beszél. Néha megállt dülöngélve, és kihívóan nézett a feje felett elmélázó emberekre, de egyetlen tekintetet sem sikerült elfognia. Winston lakói közül senki sem nézett rá. Ahogy a bandukoló mén mögéje ért és orrával súrolta a vállát, mintegy nógatva a gazdáját, Ronny meginogott, azután egy oldalt kitérő, nagy kaszáló lépéssel ismét továbbment, valamit morogva.

Ronny magával hordta a „lepracsengengettyűt”. A középkor bélpoklosai kötelesek voltak egy-egy csengengettyűt rázni, ha emberek között jártak, hogy messze elkerülje őket mindenki, aki egészséges. Ilyen láthatatlan csengengettyű: egy hátulról lepuffantott ember lélekharangja csilingelt Ronny körül.

Arizonában előfordult már, hogy törvényen kívül helyezett rablót nem sikerült kézre keríteni, mert bátorsága és néhány jótette, amellyel szegényeken segített, tetszett az embereknek. Előfordult, hogy jószándékú betörőt, ha büntetését kitöltötte, megtűrték maguk között. Volt már eset rá, hogy egy vagy más okból felakasztott gyilkost is részvétellel emlegettek, de Ronald Kerry számára nem volt egyetlen jó

szavuk, egyetlen tekintetük sem. Nem akadt farm, amelyiken megmaradt volna cowboy, ha Kerryt alkalmazzák, messze környéken nem volt kocsmái asztal, ahová leülhetett volna más ember mellé, nem akadt senki aki megszólítsa, nem lehetett olyan beteg, hogy bárki megsajnálja, a bélpoklosok elátkozott csengettyűje szüntelenül szólt körülötte.

Orgyilkos!

Talán jobban megértik, hogy mit jelent ez a szó a kemény, de erkölcsös és íratlan törvényeiben kíméletlenül szigorú vadnyugaton, ha azt mondom, hogy éppen úgy néztek Ronnyra, mint New Yorkban egy tisztos polgárra, akiről kitudódott, hogy emberhúst eszik.

Ronald Kerrynek állandóan viszálya volt Theodor Backkel. Mindenki tudta, hogy előbb-utóbb összecsapásra kerül közöttük sor. Két olyan emberről volt szó, akik száz lépésről keresztüllőtték a kőr ász szívét, és kétszer nyerték holtversenyben a kormányzó évi nagydíját, amiért Arizona állam legjobb lovasai szálltak nyeregbe. Látszólag barátok voltak, de ez a barátság a nyájas gúny késélén táncolt. Mindenki tudta, hogy egyszer el kell dönteni, ki az erősebb: Teddy vagy Ronny? Azután jött egy leány keletről, Attle nyomdász unokahúga. Ronny és Teddy, a két „barát” ismét egyforma szerencsével versenyeztek. De amíg a kormányzó nagydíját el lehet osztani két részre, egy keletről érkezett leány szíve legalábbis együgyű férfiak felfogása szerint, oszthatatlan, és csak teljes egészében nyerheti el valaki. Joan Attle talán különös kedvtelést is talált abban, hogy a két veszettül elszánt legényt versengeni lássa. Miss Attle-nak ez tetszett. Mit tudják Bostonban vagy Philadelphiában, hogy errefelé a sűrű férfivér még ismeri az egyszerű ősi törvények parancsát? Mit tudnak az ilyesmiről keleten, ahol teliholdas éjszakákon nem hallatszik az éhesen ügető farkas panaszos üvöltése?

Hiller vendéglőjében azután megtörtént egy napon a döntő szóváltás. A gúnyos, éles vitát Teddy Back így fejezte be:

- Elég a fecsegésből. Ha éjszakára kísétálsz Fred Martins erdejébe, rám találhatsz a pataknál, ahol a villámsújtotta fenyő van. Azt hiszem, megértettél. Éjfélre ott leszek. Nem szeretnék hiába várni rád, Ronald Kerry!

- Légy nyugodt - és még kétértelműen hozzátette -, nem fog rád virradni, Teddy Back.

- Örülök, hogy megértettük egymást, Ronny. Addig is jó lesz, ha ma nem iszol többet.

- Gondolod? Hiller! Dupla whiskyt!

A körülállók komoran hallgatták őket. Ronny felhajtotta a whiskyt. Akkoriban is szerette az italt, de több mértékletességgel fogyasztotta. Sohasem látták poros vagy szakadt ruhában, lovának szőréen megcsillant a napfény, olyan tisztán és ápoltan tartotta. Ronny a híres Greenwood mintafarmon volt intéző. Teddy Back egy kis fűrésztelepet bérelt Martins erdejében. Abban az erdőben, ahová Ronnyt éjféli találkozóra hívta.

Ronny, akit különösen nyakas természete miatt akkoriban a „csökönyös Kerrynek” neveztek, olyan részegen szállt nyeregbe, hogy néhány másodpercig inga módjára lengett jobbra-balra a felsőteste, amíg a megfelelő pozícióba jutott ahhoz, hogy sarkantyút adjon a lónak.

- Hej, Ronny! - kiáltott rá Hiller, aki egy borosüveggel a kezében a tornácig kísérte. Elküldöm a fiút Teddyhez, és megmondom, hogy holnapra halasztod a találkozót.

- Mit halasztok?... Találkozót halasztani?

- Nincs esélyed ilyen részegen...

Ronny előrántotta a revolverét, és odalőtt Hillerre. Csörrenés hallatszott. Hiller kezében szilánkokra tört a keresztüllőtt üveg, és míg a kövér vendéglős az ijedtségtől dermedten, szájtátva állt, Ronny felkacagott, és máris nyargalt eszeveszetten, egy gomolygó porfelhő közepén.

Másnap reggel Teddy Bucket holtan találták a villámsújtotta fenyő közelében. Hátulról érte a lövés, és a golyó egy fontos ideggócnál a gerincébe fúródott. Ronald Kerryt letartóztatták. A vádlott tagadta bűnösségét, és az esküdtszék „meggyőző bizonyítékok híján” felmentette.

3.

Ronny nem hagyta el Arizonát. Sőt, Winstont sem. Hogy miért? Maga sem tudta. Csökönység, szívóssága, makacssága lehetlenné tette számára, hogy ne szálljon szembe valamivel, ami ellene irányul. Az emberek elkerülték, mint a bélpoklost.

A Greenwood-uradalomból természetesen nyomban menesztették. Munkát sehol sem kapott. Épp ezért maradt. Ne higgye Greenwood, ne higgyék ezek az emberek, ezek a senkik... Hogy mit ne higgyenek, azt már sohasem gondolta végig. Ennyi elég volt ahhoz, hogy kihívóan járjon köztük, készen minden pillanatban arra, hogy szemébe mondják azt a véleményt, amit a háta mögött beszélnek, és akkor... akkor kitörne belőle minden! Joan Attle természetesen nyomban visszautazott keletre. Az a másik lány, akivel Joan érkezéséig jól megértették egymást a szomszédos Viscouns községben, Elly Harrisson, nyomtalanul eltűnt a környékről, és soha többé nem tért vissza Arizonába.

De Ronny maradt. Lerongyolódott, az alkohol végleg hatalmába kerítette, heteken át csak egy-egy elkerülhetetlenül szükséges szót váltott egy kereskedővel vagy valami idegennel. Sokszor néhány napra eltűnt a városból. Eleinte azt hitték, hogy mégiscsak más vidékre költözik, de azután ismét megjelent, még lomposabban, züllöttebben, részegebben, kihívóbban, és egy farkasbőrt adott el Goddardnak, a szőrmekereskedőnek. Azután ott ödögött a városban, amíg pénze volt, egyedül, kiátkozottan, elvadultan...

Most is Goddardhoz ment. A kereskedő komor, hűvös arckifejezéssel biccentett Ronny felé.

- Hoztam valamit, Goddard... - mondta, és csomagot hozott be, ami eddig a nyereg mögött volt a lóra kötve.

- Nem járnak most erre a vásárosok - felelte kedvetlenül Goddard.

- Ezt azért mondod, vén hiéna hogy még jobban megzsarolj. Pedig, amit most hozok, annak meg kell adni az árát... Kis híján én is megadtam.

- Én csak annyit tudok adni...

Nem folytatta. Csodálkozva nézte a szőrmét. A kihalófélben lévő óriás szürkemedve bundája került elő az elvágott kötelek között széthulló csomagból. A világosszürke, hatalmas szőrmecsomók itt-ott sötét foltba tapadtak össze a vértől.

- Szürkemedve... hol lőtted?

- A Sziklás-hegységben. Mit adsz érte?

Az ajtó előtt megjelent egy pillanatra a széles vállú, ősz ember ráncos arca. Goddard időközben visszanyerte higgadtságát.

- Hát... ez szép vadászteljesítmény... igazán csodállak, de mint szőrme...

Ronnynak már nagyon kiszáradt a torka, és egyetlen centje sem volt.

- Pokolba az üres szavakkal! - kiáltotta rekedten. - Azt kérdeztem, hogy mit adsz érte?

- Igazán nem áldozhatok többet húsz dollárnál erre a szőrmére...

- Rabló!... Azt hiszed, azért, mert ki vagyok szolgáltatva neked...

- Én csak megmondtam az árát. Ha tetszik, itt hagyod, ha nem, úgy is jó.

Ronnynak fejébe szaladt a vér.

- Hát nem!... Érted?! Nem... Azért sem! Inkább darabokra vágom és eldobom... Te dögmadár!

Gyorsan összecsomagolta a bőrt, és ment. A nap forrón sütött, a ló búsan bólogatva lépkedett mögötte. Egy ház előtt kisgyermekek nézték, kíváncsi, tágra nyílt szemmel, és mikor Ronny feléjük fordult, lassan, ijedten egymásba fogódzva a falhoz húzódtak...

A szomjas, porlepte, fáradt emberre úgy hatott ez a jelenet, mintha a torkát szorítanák meg. Szeretett volna vaktában lövöldözni a járókelőkre. De a nap egyre forróbban tűzött, a por egyre kesernyésebb ízzel rakodott le a szájában, és úgy áhította az italt, mint egy eltévedt sivatagi vándor.

Arra nem is gondolt, hogy visszamenjen Goddardhoz, és odaadja a bőrt húsz dollárért. Még ha valóban az életét válthatta volna meg ezzel a pénzzel, akkor sem... A sarkon feltűnt egy facsoport mögül

Hiller vendéglője. Ideges, gyors mozdulatokkal odakötötte a lovát az egyik oszlophoz, és bement.

A moraj ismét úgy elhalkult, mint a délután folyamán, mikor itt járt. De most nem nézett sem jobbra sem balra, hanem egyenesen a söntéspolchoz ment.

- Hiller! - mondta a kövérnek. - Egy bőrt hoztam neked. Vedd meg tőlem.

A kocsmáros, akit a támadó hangulat heve szintén magával sodort, kissé nyersen felelt:

- Nem vagyok bőrkereskedő, ezt tudhatod.

- Megveheted dísznek, a kocsmád falára. Odaadom olcsón! Nézd meg...

Wichy lassan előrejött. Az egyik cowboyfiú letette a kártyát és felállt. A vegyeskereskedő gyorsan hazament. Vihar előtti fülledt, feszült hangulat ült a helyiségen.

Ronny elvágta a köteleket.

Wichy cigarettára gyújtott, kissé megigazította az övét, és lassú, hetyke léptekkel odalépett Ronald Kerry mellé.

- Nézd! Itt a bőr! - mondta Ronny Hillernek... - Mennyit adsz érte?

Felemelte a földről a szürkemedve kócos, hosszú szőrű, mocskos bundáját, és magasra tartotta.

- Szürke... medve... - dadogta Hiller, és csodálkozva hátralépett. Wichy meg sem mozdult.

Nagy csend lett.

- Na mit bámulsz? - kiáltotta nyersen. - Adsz érte valamit vagy nem?

Egy szék recsent. A cowboy ismét visszaült. Hiller összeszedte magát. Végre is nem kellett tartania Ronnytól. Mentegetődzve vont a vállát:

- Nem tudom, mit kezdjek vele... ha... ha éppen megkérsz rá... - először ki se merte mondani - adhatok nyolc dollárt... Ez nagyon kevés... de én nem vagyok...

- A tied! - Keresztülhajította a polcon a bőrt. - Whisky! Gyorsan!

Csak most vette észre Wichyt, aki mozdulatlanul állt mellette. Sötét pillantással végigmérte a lóvadászt:

- Talán nekem akarsz valamit mondani, Wichy? A másik nyelt egyet.

- Szép medvebőr - felelte, és zavartan körülnézett.

- Igen... Elég szép...

Wichy még ott állt egy-két másodpercet, azután lassú léptekkel a helyére ment és leült.

Ronny felhajtotta a whiskyt. Szokása szerint háttal a polcra támaszkodott, két könyökére dőlve cigarettára gyújtott, és megvetően, lebiggyesztett szájjal nézett szét.

Csend volt.

Valaki a poharához nyúlt, egy másik az asztal alá nézett, és igen sokan bámulták a mennyezetet, valamint a falakat, mintha különlegesen szép domborműveket tanulmányoznának.

De senki sem tette próbára Ronald Kerryt...

MÁSODIK FEJEZET

A Lonsdale család jó híre

1.

A nyomasztó csendben bántóan hallatszott a kerek falóra ketyegése. Nyílt az ajtó, az ősz, széles állú ember lépett be rajta. Egyenesen Ronnyhoz ment.

- George Lonsdale vagyok. Beszélni szeretnék magával, Mr. Kerry.

Ronny kissé meghökkent. Fél éve, mióta Teddy Back meghalt, még senki sem mondta neki, hogy beszélni szeretne vele.

- Honnan tudja a nevemet?

- Megkérdeztem valakitől.

- És egyebet nem mondott az illető, csak a nevemet?

- Mást nem mondtak...

- Errefelé nem szívesen beszélnek velem - mondta, és gúnyos, kihívó pillantással nézett körül.

- Szükségem lenne egy használható legényre a farmon. Ha van kedve, leszerződhet. Napi három dollár és ellátás.

Ronny még jobban meghökkent. Szokatlanul szép ajánlat volt.

- Hol van a farmja?

- Majdnem Mexikó határában, a Colorado fennsíkján.

- Úgy... És tud rólam mindent?

- Nem tudok semmit. De remélem, hogy beválik a munkánál.

Ronny vigyorgott, azután hátraszólt:

- Whisky...

- Nos? Van kedve?

- Nekem van... Három dollár szép fizetés. Csak kérdés, hogy megfelelek-e? Ugyanis... amint ezt a jelenlevő urak magatartásából

láthatja... Én hétszer átkozottabb vagyok Káinnál... - felhajtotta a whiskyt. - Én Arizona lakosai szerint orgyilkos vagyok.

Az idegen hallgatott.

- Nos? Még mindig fenntartja, hogy alkalmaz három dollárért?

- Nem - felelte Lonsdale tünődve -, ezek után felemelem az ajánlatomat napi öt dollárra.

2.

A vendéglő előtt lóra ültek.

- Én itt maradok néhány napig Winstonban. De szeretném, ha maga nem várna meg - mondta Lonsdale. - Jó lesz, ha kissé megismerkedik a hellyel, ahol dolgoznia kell.

- Igaza van - felelte nehezen forgó nyelvvel. - Nem árt a munkahelyet megismerni.

- Maga csakugyan orgyilkos? - kérdezte különösebb érdeklődés nélkül, csak úgy társalogva a farmer.

- Mi köze hozzá? - horkant fel kihívóan. - Az ügyeimhez semmi... köze... érti? Ha azért alkalmazott, hogy megtudjon valamit... Akkor!

- Szó sincs róla - felelte gyorsan Lonsdale. - Ami a munkahelyét illeti, azt hiszem, az Egyesült Államok legszebb vidékén fog dolgozni. Kissé furcsa neve van a gazdaságnak, úgy ismerik a környéken, hogy *Lonsdale-vár*. Ennek az az oka, hogy a birtok közel fekszik a navajo indiánok földjéhez, és dédapám kissé erődszerűen építette a Lonsdale-házat, mert állandóan számolni kellett a rézbőrűek támadásával. A *Lonsdale-vár* kis híján százéves.

- Azon a vidéken még ma sem árt némi óvatosság... - bólogatott Ronny. Már régen beszélgetett ennyit.

- Az indiánokkal nincs baj a mi vidékünkön. Lovagoljon mindig észak felé a Speek River mentén Prescottig. Ott már mindenki útbaigazítja. A birtok a Colorado-fennsíkon fekszik, Prescott-tól néhány mérföldnyire.

- Ad valami írást... az intézőhöz?

- Maga az intéző - felelte egyszerűen Lonsdale. - Minek írás? Senki sem fog kételkedni a szavában. Bullog, az eddigi intéző nemrégén meghalt, és tudják, hogy keresek valakit a helyére.

- De hát... - csodálkozott Ronny -, én igazán nem úgy festek, mint valami intéző.

- Bullog sem tűnt fel nagyvilági külsejével. Aki el tudja ejteni a szürkemedvét, és valaha Greenwood farmján dolgozott, az megfelel az öreg Bullog helyére. Szegény, egy hónapja, hogy meghalt.

- Mi baja volt az elődömnek?

- Kissé kényes természetű öregúr volt, és meghült egy reggelen, mert mezítláb szaladt ki valami miatt a harmatos földre. Köhécsegni kezdett, és elpatkolt. Csak jelentkezzék a farmon, az öcsém, aki a birtok társtulajdonosa, jóindulatúan segítségére lesz a kezdet nehézségeiben.

Ronny csuklott egyet, és megigazította félrebillenő kalapját.

- Öccse is van?... Két gazda lesz?

- A voltaképpeni gazdája én leszek, de az öcsém is ott él a birtokon - felelte Lonsdale, és megrántotta a kantárt. - Hát én visszafordulok. Az utat megjegyezte?

- Prescotttig a folyó mellett, onnan a Colorado-fennsíkhhoz.

- Nem szeretném, ha véleménykülönbségünk lenne a tekintetben, hogy előleget nem adok, mert látnom kell, hogy megállja-e a helyét, mielőtt alkalmazom.

- Egy véleményen vagyunk... És mennyi a próbaidő?

- Semmi. Ha megérkezem, és látom, hogy átvette a munkakörét, akkor nem lesz oka panaszra a szűkmarkúságom miatt. De hát mit tudom én, hogy nem szalad-e el mindjárt, ha látja, hogy nehéz betölteni, amit vállalt? Először bizonyulnék rossz emberismerőnek, ha így lenne. Az öcsémnek mondja azt, hogy magában megtaláltam azt az embert, akire szükség van. Örülni fog, hogy végre betölti valaki a szegény köhögős Bullog helyét. Ami a legényeket illeti, nem mondhatok magának mást, mint azt, hogy ezek a cowboyok úgy élnek, mint a testvérek...

- Akkor... Akkor miért mondta... hogy két dollárral többet ad egy orgyilkosnak?

- Azért, fiam - mondta nyájasan az ősz úr -, mert családjuk sok lelkeszt adott az Egyesült Államoknak, és hitünk az, hogy többet ér egy megtért bűnös száz igazhívónél. Ott van például az első legény, Myron Halsey, ez valamikor bandita volt, ma minden vasárnap ellovagol Prescottba az istentiszteletre, és jámborabb, szelídebb cowboy nem él a környéken. A hosszú Dick nyolc év előtt egymaga kirabolta Silver City bankját, ma csendesebb ember, mint bármelyik kiskereskedő a környéken. Gondolom, hogy maga is megváltozik idővel...

Ronny réveteg szemeivel zavartan pislogott.

- Sajnos... elég nyakas természetem... van...

- Azt láttam. Hát csak induljon útnak. Remélem, meg tudja értetni majd magát az öcsémrel és a cowboyokkal.

Lonsdale elvágatott. Ronny ellenkező irányban ügetett tovább. Forrón tűzött a nap, és ez sűrűbbé tette agyában az állandó alkohelmámor ködét. Örült. Itt hagyja ezt a pokoli vidéket anélkül, hogy elsomfordált volna... Mert mindenki hallotta, hogy őt elszerződtették. Ilyen alkalmazást akkor is elfogad az ember, ha nem él kiátkozottan a szülőföldjén.

És milyen kiátkozottan! Olykor szekerek, lovasok jöttek szembe az úton és kitértek előle. Elfordították tekintetüket, gyorsabb ügetésre fogták a lovat, hogy elhagyják:

Ott jön az orgyilkos!

...Szinte nem is érezte, hogy lovagol. Ha felriadt kissé, úgy rémlett, mintha egy helyben állva rázódna a nyeregben, olyan öntudatlanul ügetett az úton. Elmosódó körvonalú fák, kivehetetlen alakú dombok egymásba folyó képe iramlott el mellette, amint zötykölődve trappolt a legcsekélyebb óvatosság nélkül, hiszen nem kellett törődnie a szembejövőekkel: őt úgyis kikerüli mindenki.

Jön az orgyilkos!

Ha lezuhanna itt félig holtan a lováról, talán meg sem állnának mellette, hogy felszedjék az útról és egy ital vizet adjanak.

Nyolc-tíz poros, napbarnított cowboy jött szembe vele az úton, hogy Hiller kocsmájában a munka utáni jól megérdemelt szórakozást élvezzék.

A vidám, hangos beszélgetés, mint láthatatlan karmester intésére, megszűnt. Vigyorgó arcvonásaik elernyedtek, és két részre oszolva elhúzódtak az útról...

Jön az orgyilkos!

...Mikor Ronny közéjük ért, megrántotta a kantárszárat, és állva maradt az út közepén. Valamikor az ő legénye volt ez a néhány legény. Kissé megingott a nyeregben. Rekedt, színtelen hangon szólalt meg:

- Elmegyek, fiúk!... Egyiketekkel sem akarok kezet fogni... Elbúcsúzni sem... Inkább úgy érzem, hogy... le kellene puffantani valakit... ahogy szerettem volna... Gondoltam: ha egyszer meglincselnek... kilövök egy töltés golyót... - Legyintett. - Oly mindegy... De figyeljetelek: még találkozunk... Hallani fogtok rólam. Ezt érzem most: még hallani fogtok rólam...

A legények csendben álltak. Valamikor szerették Ronald Kerryt, az intézőt, és ezt az érzést most sem tudták teljesen kiirtani magukból. A Nagyböggő, egy cowboy, akit különlegesen mély hangja miatt hívtak így, valamivel előbbre jött.

- Ide hallgasson, Ronny... Mikor én először hallottam azt a dolgot, nem hittem el... Vártuk néhányan, hogy maga mond valamit. De semmit sem mondott. Maga azt vallotta a bírónak, hogy ott sem volt Martins erdejében... Mit szólna, ha egy ember, akinek nagyon fáj, hogy Ronald Kerry orgy... szóval, akinek nagyon fáj... az kiment oda a villámsújtotta fához, és megtalálta a maga lovának a patkónyomát?... Mert ez az ember tudta, hogy Ronald Kerry lovának a hátsó jobb patkóján véletlenül nagyobb fejű spanyol patkósróf van, amit ő hozott El Pasóból, és odakölcönözte, mikor Ronnynek eltört a patkója, és nem volt más sróf kéznél... Ez az ember ott a villámsújtotta fenyőnél - folytatta mély hangon a Nagyböggő - megtalálta a négy patkónyom elnyúlt lenyomatát a nedves földben. Az egyik hátsó nagy fejű spanyol sróf volt... A másik három a winstoni kovács kerek srófjával volt megerősítve. Jól látszott...

Ronny döbbsenten nézett a Nagybögőre. Ez egy pillanatnyi szünet után csendesebben folytatta:

- Mi vártuk... hogy azt mondja: „Ott voltam, de nem én tettem.” Mi elhittük volna. Akkor is, ha felkötik. De maga azt mondta, hogy „nem voltam ott”...

- Na és?! - kérdezte nyersen, rekedten Ronny. Közben a dombok a lemenő nap sötétlila pasztellderengésében mosódtak el, és az esteledő országúton álldogáló cowboyok árnya egybeolvadt a mozdulatlan fák és bokrok között táguló homállyal.

- A bírónak nem mondtuk el. Mi nem áruljuk be magát, akkor sem, ha megérdemli. De maga vegye tudomásul, hogy velünk ne játssza ezt a dacos, kötekedő, titokzatos embert... Legalábbis addig ne játssza, amíg nem felel arra a kérdésre, hogy ott volt-e Martins erdejében, vagy sem?

- És ha ott voltam?!

- Akkor mondja meg nyíltan, hogy mi történt Teddy Backkel?

Ronny hirtelen oldalt hajolt a nyeregből. Szinte a Nagybögő arcáig lógott a feje, hogy érezte a feléje áramló alkoholbűzt.

- Hát vedd tudomásul, Nagybögő: ott voltam Martins erdejében! - kiáltotta rekedten, azután úgy megsarkantyúzta a lovát, hogy az állat, mintha akadályt venne, hatalmas szökelléssel iramlott neki az útnak.

3.

Ahol a sebes sodrú, de keskeny Speek River egy holtág alatt a Coloradóba ömlik, a domboldalban mozgalmas kis várost fejlesztett ki a délről érkező bevándorlók forgalma. Ez volt Prescott.

Idáig szakadatlan vágóban tette meg az utat Ronny, mintha kihalt volna belőle minden nyugati tisztesség leromlott, hűséges ménjével szemben. Bizonyos volt, hogy Proud, a rosszul táplált, ápolatlan ló előbb-utóbb dögölni fog lezuhanni egy ilyen lovaglásban.

Prescottban, talán mert hosszú út állott még előtte, kivételesen több figyelemre méltatta Proudot: Megkérte a vendéglőst, akihez betért, hogy lássa el mindennel a lovat. A kocsmáros, miközben az istállóba vezette az állatot, fejcsóválva tapogatta meg a kiálló csontokat. Saját

jószántából szólt az egyik indián fiúnak, hogy dörzsölje le szegény párát.

Hiller nyolc dollárjából már alig volt valami pénz Ronnynál, de ezzel nem törődött. Evett, és whiskyt ivott.

- Messzi útról érkezett, amint a lován látom - jegyezte meg a kocsmáros, miközben kiszolgálta.

- Winstonból lovagoltam.

Hosszú asztalnál ült, amelynél még hárman iddogáltak rajta kívül: a Colorado révésze és két béreslegény.

- Winstonban magam is jártam egyszer - mondta a révész. - Szép város. Kár, hogy nem arrább fekszik, akkor a Colorado partján lenne, mert hiába: város folyó nélkül, nem az igazi.

Ronny elhatározta, hogy érdeklődik új gazdái felől.

- Ismerősök a Philmore-hágón túl, a Colorado-fennsíkon?

A vendéglős vállat vont.

- Hát... Az ember ismeri a vidéket. De mit lehet ott különösebben ismerni vagy nem ismerni?

- Szép tájék - mondta a révész -, de nem telepedik ott le senki a navajók miatt.

- Pedig csoda hülye szokás ez - dörmögte közbe az egy cowboy és kése hegyével húsdarabokat távolított el a fogai közül. - A navajók már régen nem bántanak senkit.

- Ma már legfeljebb a fehérek teszik bizonytalanná a Sziklás-hegység útjait - jegyezte meg a révész.

- Arra a vidékre készül? - kérdezte Ronnyt a kocsmáros.

- Igen. Ismernek a Philmore-hágón túl egy bizonyos Lonsdale családot, akiknek a házát *Lonsdale-várnak* hívják?

A négy ember arca hirtelen elkomorult. Jelentősen összenéztek. Rövid szünet után a révész megköszöri a torkát, és tettetett közömbösséggel mondta:

- Igen... Ilyen nevű birtokosok laknak arrafelé...

Csend lett. Ronny határozottan érezte, hogy egyszerre kellemetlen hangulat választja el a társaságtól. A kocsmáros kenyérmorzsákat porolt le az asztalról kötényével. Közben látszólag hanyagul és egykedvűen odavetette Ronnynek:

- Maga talán oda igyekszik?

- Igen. Mr. Lonsdale felfogadott intézőnek a szerencsétlenül járt Bullog helyére.

A négy arc jéghideg pillantással, mereven nézett össze.

- Na... én megyek - szólt a révész, és miközben távozott, pillanatig sem vette le a szemét Ronnyről, még akkor sem, amikor meg kellett volna fordulnia menés közben. Ezért aztán nekiment fejfel az ajtófélfának.

A kocsmáros törte meg ismét a csendet.

- Igen... Ez a Bullog szerencsétlenül járt. Azt is tudja, hogy mitől halt meg?

- Úgy tudom, köhögött.

A három ember megint igen bután nézett össze. Azután az egyik cowboy tünődve vállat vont, és mintegy magyarázva Ronny szavainak értelmét, azt mondta a kocsmárosnak:

- Lehet, hogy köhögött. Az ember tüdeje nem jól bírja a revolvergolyókat. De az ólom nem olyan, mint a halszálka, amit ki lehet köhögni... Azért magam is valószínűnek tartom, hogy köhögött tőle egy kissé.

Szóval Bullogot agyonlőtték. Úgy látszik, Lonsdale elhallgatott előtte néhány dolgot.

Közben a szomszédos asztalnál ülők is összesúgtak a vendéglőssel. Ketten fizettek és mentek, másik kettő riadt kíváncsisággal méregette a rongyos vendéget.

- Talán... - szólt oda Kerry a kocsmárosnak - valami baj van ezzel a Lonsdale-farmmal?

- Tessék?... - topogott zavartan Silas. - Á... véletlenül egész rendes család, csak... - hirtelen barátságosan ezt kérdezte: - Előhozassam a lovát?... Nem jó ám éjszaka érkezni a hegyekbe...

Most különös ember lépett be a vendéglőbe. Tekintélyes külsejű, egyenes tartású egyén, akin akkor is meglátszott volna, hogy hivatalos személyiség, ha nem viseli kabátján a seriffjelvényt.

Egyenesen Ronny asztalához ment.

- Ki maga?

- Jó napot.

- Én a seriff vagyok. Azt kérdeztem hogy ki maga?

- Mire én azt feleltem, hogy jó napot. És nem hallottam, hogy visszaköszönt volna. Vagy a seriff Prescottban nem szokott köszönni?

- Figyelmeztetem, hogy errefelé megjárhatja az ilyen beszédmóddal. De ha mindenáron akarja, hát: jó napot.

- Ha mindenáron kíváncsi: Ronald Kerry vagyok.

- Honnan jött?

- Winstonból. Megtudhatom, hogy miért ez a rendkívüli kíváncsiság?

- Bizonyára tudja. Ha letagadja, az sem érdekel. Úgy hallom, hogy a Colorado-fennsíkra igyekeznek?

Valaki tehát elment a seriffhez, és beszélt róla. Talán a révész vagy egyike a cowboyoknak. De miért? És miért jött ilyen hirtelen a seriff?

- Jól hallotta - felelte -, a Colorado-fennsíkra készülök.

- Hát ha akar, máris indulhat. Vagy pihenjen egy órát, azt sem bánom.

- És miért, ha szabad kérdezniem?

- Mert errefelé nem vagyunk elragadtatva az olyan emberektől, mint maga.

Ronald felemelkedett, a seriff elé állt, és végignézte a cipője orráig.

- Ismételje meg, amit mondott.

- Bele akar kötni a seriffbe? - kérdezte figyelmeztetően a kocsmáros.

- Feltételezem, hogy errefelé nem hitvány, gyáva fickókat választanak seriffnek, akik csak a hatósági jelvényvel állnak helyt egy sértésért.

- Ember! - szólt rá a seriff -, azt hiszi, félek magától? Ha csak megmoccan, keresztüllövöm. - Mindkét keze egy-egy revolver agyán nyugodott.

- De ezt csak mint seriff meri mondani.

- Miért? Talán azt hiszi, ha a két kezemben egy-egy revolver van, akkor mint magánember nem lövöm keresztül elég jól?

- Azt.

A seriff egyik kezével levette a jelvényt, és ismét megfogta a két revolvért.

- Well. Most nem vagyok seriff és megismétlem: nem szeretjük errefelé az olyan em...

Mikor idáig ért a beszédben, úgy bukott hanyatt, hogy az ötlépésnyire álló asztalok és székek között, mindent felborítva, recsegő bútorok és csörömpölő edények társaságában terült el a földön.

Az emberek nem tudták, hogy miért? Egy tompa puffanást hallottak, és a seriff repült. De Ronny ütését senki sem látta. Winstonban felvilágosíthatták volna őket erről a varázslatos ökölcsapásról, amely szinte gyorsabb az emberi szem által észlelhető mozgásnál, és akit elér, az úgy terül el, mintha villám sújtotta volna.

Maradék pénzét az asztalra dobta, és ment. De a küszöbön megállt, és az ajtó előtt bámészkodók felé fordult. Valahol hátul állt a révész. Ronny nyolc ember feje felett átnyúlt, és mint valami rongyot, rántotta oda a hatalmas alakot.

- Mit mondott maga a seriffnek rólam? Mi?

A révész elfehéredett, de nem hátrált meg.

- Azt mondtam, hogy maga Lonsdale-ékhoz megy intézőnek. És eressze el a kabátomat! Itt nem fog...

Ronny csavart egyet a kabáton, hogy a révész válla a füléig húzódott, és kiszorult mellkasából a lélegzet, aztán egészen maga elé rántotta:

- Az egyik ott bent már elmagyarázta, hogy mi a kifogás ellenem errefelé. A Lonsdale-ék talán rablók?... Felelj, mert!...

- Nem mondtam... Én csak figyelmeztettem. Mit akar tőlem?

Ronny valami morgást hallott a háta mögött. Megfordult. Vagy hatan közeledtek. Az a két cowboy, akikkel együtt ült, vezette az embereket.

- Ez az! - mutatott rá az egyik. - Látjátok! Már is belekötött valakibe!

- Megtámadta a seriffet! - hangoskodott a körülállók egyike. Úgy látszott, hogy azonnal meglincselik. A révészt, mint valami pelyhet emelte a levegőbe, és belevágta a közeledő csoportba. Néhányan kalimpálva szétbuktak, és kissé tágult a kör. Ronny már egy ugrással az istállónál termett.

Mikor becsukta maga mögött az ajtót, az első golyó forgácsokat fröcskölve, keresztülütötte a deszkát. Kint a lincselésre készülő tömeg morajlott. Négy-öt golyó a deszkát törte most át.

Körülnézett.

A hátsó fal agyaggal tapasztott téglá volt. Háromlépésnyire távolodott, és teljes erejéből nekivetette magát. Laza féltéglákból lehetett összetéve a fal, mert nagy robajjal és porfelhővel kidőlt. A porfelhő még el sem szállt, amikor már nyeregben ült és vágatott, maga sem tudta, merre, egy hepehupás mezőn át.

Néhány golyó füttyült el a füle mellett.

- Előre, Proud! - biztatta a lovat. Rövidesen elhagyta a várost, és ismét az országúton folytathatta az útját a Colorado folyásával ellenkező irányban.

HARMADIK FEJEZET

Ronny elfoglalja az állását

1.

Már csak néhány cent volt a zsebében, ami nem lett volna baj, ha Prescottban kipihenheti magát a pénzéért. De így, fáradtan, szomjasan, kimerülten a déli forróságban, lenyargalt lovával egy megerőltető kaland után, sivár volt a helyzete. És errefelé már nem fekszenek egymáshoz közel a helységek, úgyhogy estére járt már az idő, mikor elérte Copper Cityt. Várost sejtető neve dacára Copper City nyomorúságos kis település volt a Colorado partján.

Kimerülten szállt le a lováról. Talán elég a pénze egy whiskyre, néhány cigarettára, és hálóhelyet majd csak talál. A kocsmá rossz szagú kis deszkaépület volt, és homályos üvegű lámpás lógott az egyik gerendáról. Vagy nyolcan ültek a helyiségben, és valahol egy rekedt régi gépzongora szólt. Ronny megkötötte a lovát és odaszólt a suhancnak, aki a kocsmá körül álldogáló állatokat ellátta, hogy adjon inni Proudnek.

A vendégek kíváncsian nézték a rongyos, poros, elvadult külsejű alakot. A prescottti istállófal mesze, az út pora még a szokottnál is toprongyosabbá tették. Felhajtotta a whiskyt, és beidegződött mozdulatával cigarettára gyújtott.

- Mondja, kérem... - mondta a vendéglősnek. - Nem tudja, hol pihenhetnék néhány órát, mielőtt továbblovagolok?

- Semmi akadály - felelte a vendéglős. - Menjen csak be a konyha mögötti szerszámkamrába, ott talál pokrócot, meg zsákokat is a feje alá.

Vastag nyakú, zömök cowboy lépett hozzá, és barátságosan rávigyorgott.

- A whiskyt meg tekintsük úgy, mintha az én egészségemre itta volna - mondta Ronnynek.

- Köszönöm. Annyi pénzem még van. - Kifizette a whiskyt.

- Alapos út van maga mögött - jegyezte meg a köpcös. - Hová készül?

- A Colorado-fennsíkra.

- Oda?... Mit keres arrafelé? Hiszen ott csak rézbőrűek élnek. Talán New Mexicóba készül, és ezt a nehéz, de rövidebb utat választja? - firtatta a köpcös.

Hiába szorította össze a fogait, az egyenes válasz ellenállhatatlanul kikíváncozott:

- A *Lonsdale-várba* megyek.

A köpcös hátralépett, és az ujjai megmozdultak, mintha revolveréhez akarna kapni. Néhányan felálltak a helyiségben.

Először a kocsmáros szólalt meg:

- Ezt előbb kellett volna mondania. Természetesen szó sem lehet róla, hogy nálam háljon.

- Én nem tudom, hogy mi kifogásuk a Lonsdale-farm ellen - mondta Ronny. - Egy Lonsdale nevű ember, akit azelőtt sohasem láttam, szerződttetett intézőnek. Mondják meg, kérem, hogy miért van ilyen híre...

- Ha szerződtték - mondta a köpcös -, akkor megfelelő ember arra a helyre. Ha meg intézőnek választották Lonsdale-ék, akkor jobb helyet is tudnék magának...

A Köpcös hangjától Ronny vére forrásba jött. Tudta, hogy ha ez a meleg az agyáig ér, akkor nem ura többé az indulatainak. Pedig most vigyáznia kellett. Ha itt sem pihenhet, akkor lefordul valahol a nyeregből...

- Miféle alkalmasabb helyet tudna számomra? - kérdezte fojtott hangon.

- A Lonsdale-intézők számára - szólt közbe egy farmer, aki szép lassan mögéje jött - a börtön és az akasztófa az egyetlen megfelelő hely.

A vérhullám zúgva az agyára tódult.

- Nem hallottam - mondta Ronny csendesen -, de mégsem szeretném, ha megismételné, amit mondott.

Egy harmadik ember lépett hozzá.

- Hát én megismétlem! Aki a Lonsdale-éknál intező, az mind kötni való gazember! - De miközben ezt mondta, már Ronny gyomrához szorította a revolverét. - Fel a kezekkel!

Magasra emelte a két kezét. - Most összekötözünk, és...

...Csörömpölés hallatszott, sötét lett és tüzeső fröccsent szét. Senki sem figyelte meg ugyanis, hogy mikor Ronny feltartotta a kezét, ujjai éppen a gerendáról lelógó lámpáig értek. Csak egyet legyintett, és az olajjal telt üveg a fához lendülve darabokra tört.

A sötétben zűrzavar támadt.

Aki a revolvert tartotta, még jóformán nem is tudta, hogy mi történt, mikor olyan rúgás érte, hogy messzire repült. A köpcöst egy láthatatlan ököl találta el, és a farmert megcsavarintotta valami a derekán, azután belezuhant a pult mögött felrakott likőrösüvegek közé. Mindez csodálatos gyorsasággal történt... Csörömpölés... puffanás... zuhanás... Nem is volt idejük gondolkozni, mert valahonnan egy asztal zúdult rájuk, aztán egy szék. Néhányan elterültek... A vendéglős a hátsó ajtón át akart menekülni, de összeütközött valakivel, és egyszerre mintha forgósél kapta volna fel, a pulton keresztül a padlón heverő sebesültek közé zuhant.

- Az udvar felé szökik! - ordította teli tüdőből.

Ronny már kint volt a kocsmá mögötti telken, és szeméthalmokon, lomtárba való holmikon botladozva, rohant tovább. Egy másodperc alatt megkerülte a házat, azután előrántotta a kését. Mikor a lovához ért, néhány lövés dördült el mögötte. Nyeregbe vetette magát, egy nyisszantással elvágta a pányvát, és nekirúgtatott Proud dal az éjszakának.

Percek alatt fellármázták az embereket, és utánavetették magukat a menekülőnek. Proud utolsó erejét lovagolta, de reménytelennek látszott a helyzet. Az üldözők pihent állatokon ültek. Legelől hatalmas, fekete lovon a seriff. Vaktában lövöldöztek a távoli sötétben nyargaló lovas után. Ronny megfordult a nyeregben, és tüzelt. A hatalmas ló felágaskodott, a seriff lerepült... Még két lövés. Újabb két ló hullott el...

Az üldözők lassítottak. Az életével itt keveset törődik az ember, de a lovát nem szívesen áldozza fel. Azért nekirúgtattak ismét, nagy

lövöldözéssel, de amikor a távoli homályból újabb két villanás újabb két lóba került, megtorpantak. Néhány tucat vaktában kilőtt golyót küldtek a menekülő után, és káromkodva visszafordultak.

...Copper Citybe épp ekkor érkezett egy utas, aki Prescottban tanúja volt a rombolásnak, verekedésnek, lövöldözésnek, de csak káromkodással viszonzták a szívességet, amikor figyelmeztette őket a veszedelmes csavargóra, aki a *Lonsdale-várba* igyekszik. Előbb is jöhetett volna...

2.

Csak abban tévedtek, mikor azt hitték, hogy Ronny sértetlenül úszta meg a vaktában utánaküldött golyózaport. Szerencséjére nem sebesült meg súlyosan, azonban egy golyó súrolta a fejét, egy másik a combjába fúródott, de nem érte el a csontot.

- Jól van, Proud... - dűnnyögte a halálra üldözött, és megveregette a horkanva lélegző, tajtékszó, reszkető, végkimerült paripát. Ló és lovasa csak nehezen haladtak tovább.

Rövid idő múlva megállt. Mint valami zsák, hullott a földre, ahogy kiszállt a nyeregből. Nem törődött a sebeivel, csak hanyatt feküdt halálos fáradtsággal. Nem üldözte senki. Csak egy suhanc vágatott el hirtelen a távoli országúton. Hajnalodott, mikor felébredt. A fején rettenetesen sajgott a horzsolás, amelyre összetapadt hajcsomók ragadtak. A comblövés körül már gyulladás kezdődött. A fáradt golyó a comb izmába fúródott. Kitapinthatta az ujjával. Néhány gyufaszállal megtüzesítette a kését, és összeszorított foggal hüvelykujját az izom alá nyomta, azután kitágította a bezárult seb nyílását annyira, hogy a golyót kinyomkodhatta. Hagyta folyni a vért, azután megmosta a folyóban a sebet, és leszakított ingujjával bekötözte. Proud is pihent valamelyest, de azért bágyadtan harapdálta a füvet. Megfogta a ló kantárját és hasig gázolt a vízbe. Azután nyeregbe ült és folytatta útját.

Legalább beborult volna. De a nap már kora reggel valósággal ontotta a forróságot. Étlen-szomjan, elcsigázottan ügetett a távolban feltűnő Marlow felé. Marlow után, amennyire ismerte a vidéket már csak az a hatalmas kiégett szikes sík következik, amely a Rocky Mountains

lábánál ér véget. Itt alaposan rendbe kell hoznia magát ahhoz, hogy átvergődjön a forró pusztaságon.

Már megpillantotta a városba vezető utat is, és elhatározta, hogy elkerül minden összetűzést. Talán ahhoz is lesz elég akaratereje, hogy ne mondja meg, hová igyekszik. De miért hiszik errefelé, hogy csak kötélre való gazember lehet intező a *Lonsdale-várban*?

Különös mozgólódást vett észre Marlow határában. Sebtében néhány ládát hordtak ki, és egy földszintes ház tetejéről szakállas, nagy kalapú ember nyújtja le éppen a kezét, hogy felsegítsen valakit maga mellé. Mindenkinél puska volt. Úgy festett az egész, mintha indiánok támadását várnák. Csak nem kell manapság ezen a vidéken fényes nappal, ilyesmitől tartani? Megsarkantyúzta Proudót, hogy amennyire lehetséges, fokozza a gyorsaságot, és felajánlja segítségét a fenyegetett városnak.

De alig közelítette meg puskalövésnyire Marlow-t, mikor a háztetőről lövés dörrent és a golyó ott süvített el a füle mellett. Csodálkozva állt meg. Még egy lövés! Kénytelen volt félkörbe rántani a lovat, és gyorsan lőtávolon kívülre igyekezni. Nem lehetett kétsége: Marlow lakói minden igyekezetükkel őt akarják eltalálni. Elkanyarodott az útról, bevágott a bozótos rétság felé...

Csodálatos szervezete volt ennek az embernek. Winston óta alig szállt le a nyeregből, szinte étlén-szomjan tette meg a hatalmas utat, küzdve, menekülve, sebesülten. És még mindig sarkantyúzta, nógatta a végképpen kimerült lovat, még mindig a nyeregben ült. De most nyakára szorult a hurok. Ha visszafordul, meglincselik, Marlow-ba nem engedik be, és ha megkerüli a telepet, a szikes pusztaság következik a Rocky Mountainsig...

De miért fogadták lövésekkel Marlow-ban? Talán összetévesztették?

Megvan! A suhanc, akit a folyópartról látott az este vágtatni. Ez megelőzhette! Értesítést vitt Marlow-ba, hogy jön a veszett ember.

Valóban ez történt.

A marlow-i seriffhez néhány órával előbb küldönc érkezett lóhalálában és a következő írott üzenetet hozta:

„Szürke, feltűnően sovány lovon veszélyes csavargó bizonytalanná teszi a környéket, a Lonsdale-várba igyekszik.

Nálunk sok sebesült. Prescottban is mindent felfordított, súlyos sérültekről kaptunk jelentést éppen most. Nem tanácsos a városba beengedni! Egymaga több fegyveres emberrel szembeszállt. Legokosabb érkezését intézkedésekkel megelőzni.

Seriff, Copper City.”

Egy verekedőt, aki Prescotton és Copper Cityn át sebesültek hátrahagyásával, épségben eléri Marlow-t, azt valóban nem tanácsos a városba beengedni. Ezért fogadták olyan félre nem érthető módon Ronnyt.

A legelőkön keresztül megkerülte a várost. Vérbe forgott a szeme. Igazán úgy érezte magát, mint a kiéhezett farkas, ha tél idején bekényszerül a hegyekből egy helységbe és az emberek mindenhol fegyverrel kergetik el... Lehetséges, hogy a kimerültségtől és éhségtől elpusztulhat itt egy népes vidék közvetlen közelében?

A mezőn túl feltűnt a síkság, de a hegyeket még elfedte a szeme előtt a horizont. Meg kell kísérelni a lehetetlent, nekivágni ilyen állapotban a víztelen, forró pusztaságnak. A hegységből lefolyó Colorado nem mentheti meg a szomjan halástól. Partja egyre magasodik, és a Marlow körüli réteknél a harsogó folyam ötvenméteres szakadékba rohan.

A salétromos, kiszáradt talaj olyan sima volt, mint a padló, és megsokszorozva verte vissza a nap melegét. De még négy és fél órát haladt elképzelhetetlen erőfeszítéssel. Ahogy kissé lejjebb szállt a nap, nagyon messze, a látóhatár széle mögött kirajzolódott a Rocky Mountains hegyeinek árnyéka... És magasan felette, hosszú spirálisban, mind alacsonyabbra szállva, két nagy fekete madár keringett...

Keselyűk!

Azután egyre többet botlott és rogyant a ló. Végül megállt, és egész testében remegett. Ronny leszállt a nyeregből. Gondolta: ha vezeti Proudot, később talán ismét felülhet rá, de a ló csak állt, remegett, és kapálni próbált erőtlenül. Aztán döngve az oldalára zuhant, nyihogott, vergődött és már csak a patái rezegtek.

Komiszul bánt a lóval, és most mégis érezte, hogy hozzá tartozott ez az állat. Proud füléhez szorította a revolverét, és elsütötte.

A keselyűk alacsonyabban szálltak...

Tántorogva, bukdácsolva ment tovább.

3.

Hogy történt? Maga sem tudta. Minden újabb lépésnél megroggyantak a térdei, azt hitte, itt a vég, és mindig tett még egy újabb lépést. Mire bealkonyodott, ott állt a síkság szélén, ahol ritkás fű sarjadzik a félholt talajból.

Leült a hegyi ösvény elején pihenni. Izzó fehérén kisütött a hold, szinte nappali világossággal árasztva el a hegy lábát és a szakadékot, amelyben dübörögve zuhant alá a fennsíkról hömpölygő Colorado.

Felfigyelt.

Messziről mintha árnyakat látna, a hold fényhatárán túli homályban. Leszorította fülét a földre. Lovasok! Ha egy utas jönne, még lehetne reménye, hogy kényszerhelyzetében, amibe ártatlanul került, segít magán, ahogy tud és elveszi a lovat. De nem magányos lovas jön, hanem több. Hatan voltak.

Kényelmes ügetéssel közeledtek a síkon át. Talán siettek volna, ha nincs egy leány közöttük, aki még nem szokta meg a lovaglást.

- Csak azt sajnálom, hogy apa nem lesz otthon, mikor megérkezem - mondta a leány.

- Ki az a Fred? - kérdezte az első lovas, aki a leány mellett ügetett.

- Látszik, Owen, hogy nem olvasod a leveleimet, amiket apushoz írtam. Fred a cimborám. Csak most éppen úton volt, Bostonba ment üzleti ügyben, és nem várhattam meg, amíg visszatér.

- A vőlegényed?

A lány kedvesen felkacagott. Igazán szép volt, mikor így nevetett, Gyerekesen, szabadon.

- Szó sincs róla, Fred inkább a nagynéném. Eljár velem táncolni, víkendezni, és közben folyton prédikál, hogy komolyodjam meg. Apa hol van?

- Mikor a sürgönyöd érkezett, már úton volt. Meglepjük őt: mire hazatér, ott talál téged is - felelte tréfálkozva a csapat vezetője, egy

csinos, magas férfi. Napbarnított, elszánt, de okos arcú ember volt ez a lovas.

- A tisztáson fogunk pihenni, Dod - szólt hátra az egyik cowboyhoz.

Dod morgott valamit. A holdfényes lejtő aljához értek. Közben a lány gyerekes jókedvvel fecsegett tovább.

- Mi városiak úgy vágyódunk New Yorkból ide nyugatra, és mégis félünk tőle. Azt hiszem, a sok regény az oka. Hiszen olyan csendes, békés, szelíd vidék ez... Mégis rémmeséket írnak...

- Badarság - felelte a lovas idegesen -, amit összefirkálnak a jó öreg nyugatról, az mind hazugság. Itt élhet csak igazán csendben és békében az ember...

- Fel a kezekkel!

4.

A lány felsikoltott, a lovasok megrántották a kantárt. Izzó holdfény világította meg őket. Nem láttak senkit. A hang valahonnan oldalról jött, a lejtő mentén húzódó sziklák bozótjai közül.

- Nézzetek fel... Jobbra és balra... - szólt az erélyes hang.

Szemben velük két kő közül egy puskacső nézett rájuk... Jobbra, ha kissé megerőltették a szemüket, egy bozót mögött kalap csücske látszott, nyilván ott is fekszik valaki, és egy revolver is kikandikál a kövek közül.

A hang viszont szemben, az út közepe felől jött, egy fa mögül. A támadók tehát többen vannak. Egy sortűz, és végezhetnek velük...

- Fel a kezekkel - kiáltotta az iménti hang -, mondtam!... Láthatjátok, hogy csapdába kerülnétek... Egy mozdulat, és végetek!

Valamennyien feltartották a kezüket.

- Le a lóról! - mondta a láthatatlan támadó.

Owen és társai jól tudták, hogy kilátástalan a harc, és engedelmeskedniök kell. Leszálltak a lóról.

- Emberek! - mondta közben Owen. - Ha ismertek, és bizonyára ismertek, akkor...

- Hallgass! Nagyon is jól ismerünk! - szakította félbe a láthatatlan - de nem törődünk veled! Jimmy! Menj oda hozzájuk, fegyverezd le őket és kötd meg valamennyit! Aki ellenáll, vagy csak moccan, azt könyörtelenül fejbe lőjük...

Ronny kissé oldalt lépett a helytől, ahonnan szólt és úgy indult lefelé. Hogy egy újabb ember benyomását keltse, elváltoztatott, éles hangon kiáltotta:

- Mindenki forduljon hátra! Aki engedelmeskedik, annak semmi baja sem lesz.

A lovasok az „újabb” rabló közeledtére belátták, hogy túlerővel állnak szemben. Engedelmesen megfordultak. Owen talán megpróbált volna valamilyen cselt, de a leány miatt nem merte.

- Ne félj, Virginia - mondta, miközben megfordult. - Ezek kirabolnak bennünket, de nem bántanak. Különben már eddig is végezhetek volna velünk.

Ronny csak most konstataálta, hogy lány is van közöttük. Virginia lovaglónadrágban és sombreroában volt. Fialat suhancnak látszott messziről. Mozdulni sem mert ijedtében.

- Azt mondom, nyugodtan tartsátok a kezeteke!... - kiáltotta mögöttük a „rabló”. Érezték sorban, amint lecsatolja a revolverövéket.

- Hátrateszitek a kezeteke. Először az első, ha azt megkötdztem, akkor a második. Nagyon vigyázzatok minden mozdulatra.

A puskacső jobbra mellettük mozdulatlanul meredt rájuk a bokorból. Azért volt mozdulatlan, mert nem volt mögötte senki. Két kő támasztotta meg. A revolver és a kalap ugyancsak Ronny ügyesen elhelyezett holmija volt.

Egy összevagdostott lasszóval villámgyorsan megkötdzte az első cowboy kezét-lábát. Perceken belül az öt férfi tehetetlen feküdt a földön. De mi legyen a lánnyal? Ha nem kötdzi meg, akkor később kiszabadítja a férfiakat. Viszont egy megkötdzött nőt itt hagyni éjnek idején olyan emberek között, akik nem védhetik meg, mégsem lehet ezen a vidéken.

- Üljön lóra - szólt rövid habozás után. - Maga velem jön. Túsznak. Ha biztosságban leszek, gondoskodom, hogy...

- Gazemberek! A világ végéig üldözlek benneteket, és... - tajtékozott Owen, de nem folytathatta, mert Ronny oldalba rúgta.

- Csendesen, hé! A lánynak nem lesz semmi baja! De téged lasszóval verlek véresre, ha nem hallgatsz el!

- Jobb is, ha megölsz, gazember!... Mert ha egyszer szemtől szembe állunk és nem vagyok megkötözve, lassú, kínos halállal halsz meg a kezemben...

Ronny úgy figyelte ezt az embert, mint valami tudós, a nagyítója alatt vergődő bogarat. Felismerte benne saját fékezhetetlen természetét. Hátralépett.

- Találkozni fogsz velem. Ezt ígérem. Üljön lóra! - szólt oda a lánynak.

Ridegen mondta ezt, és az arckifejezése még ijesztőbbé tette hangjának tompa csengését. Virginia lóra ült. Ronny is a legszebb fekete csődört választotta magának, Owen paripáját. Valamennyi ló kantárját csomóba kötötte, lasszóra fűzte és a kötél végét a nyergére erősítette.

Aztán gyorsan fordult egyet a lovával, felnyúlt az egyik sziklára, levette a kinyúló puskát, a szemközti bokorról a kalapját.

Az öt megkötözött ember egyszerre üvöltött fel dühében és szégyenében, örülten tépve kötelékeiket. A lány tágra nyílt szemmel és leesett állal bámult. A puska, ami sakkban tartotta őket, nem is volt kézben! Egyetlen fegyvertelen ember kötözte meg az öt állig felfegyverzett lovat, a kövek közé dugdosott pisztolya, puskája és kalapja segítségével.

Ronny gonoszán, csúfolódóan felkacagott:

- Igen, barátaim! Egyedül voltam! Gyávák vagytok és ostobák!

Megsarkantyúzta a lovát és zablájánál magával ragadta Virginia paripáját is. Nekiugratott a hegyi ösvénynek.

Négy fogoly ordítva hánykolódott a földön, hogy széttépje a kötelet. Hiába. Csak az ötödik feküdt nyugodtan, csendesen, és ezt morogta magában halkan:

- Ha valaha találkozom még ezzel az emberrel, szemtől szembe, akkor elhiszem, hogy van Isten.

5.

Virginia szíve vadul dobogott. Egy ijesztően toprongyos rabló hurcolja magával az éjszakában. Ronny egyetlen szót sem szólt hozzá. Csak nyargalt a távoli fennsíkon világító fény felé.

- Mit akar tenni...? - kérdezte bátortalanul a lány.

- Ha elértem az utam célját, magát visszaküldöm valakivel. Eloldozza őket, és odaadja nekik a lovaikat.

A nyers, rekedt hangtól még jobban megrémült. De azért újra megszólalt, nagyon halkán:

- Messzire... megy?

- Nem tudom.

Hallgattak. Ahogy mind feljebb kapaszkodtak a hegyre, a szakadéokban örvénylő Colorado folyam is egyre harsogóbban hömpölygött alá. A csillagok fényesen ragyogtak a tiszta levegőben. Gyönyörű, szép, dús növényzetű táj volt a Rocky Mountainsnak ez a része, de félelmetesen elhagyatott, néma és vad. A széles, kacskaringós ösvény és kétoldalt a letiport bozót mutatta, hogy olykor marhákat hajtanak erre. Bizonyára Mexikóba. A leány zihálva lélegzett, úgy látszik, nem szokott még hozzá a felfelé lépegető ló testmozgásának előre-hátra lendítő rázásához.

- Szálljon le. Rövid pihenőt tartunk...

Virginia ijedten nézett ül. Az ösvényből oldalt kiszögellő, vaksötét, sík területre értek.

- Inkább... menjünk...

- Azt mondtam, szálljon le.

Engedelmeskedett. A toprongyos, marcona ember a táskában megtalált mindent, ami egy gyors vacsorához szükséges... Gyorsan tüzet gyújtott... Mikor elkészült az ennivaló, két részre osztotta, és csak ennyit mondott:

- Egyen.

Virginia nem mert ellenkezni. Különben is éhes volt. Fiatal szervezete legyőzte az ijedtséget. Evett. Közben olykor aggódva figyelte Ronnyt. Ez úgy látszott, alig törődik vele. Gyorsan, nagy falatokat tömött

magába, és elgondolkozva bámult a hamuba. Miután ettek, piszkosan, ahogy volt, mindent visszarakott a táskába, azután hanyatt dőlt a fűben.

- Most aludni fogok - mondta a lánynak. - Egy óra múlva továbbmegyünk. Kérem, maradjon addig nyugodtan a helyén...

- De hát...

- ...Mert nem szeretném megkötözni - fejezte be Ronny, azután takaróját két tenyerébe fektette, lehunyta a szemét és elaludt. Virginia nézte. A holdfény most a tisztásra sütött. Széles állkapcsú, komoly, makacs arca volt a férfinak. És ha a rosszindulatú ráncok elsimultak is rajta, többnapos szakállával, beesettségével így is elég félelmetesnek látszott. Mindenfelől, sűrű lombok mélye tátongott a lány felé, ijesztő sötéttel. Egy ág reccsent valahol... Önkéntelenül közelebb csúszott az alvóhoz.

Abban a pillanatban, amikor megmozdult, Ronny kinyitotta a szemét. Azután újra lecsukta, és tovább aludt. Ezután már nyugodtan ült a lány. Biztonságban érezte magát, mikor meggyőződött a férfi éberségéről.

A hold leszállt egy kopár, távoli, szürke csúcs mögött. Ronny, mintha csak erre várt volna, felállt.

- Mehetünk.

Már virradt, mikor a széles csapáson, a Colorado szakadéka mentén elérték azt a letiport, keskeny hágót, amelyen keresztül feljutottak a tetőre. Ronny nyomban látta, hogy helyben van. Még egy hegylánc, amelyről a folyam zuhogott alá, elzárta a kilátást, de miután ezt megkerülték, az emelkedés egy teraszszerű folytatásán kijutottak a fennsíkra. Különös, várszerű épületet pillantottak meg. Mexikóban elég sűrűek az ilyen kis erődítések, amit spanyol nemesek építettek a hódítások idején, de az Egyesült Államokban szokatlan az effajta fallal körülvett épület, csúcsíves toronnyal, mellvéddel és lőrésekkel.

Sápadt fénnel virradt, és ott álltak a *Lonsdale-vár* mellett.

Egy másodpercig ámulatlan nézték az eléjük táruló látványt. A két, roppant, bérc közé ékelt hatalmas, sík legelőn, ameddig a szem ellátott, marhacsordák pihentek. Egy-egy csoport már halk bőgésekkel kocogott a hegyről lefolyó patak felé... Ronny még soha életében

hatalmasabb, szebb csordát nem látott. A legfurcsább azonban a fennsík másik oldalán látható üszkös rom volt. Úgy látszik, két hasonló várszerű épület állt itt egymás mellett, és az egyik elpusztult, vagy lerombolták. A rom és a vár között óriási sziklakoloncokból hosszú-hosszú torlaszszerű magas fal vonult, két részre osztva a fennsíkot. Elképzelhetetlen munka lehetett a többmázsás súlyú bazaltokat egymás mellé és egymásra hordani. Ez a hatalmas torlasz, másfél kilométeres vonalon, az egyik hegy lábától a másikig vezetett, a fennsík teljes szélességében. Csak valamelyik hegyoldalon felkapaszkodva lehetett volna átjutni egyik oldalról a másikra, de a fennsíkot közrefogó két hegyoldal sima volt és meredek.

Az egész úgy festett, mintha valamikor két ellenséges szomszéd választotta volna el a saját „várát” a másiktól. Középen jókora, kapunak megfelelő nyílás volt a sziklatömbökből összerótt torlaszon. Ezen keresztül most szabadon jártak a marhák a fennsík mindkét részén.

- Szálljon le és várakozzék itt, a lovaknál - mondta Ronny. - Ha tetszik, most már megszökhet, de ez céltalan lenne. Azt hiszem, találok itt megfelelő kísérőt, akivel visszamehet.

Választ sem várt, és szabadon hagyva a lovat, hogy legeljen, megindult előre a főbejárathoz. Meglepetten látta, hogy egy hatalmas, zárt vaskapunál kell itt bebocsátást kérni. Ilyesmit sehol sem ismernek az Államokban. Megrántotta a kapu mellett függő rudat, amelyről feltételezte, hogy valamiféle jeladásra szolgálhat.

Éles csilingelés hallatszott. Ronny talán nevetett volna mindezen, ha nagyon-nagyon régen nem szokott volna le az ilyesmiről. Türelmesen várt, de nem jött senki:

Ismét csengetett, de most már hosszan és türelmetlenül. Na végre!... Lassú, tempós léptekkel közeledett valaki a kapu felé.

Egy ócska vaslemez csúszott félre csikorogva Ronnyval szemben, és egy forradástól eltorzult pofa jelent meg.

- Na? - mindössze ennyit mondott, részint kérdő, részint elutasító formában.

- Ronald Kerry vagyok. Mr. Lonsdale alkalmazott intézőnek.

A másik végignézte a leslyukon át, azután így szólt:

- Menjen a fenébe.

A vaslemez újra becsukódott. Ronny már régen tisztában volt Lonsdale rejtélyes kijelentésével: „Ha elfoglalja az állását, akkor alkalmazom”. Nyilván ezt az állást nem olyan könnyű elfoglalni, mint ahogy Winstonban képzelte. Talán vissza is fordult volna, ha ez az irány, hogy „vissza”, egyáltalán létezne még számára.

Nagyon nyugodtan, sokáig, mintha temetésre húzná, harangozott a csengővel. Jó öt perc múlva kinyílt a vaslemez.

- Ember, menjen a fenébe, mert összetöröm a csontjait - kiáltott rá a forradásos cerberus.

- Ezt mindenki mondhatja egy vasajtó mögül. Különben is, engem az öreg Lonsdale alkalmazott.

- Ki törődik azzal a vén bolonddal...

Ronny egy gyors mozdulattal elkapta a beszélőt, és kirántotta fejét a leslyukon.

- Ide hallgasson, nem szoktam meg az ilyen hangot. Most széttörhetném a fejét anélkül, hogy védekezhetne. De nem azért jöttem ide...

- Ezért... ezért... - hápogta a másik.

- Ideküld valakit azonnal, akivel beszélhetek, vagy nem?!

- Jó. Eresszen el... Majd küldök valakit, akivel beszélhet...

Ronny elengedte. Kisvártatva csörrent a kulcs, csikorgott a kapu és kinyílt. Az új intéző be akart lépni, de szemben már rohant feléje, akiről úgy vélték, hogy beszélhet vele...

Hatalmas véreb rontott neki!

A sebhelyes és egy tömzsi, tömpe orrú mákvirág, vigyorogva álltak. Tizedmásodperc alatt villant át Ronny fején, hogy nem szabad pisztolyt rántani. Abban a pillanatban már őt is lelőhetik. Amíg nem nyúl a pisztolyához, a legelvetemedettebb bandita sem mer tüzelni rá. És ezek itt sokan vannak...

Mindez csak átvillant az agyán, de az is lehet, hogy a véreb váratlan rohama nem adott időt lövésre... A bestia hörögve pattant fel hátsó lábairól, és roppant fogsorával egyenesen Ronny torkának ugrott...

Azzal a villanásszerű mozdulattal, amellyel Prescottban revolverestől terítette le a seriffet, elkapta a véreb nyakát, és teljes erejével belemarkolt. A másik kezével ugyanakkor alulról felütötte a kutya állkapcsát, azután a földhöz csapta. A véreb vonítva csúszott a hasán, és megpróbált talpra állni, de tétova lábai megroggyantak... A cowboyok komikus csodálkozással meredtek Ronnyra.

- Hitvány gazemberek - mondta a rongyos idegen. - Ha félénkebb a természetem, akkor most keresztüllőve heverne itt ez a nagyszerű kutya.

Arról, hogy a szellemes tréfa az ő torkának vagy nyaki ütőerének átharapásával is végződhetett volna, említést sem tett. A sebhelyes arcú, mintha végre figyelemre méltatná a jövevényt, mogorván előbbre jött.

- Mit akar itt?

- Már mondtam, hogy mától kezdve én vagyok az intéző.

A tömzsi egy másik valószínűtlenül hosszú figurával együtt közelebb jött, szinte körülszaglászta Ronnyt.

- Ez a kutyával... Ezt nagyon jól csinálta... Ilyet még nem is láttam - jegyezte meg a tömzsi. Néhány keselyű ereszkedett le a mezőn, a csorda fölött.

- Halsey vagyok - mondta a hosszú. - És kijelentem, hogy tőlem itt maradhat.

- De nem intézőnek! - mondta a sebhelyes. - Azt képzeled, hogy itt parancsolni fog?

- Azt - felelte Ronny. - És akinek valami kifogása van ellenem, az majd megmondja.

A sebhelyes szó nélkül elővette a revolverét és célzás nélkül a magasba lőtt, ahol három keselyű keringett. Az egyik dögmadár vergődő szárnyal bukdácsolt alá. A másik kettő riadtan emelkedett feljebb.

- Mi? - kérdezte kihívóan. Ronny válasz helyett ugyanúgy kapta elő a revolvert, és célzás nélkül a feleakkora célpontot szolgáltató, magasabbra felrebbent madarak felé lőtt, kétszer egymás után.

Két keselyű hullott le, rikoltva. Közben még több legény érkezett a házból, és most valamennyien összenéztek. A tömzsi vállat vont, mintegy mentegetőzve a sebhelyes előtt:

- Ilyen még nem járt erre.

- Akármilyen lövő és akármilyen ökle van, errefelé mást jelent az intéző, mint odalent a völgyben - mondta a sebhelyes, aki úgy látszott dühös volt, mert a fejét kihúzták a leslyukon, és bizonyára ő szeretett volna intéző lenni. - Ezt megmondom annak a vén bolond Lonsdale-nak is.

- Mondhat neki, amit akar, azzal én nem törődöm. Ki maga itt, hogy parancsolgat? - kérdezte Ronny.

- Cresby vagyok. Ez épp elég. És ha...

- Nem érdekel tovább. Egy nővel érkeztem, akit vissza kell kísérni a síkságra. Hat ló van velem. Kénytelen voltam kölcsönvenni valakitől a lovait.

- Mi?... Miért akarja visszaküldeni?

- Mert nem vagyok lótolvaj.

Az emberek úgy néztek össze, mint akik ezt nem hitték volna Ronnyról. Annyi bizonyos, hogy emelkedőben levő tekintélye az elhangzott kijelentéstől kissé csökkent.

- Különben is... azt a lányt sem lehet tovább vártni. - Odaszólt a tömzsihez. - Te visszakíséred a síkságra, és elvágod az öt megkötözött ember kötelékét.

A tömzsi éppen tiltakozni készült, de a mondat befejezése meghökkentette.

- Úgy hallottam - mondta azután zavart vigyorral -, mintha azt mondta volna, hogy öt megkötözött ember van ott.

- Nagyon jól hallottad. Siess, mert napszúrást kapnak.

A tömzsi már ment volna, de Cresby eléje állt.

- Mondtam már, hogy itt nem parancsol.

- Majd meglátjuk azonnal - felelte Ronny. - Először szépen próbálkozom magukkal. Hol van ifjabb Lonsdale?

- Szerencsére nincs itthon - felelte a tömzsi. - Az már régen elbánt volna magával. És ha már említette: jól teszi ha nem várja be. Lonsdale utálja az öreg új „intézőjét”.

- Így van, ahogy Cresby mondja - szögezte le Judd is. - Ami pedig az intézőségeket illeti...

Elhallgatott. A kapun át feltűnt egy ló, amint lassan harapdálva a fűvet, mind előbbre jött. Gyönyörű, fekete csődör volt.

- Mi az ördög... Hiszen ez Hurricane...

- Ezzel a lóval jöttem - mondta Ronny. - talán ismerik a gazdáját?

Ámulva látta, hogy a cowboyok Cresby vezetésével szó nélkül faképnél hagyják és rohannak ki a mezőre. Az állat barátságos nyerítéssel, felhúzott ínnyel fordult feléjük. A legények összevissza beszéltek, izgatottan hadonásztak, azután az egyik észrevette, hogy távolabb egy leány várakozik türelmesen, öt lasszóra fűzött ló mellett. Virginia ijedten vette észre, hogy körülbelül húsz férfi rohan feléje. Cresby szólalt meg elsőnek lihegve:

- Bocsánat... De mára egy hölgyet vártunk... Miss Virginia Lonsdale-t... és azt hiszem...

- Én vagyok... - mondta ijedten a lány. - De hát... Ez lenne apa birtoka... Én másképp képzeltem...

Ronny, aki közben odaért, megkövülten hallgatta. Szóval ez Lonsdale lánya, hiszen akkor... Szent Isten!

- És hol maradt Mr. Owen? - kérdezte Judd, összeráncolt homlokkal...

A lány Ronnyra nézett, elpirult, azután suttogva mondta:

- Megkötözték... és a többit is... ez a Mr. izé... azután gyorsan hozzátette -, de nem akarta ellopni a lovat... azt mondta hogy visszaküldi, és most kiszabadítják őket...

- Fel a kezekkel! - kiáltotta hirtelen Ronny, és mind a két revolverét rájuk fogta. Kölcsönadják az egyik lovat, és azonnal megyek tovább. Nem tudtam, hogy Lonsdale-t támadom meg. Belátom, hogy mégsem lehetek itt intéző. De ha megpróbál valaki közeledni, azt keresztüllövöm.

- Ember! - ordította Cresby. - Dugja zsebre mind a két furulyát! Maga az intéző! Maga parancsol mától kezdve, és mi engedelmeskedünk! Judd, te mocskos disznó, le a kalappal! Halsey, az előbb azt mondta az intéző, hogy eredj Miss Lonsdale-lel oda, ahol a nagyságos urat megkötözték! Kotródj!...

- Éljen az intéző! - kiáltotta a hosszú sovány.

- Éljen! - zúgták rá lelkesen mindannyian, azután Ronny azon vette észre magát, hogy két ember átkarolja a térdhajlását, és a levegőbe emelik. Ilyen diadalmenetben vitték be *Lonsdale-várba*, hogy elfoglalja az új állását.

NEGYEDIK FEJEZET

A Lonsdale-ok törvénye!

1.

Ronny teljes huszonnégy órát aludt. Közben Cresby kerített számára néhány ruhadarabot, csizmát, és egy viseltes, de jó állapotban lévő sombrero-t, hogy az új intézőnek mégiscsak emberi külseje legyen. Ronny nem utasította vissza az odakészített ruhát. Miután megmosdott, átöltözött és borotválkozott, Cresby elégedetten állapította meg, hogy az új intéző elég jóvágású ember olyankor, ha nem öltözködik madárijesztőnek való ruhába, és nem visel többnapos borostát az arcán.

- Ez lesz a lova - magyarázta Halsey egy gyönyörű, hatalmas szürkére mutatva. - Szegény Bullogé volt. Ő maga járt utána hetekig, amíg elfogta, kitűnő állat, csak kissé vad.

Ronny megveregette a ló nyakát. A szürke rosszindulatúan széthúzódozó ínnyel kísérletét tett arra, hogy új gazdája karjába harapjon. De nem sikerült. Az intéző egy kézzel megragadta a zablát és előrelökte a ló fejét, ugyanakkor a bordái alá rúgott. A szürke, rémült nyihogással, ágaskodni próbált, de Ronny durván visszarántotta zablájánál fogva a földre, és szokatlanul hirtelen módon a nyeregbe vetette magát.

- Wickednek hívják a lovat - jegyezte meg Judd. - Nem szereti a gazdáját, de ha erős kézzel bánnak vele, akkor szót fogad.

A szürke megérdemelte, hogy Gonosznak nevezzék. Nem volt olyan korlát, fatörzs, ahol ne próbálta volna „kidörzsölni” a lovasát. És úgy látszott, örülne, ha a nyergében ülő ember alsó lábszárát odaszoríthatná valamihez, hogy eltörjön. Állandóan figyelni kellett, mert mindig készenlétben nyújtogatta a nyakát, hogy megharapja a gazdáját. De néhány ütés, rúgás vagy sarkantyúzás észretérítette hamar, és ilyenkor csodálatos teljesítményekre volt képes.

- Szép csorda... - mondta Ronny a szürkén léptetve.

- Elég rendes... - felelte Cresby, aki vezette.

- Csak furcsa... Nagyon furcsa.
 - Mennyiben?
 - Hm... Akárhogy is nézem, nem látok borjút.
 - Úgy?... És mivel magyarázza ezt?
 - Ahol a marhákat tenyésztik, ott általában van borjú is. Különösen ebben az évszakban. Ahol nincs borjú, ott a marhákat nem tenyésztik, hanem kifejlett állapotban szerzik be.
 - Igen... Ez valószínűen hangzik. Csakugyan nincs borjú... - dűnnyögte Cresby.
 - Viszont ennyi marhát vásárolni, ahol nem tenyésztenek... Tudj' Isten...
 - Mit gondol? - kérdezte határozottan az öreg cowboy.
 - Megmondjam? Szerintem nem sok pénzt adtak ki ezekért az állatokért - felelte nyíltan Ronny.
 - Azt hiszi talán, hogy a Lonsdale-ok marhatolvajok?
- Ronny vállat vont.
- Én csak azt mondtam, hogy nem tenyésztik a marhákat és nem vásárolják.
 - Hát ide hallgasson, maga okos legény: olyan Lonsdale még nem született, amelyik csak egyetlen marhát is lopjon. Ezt jó lesz, ha megjegyzi. Többet nem mondok. Az a vén bolond alkalmazta, és ha nem mesélt el mindent, bizonyára oka volt rá. Majd ha megérkezik, beavatja magát a dolgokba. Addig meg azt ajánlom, hogy ne foglalkozzék itt a borjak és a tehenek kérdésével, mert aki itt a Colorado-fennsíkon szimatol, az nagyon hamar lőporfüstöt szagolhat.
 - Várjon! - mondta Ronny, mert a forradásos odább akart lovagolni - mi történt a megkötözött emberekkel?
 - Természetesen kiszabadítottuk őket. Mi szabadítottuk ki őket! - vigyorgott diadalmasan. - A bolond Lonsdale cowboyai! Mert így nevezzük azt a vén disznó George-ot. Nem is szóltunk Owen embereinek...
 - Hát nem közös a birtok? Owen Lonsdale-nak külön emberei vannak?

- Külön? Haha!... Majd megtudja, hogy mennyire külön. Mikor kiszabadítottuk Bruce-t, Owent és a többit, az nagyobb szégyen volt számukra, mint a fogság... De többet igazán nem mondok. Ez a gazda dolga. Remélem, ma végre megérkezik az a vén gazember. Mert az egy gazember. Én mondom magának.

- Azt hiszem valahogy el kellene intéznem Owen Lonsdale-lal ezt a dolgot.

- Az el lesz intézve. Legyen nyugodt.

- Hogyan?

- Természetesen meg fogja ölni magát. Erre mérget vehet. De azért ne tegye. Owen golyójától biztosabban és gyorsabban pusztul el.

- De...

- Semmi de. Owen megöli magát. Ebbe nyugodjon bele. Kár lenne vitatkozni róla. Ez biztos.

...És ellovagolt.

2.

Ronny egyedül maradt. Még nem kezdte meg intézői tevékenységét. Meg kell várnia George Lonsdale-t. Úgy látszik, hogy előbb néhány dolgról tájékozódnia kell.

A forró délelőtti napsütésben gyönyörű csordák kóboroltak vagy pihentek, csupa válogatottan szép állat. Tehénbögés, ostorpattogás hangzott fel itt is, ott is. Ronny megnézte az egyik állaton a billogozást.

Háromszögű jel volt az ökör tomporába égetve.

Ez tehát a Lonsdale-bélyeg. Ilyesmit tudni kell. Később véletlenül egy másik állaton is megpillantotta a jelzést. Ennek egy kereket sütöttek rá a bőrére.

Kétféle jelzés lenne? Vagy ez talán Owen állatai közül tévedt ide?

Rövidesen különös felfedezést tett.

Tíz-húsz különböző módon megjelölt állat került eléje. Ez csak akkor lehetséges, ha lopott marhákról van szó. Ahány bélyegző, annyi

farmról valók az állatok. A Lonsdale-ok mégis marhatolvajok lennének?

Ha nem marhatolvajok, egy bizonyos: ezen a fennsíkon lopott marhák legelnek. Közben egy sekély vizű folyóhoz ért. A gránittorlasz mellett folydogált, mintegy természetes határral is megjelölve a két birtok közti határt.

A sziklakoloncok közötti kapunyílással szemben deszkapalló vezetett át a vízen. Ronny elhatározta, hogy megnézi a másik csordát is. Wicked, mikor a hídra léptek, megállt, felhorkant és idegesen kapálta a fát az egyik patájával.

- No mi az?!... Tán félsz a hídtól? Előre, te bestia!

Belevágta sarkantyúját a szürke oldalába. Az állat nekirugaszkodott, és átvitte a túlsó oldalra. Itt először egy kiszáradt meder következett. Mintha a természet mindenképpen kétfelé osztotta volna ezt a területet. Valamikor a kis folyó itt szelte át a fennsíkot, de egy hegycsuszamlás következtében elhagyta a medrét, és ott távolabb mosott új ágyat magának. Az üres medert benőtte a gaz, és lapos, nagy kövek heverték a mélyén.

Mintha a folytatása lenne itt George csordájának, lomha, nagy háta hullámozása töltötte meg a síkot, és tömött sorokban vonuló gyönyörű állatok legeltek mindenfelé.

Wicked a holt medren sem akart áthaladni. Miféle ijedős állat ez? Igazán nem látszik rajta. Újabb ösztökélésre nekifutott az ároknak és átugrotta. Egyszerre csak két lovas tűnt fel hirtelen. Az egyikben Ronny felismerte Owen harcsabajuszú, szögletes arcú kísézőjét, akit a többiekkel együtt megkötözött.

- Jó napot, fiúk... - kezdte az új intező.

- Kezet fel! - kiáltotta a harcsabajuszú. - Gyerünk, mert nem teketóriázok!

Revolverét egyenesen Ronny mellének szegezte. A másik nem is húzta elő a fegyverét, csak vigyorgott.

- Ez szerencsés fogás, Bruce - mondta. - Nem is annyira ezért az alakért, hanem a Bullog lova miatt.

- Talán kirabolnak? - kérdezte Ronny két kezét hanyagul kissé feltartva. - Mondja meg, kérem, hogy mit akar, mert elfárad a kezem - fordult a mongolarcúhoz.

- Foglyul ejtjük. A lovát és a fegyverét elkobozzuk, így szól a törvény.

- Miféle hülyeség ez? Amit mond, az nem törvény, hanem rablás.

- Lassabban, hé! - kiáltott rá Bruce. - Itt a Colorado-fennsíkon a Lonsdale-ok törvénye parancsol mindenkinek. Aki fegyveresen lép a szomszéd földjére engedély nélkül, az fogoly.

Ronny már közben tisztában volt mindennel. Az a bolond Cresby nem világosította fel semmiről. Úgy látszik, itt valamiféle hadiállapot van. Ezért amikor Bruce gyanútlanul éppen a közepén tartott a magyarázatnak, magasra tartott jobb kezét ökölbe szorítva, bemutatta villámgyors ütését, ami ellen lövésre kész pisztoly sem védi meg azt, aki nem számít rá. Az ökke úgy zúdult a bajszos állkapcsára, hogy az mint elhajított kő zuhant le a lóról. A másik alak a pisztolyához kapott, de mielőtt kiránthatta volna, az új intéző ökke gyomron csapta, és a gyomor körül összemarkolta a ruhát. Azután egyet csavart, egyet rántott, és a cowboy tizedmásodpercig Ronny fél kezén lebegett a levegőben, majd nagy ívben néhány ijedten szétrebbenő marha között döngve a hátára esett.

Visszafelé kiderült, hogy a rosszindulatú, alattomos Wicked nem is olyan félnék, mert egy ugrással vette az árkot, és amikor elhagyták a torlaszt, a dobogó hídtól sem riadt meg.

Közben Ronny füle mellett egy golyó füttyült el. Csodálkozva látta, hogy amikor a sziklagát túlsó oldalára ért, nem lőttek többet rá. Cresby és valamennyi társa izgatottan várták, egy csoportba verődve a túlsó oldalon.

- Ember! - kiáltotta Cresby. - Megkergült egészen? Átlovagolt az ellenséghez?

- Menjen a pokolba a titokzatosságával! Úgy látom, akkor is itt tátották volna a szájukat, ha engem ott agyonvernek.

- Ebben biztos lehet. Kisujját sem mozdíthatta volna senki. Nézze, ott a túlsó oldalon huszonöt fegyveres ember figyel fogcsikorgatva, és egyik sem lőhet magára, amíg a sziklákön innen van.

- Szóval, ha engem lelőnek, azt maguk úgy nézték volna, mint valami színelőadást?
- Erre nem felelhetek, mert színelőadást még nem láttam. De ha színelőadás közben megölhetnek valakit anélkül, hogy a nézők közbelépnének, akkor úgy néztük volna.
- Nem mondaná meg, hogy miért?
- Ez a törvény.
- Miféle törvény?
- A Lonsdale-féle törvény.

3.

Ronny pofon tudta volna ütni Cresbyt.

- Hát ha itt más a törvény, azt mondják meg az embernek. Különben... Halsey vigyorgott.
- Különben fél kézzel dobálja ki a pasasokat a nyeregből és úgy vágja őket szájon, hogy revolverestül elrepülnek...
- Adjatok inni! - mondta Ronny türelmetlenül -, mert ha azt is tiltja a törvény...
- Ihat, amennyit akar. Csak délben pontosan kettőkor az intéző együtt ebédel a gazdával. Ezt jegyezze meg.
- Az ördög látott még ilyen helyet! Ez a két Lonsdale testvér talán haragban van egymással?
- Szó sincs róla.
- Nézze, Cresby, azt hiszem, mégiscsak leghelyesebb lesz, ha elmond mindent - mondta egyre türelmetlenebbül Ronny -, mert úgy látom, itt bajba keveredhet, aki tájékozatlan.
- Itt - mondta Judd, kihangsúlyozva a szót - semmi baja sem történhet, ha nem megy át Owen birtokára.
- De hiszen Owen Lonsdale, amint látom, nyugodtan lovagol keresztül a sziklatorlasz kapuján, a mi oldalunkra - kiáltotta Ronny, és egy közeledő lovasra mutatott, akiben felismerte Virginia Lonsdale kísérőjét.

- Hát hogy a fenébe ne lovagolna a mi oldalunkon - felelte Cresby -, nem tud különben bejutni a várba. A két gazdára nem vonatkozik a tilalom.

- Hát érintkeznek? Én azt hittem, hogy gyűlölik egymást.

A cowboyok harsogó nevetésben törtek ki.

- Ez jó!... Ember! - hallatta szokásos felkiáltását Cresby -, hiszen a két Lonsdale együtt lakik. Gyűlölik egymást, és együtt laknak.

- Miért laknak együtt, ha gyűlölik egymást?

- Így írja elő a törvény.

Ebben a pillanatban Owen észrevette Ronnyt. Megsarkantyúzta a lovát és egyenesen feléje nyargalt. Ronny önkéntelenül a revolveréhez kapott. Lonsdale még sebesebben vágatott, és ott állt meg ügyesen, közvetlenül az almásszürke előtt.

Néhány másodpercig mozdulatlanul nézték egymást. Owen szeme hirtelen felvillant. A szoborszerűen szép, kemény férfiarcon különös, kegyetlen mosolyra húzódtak a keskeny ajkak:

- Örülök, hogy itt látom. Elhiszi?

Ronny megértően bólintott.

- Elhiszem. És miután egyet-mást hallottam itt magáról, én is örülök, hogy találkoztunk.

Összevillant a szemük. Nagyszerűen megértették egymást. Owen tekintete így egészítette ki a szavakat: „Örülök, hogy látlak, és a közelemben tudlak, mert így legalább bizonyos vagyok benne, hogy meg foglak ölni.” Ronny tekintete ezt mondta: „Örülök, hogy rám találtál. Legalább nem hiheti senki, hogy csak csellel tudtalak legyőzni.”

Szakértő pillantásokkal megértették egymást.

- Ha érdekli, hogy miért kellett a lovait akarata ellenére kikölcsönözni - mondta Ronny -, Winston óta lovagoltam, és...

Owen lebiggyesztette az ajkát és megvetően legyintett:

- Felesleges a mentegetődés. Ha George intézőnek alkalmazta, akkor természetes, amit tett.

- Azt hiszi, rabló vagyok?

- Azt...

Ronny arca elsötétült. Önkéntelenül megnyomta térdével a lovát, hogy ez közelebb farolt a másik állathoz.

- Téved. Nem vagyok rabló - felelte nyomatékkal. - Először életemben beszélek lopott marhák tulajdonosával.

Most Owen homloka ráncolódott:

- Úgy érti ezt, hogy marhatolvaj vagyok?

- Úgy.

Lonsdale még közelebb nyomult a lovával, a két állat nyerge egymás mellett volt. Owen és Ronny arca szinte összeért. Jobb keze mindegyiknek a revolverén nyugodott...

- Itt könnyű szemtelenkedni - sziszegte Owen. - Valaki bizonyára elárulta magának, hogy ezen a birtokon nem szabad fegyvert elsütni.

- Bármikor elmehetünk sétalovaglásra... Arra lejjebb láttam egy szép kis erdőt...

Owen arca felderült:

- Akkor hát nagyszerűen megértjük egymást. Nekem is kedvenc helyem az a kis erdő.

- Akkor kár tovább fecsegni erről, Owen Lonsdale.

- Igaza van. A kis erdőben bővebben beszélhetünk, és végleg letárgyalhatunk mindent. A maga elődje, Bullog is ott járt szerencsétlenül szegény...

Hangosan elnevette magát, és barátságosan intett a kezével, azután megsarkantyúzta a lovát. Ronny ugyanolyan őszinte szívéllyességgel viszonzta a búcsút.

Arra lett figyelmes, hogy Cresby káromkodik.

- Az ördög elvihette volna azt a vén bolond Lonsdale-t.

- Miért? - kérdezte Ronny.

- Mert jól tudta, hogy miért hozza magát ide.

- Beszéljen világosabban!

- Hát majd világosabban beszélek! Az a vén bolond azért hozta magát ide, mert nem adja fel a reményt, hogy valaki mégiscsak lelövi ezt az Owent.

Mielőtt Ronny felelhetett volna, egy gúnyos hang szólalt meg mellettük:

- Ostoba fecsegő vagy, Cresby. Véniségedre teljesen meghülyülsz.

Az öreg George Lonsdale ért melléjük észrevétlenül, porlepte lován látszott, hogy messze útról jön.

- Mr. Lonsdale - mondta Ronny sötéten -, amint látja, elfoglaltam az állásomat.

- Gratulálok! - felelte a gazda, és kezet nyújtott. - Bevallom, nem hittem volna. Most jöjjön ebédelni. A *Lonsdale-várban* az intéző a gazdával egy asztalnál étkezik.

4.

Ronny az evés helyett inkább whiskyt kívánt. Szinte elfeledkezett az italról. Érdekes. Úgy látszik, azon mértékben, ahogy közeledik a régi, rendes, munkás életkörülményeihez, ugyanolyan arányban szűnik az alkohol utáni vágya.

- Figyelmeztethetett volna - mondta Ronny, miközben a kapu felé lovagoltak, - hogy útközben ne nagyon emlegessem a maga közgyűlöletben álló nevét.

- Miért? Meg akarták lincselni? - kérdezte mohó érdeklődéssel a hatalmas öregember.

- Igen. Életveszélyes módon adták tudtomra, hogy nem vagyok rokonszenves utas. Lelkiismeretlenség volt, hogy tréfából kis híján agyonveretett.

- Egyáltalán nem tréfából tettem. Ha mindenféle alakoknak sikerül agyonverni magát, akkor alkalmatlan ember arra, hogy nálam intéző legyen. Ez volt a vizsga. Miután él, tehát nem csalódtam magában.

A kapuhoz értek. Leugrottak a lóról, és George Lonsdale búcsút intett az intézőjének:

- Viszontlátásra! Csak menjen az ebédlőbe. Én is mindjárt ott leszek. Előbb lerázom kissé a port magamról.

Az ebédlőnek használt szobában már ketten voltak: Virginia és Owen. Hirtelen elhallgattak, mikor Ronny belépett, mintha róla beszéltek volna. A lány maga sem tudta miért, elpirult.

- Megérkezett az apja, Miss Lonsdale.

- Tudom... Láttuk az ablakból. Ugye, Owen, apa nem szid össze, amiért megleptük.

- Sőt egész bizonyos, hogy örülni fog - felelte Owen kedvesen. - George meglepett engem egy új intézővel; én megleptem őt a nevelt lányával - folytatta vidáman. - Ja igaz: még nem is dicsértem meg magát, kedves barátom a múltkori tréfáért. Kellemetlen volt ugyan órákig megkötözve a napon feküdni, de megérte. Szép tréfa volt.

Ronny ugyanolyan gondtalan vidámsággal felelt:

- Alkalmilag majd viszonzhatja...

- Egész bizonyos lehet benne, hogy visszafizetem a kölcsönt - felelt nevetve Owen.

Vidáman beszélgettek, Owen még Ronny vállára is tette a kezét. Virginia örömmel látta, hogy milyen derűs, szívélyes kapcsolat van a két férfi között. Nyílt, kedélyes emberek, akik úgy látszik, értik a tréfát, és nem gurulnak dühbe hamar.

Érdekes, gondolta a leány, hogy mit jelent egy férfinél néhány külsőség. Mennyire félt ettől az embertől, mikor rongyosan, borostásan lovagolt vele éjszaka. És így, kissé rendesebben, nyomban látszik rajta, hogy nyílt, okos, jószívű ember. Nagy, sötét szemei biztatóan, derűsen csillognak.

Most belépett George Lonsdale. Ahogy megpillantotta a lányt, visszahőkölt. Mi volt ez? Egy másodpercig, Ronny nem is tudta jól látta-e, az ősz ember arca szinte eltorzult a gyűlölettől. De már abban a pillanatban elsimult ez a dühös kifejezés. Sőt. Lonsdale vonásai felderültek. Virginia hozzásietett és megölelte. A dühnek azt a villanásnyi kifejezését csak olyan éles megfigyelő láthatta mint Ronny.

Hm... Úgy látszik, a Lonsdale fivérek született komédiások, állapította meg Ronny. Errefelé megszokott dolog az erőszak, a durvaság, a bűn, bosszú, de a színlelés ismeretlen valami. Ez a két ember ízig-vérig férfi, de milyen furcsa, hogy ehhez a tulajdonságukhoz a gyáva városi ember alakoskodó természete járul.

- Ugye nem haragszol? - kérdezte Virginia.

- Örülök, hogy látlak, kislányom... de hogy jutott eszedbe ilyen váratlanul betoppanni?

Owen lépett a nagybátyjához, és megszorította a kezét:

- Én vagyok a hibás, George.

- Gondoltam... - bólogatott nyájasan az öregebb.

- Mikor megkaptam a leveledet, amelyben azt írtad, hogy New Yorkba jössz megvizsgáltatni magadat - mondta a leány -, aggódtam miattad. Sürgönyöztem Prescottba a címedre, hogy szeretnék eljönni hozzád, értesíts, mikor érkezhetek. Owen felelt a nevedben, azután kijött elém a vasúthoz, és elhozott ide...

- Igazán kellemes meglepetés... Az új intézőt, amint látom, már ismeritek.

- De mennyire! - kiáltotta Owen nevetve. - Válogatott legényeimmel együtt megkötözött és magával vitte valamennyi lovamat.

Az idősebb fűrgén ide-oda mozgó szemmel kérdően nézett feléjük. Owen, Ronny vállát veregetve elmesélte a „tréfát”.

George Lonsdale arca most nem változott. De a két szem! A két szem!... Valami alig visszafojtható csillogással fénylett fel.

- Ülünk asztalhoz! - mondta most már minden alakoskodás nélkül, őszinte lelkesedéssel. - Iszunk az új intézővel Virginia egészségére. Felbontok egy üveggel a százéves tequilából. Ronald Kerry szereti az italt! Olyat igyon most, amilyenben még nem volt része!... Összesen három üveg van ebből a háznál...

Remegő kézzel töltötte be a pálinkát. Owen mosolygott, de az orrcimpái tágultak. Ronny csodálkozva figyelte őket. Ezt az üveget nem Virginia érkezésének öröme bontják! Ezt Owen megszégyenítésére isszák.

- Köszönöm - mondta kedvesen Owen -, ebéd előtt nem iszom, még a te *barátaiddal* sem, George...

- Maga szeret inni? - kérdezte Virginia Ronnyt.

- Igen. Szeretem az italt. - Mohón, egy hajtásra itta ki a nehéz tequilát. A megkönnyebbülő alkoholista sóhajával tette le a poharat. Csak akkor vette észre, hogy Virginia alig észrevehetően megborzong. Egy legény behozta közben az ételt.

Derűs hangulatban ebédeltek.

- Hogy tisztában legyen a környezetével, Kerry - fordult hozzá evés közben élénken az öreg -, Virginia nem az édes lányom. Egy jó barátom gyermeke. Szegény Kennedy áldozatul esett egy gyalázatos rablótámadásnak, és a kétéves árvát örökbefogadtam. Azért mégiscsak olyan a helyzet közöttünk, mintha a saját lányom lenne. Igaz, Virginia?

Virginia szeretettel megsimogatta nevelőapját.

- Még mindig nem tudom, hogy miért akarsz New Yorkba menni orvoshoz? Hiszen olyan erősnek látszol.

- Semmiség - legyintett George -, néha kínoz a reuma, és itt, nyugaton az orvosok csak a sebészethez értenek igazán; golyót kivenni, megkészsúrást összevarrni.

- Nekem nem is mondtad hogy beteg vagy - szólt közbe rosszállóan Owen.

- Nem olyan komoly, hogy közölni kellett volna veled - felelte megnyugtatóan az idősebb. Ronny ismét érezte, hogy minden szó mögött valami rejtett értelem lappang. Azt látta, hogy Virginiának sejtelve sincs az itteni viszonyokról. Nem is foghatott gyanút. A két rokon közvetlenül, jókedvűen beszélgetett, és közben versenyeztek, hogy melyikük legyen figyelmesebb és udvariasabb a lányhoz. Talán Ronny sem vett volna észre semmit, ha nem tapasztal már előzőleg néhány furcsaságot itt a Lonsdale-birtokon.

Ebéd után előkerült George pipája. A másik két férfi cigarettázott. Igazán családias és meghitt volt a hangulat.

- Most a szobámba megyek - mondta Virginia. - Ha akarod, Owen, egy óra múlva kilovagolhatunk, ahogy megbeszéltük.

- Nagyon jó lesz - hagyta rá George -, nekem úgy sincs időm. Az új intézőt kell bevezetni a gazdasági ügyekbe.

Az ajtóig kísérte Virginiát, még mosolyogva utána nézett a folyosóra, azután visszafordult a szoba felé.

És nyomban eltűnt az arcáról minden vonásnyi derű.

Mintha nem is ugyanaz az ember lenne, amelyik az imént mosolygott. A düh és a gyűlölet kifejezésével nézte az öccsét, aki szemtelen mosollyal fújta a füstöt.

- Lelketlen, gonosz gazember vagy, Owen!

- Hahaha!

Owen nevetésére az idősebb elsápadt. Ronnynak kínos volt az egész. Úgy érezte, hogy semmi köze az ügyhöz. Nem kellene most itt lennie.

- Megvetlek Owen. A Lonsdale-ok, ha gyűlöltek is egymást, férfiak voltak. Nem vontak bele a harcba nőket. Az első elpuhult kölyök, aki nem az öklével üt vissza, hanem a lányomon keresztül akar bosszút állni, az első hitvány és gyáva Lonsdale te vagy...

Owen egy ugrással a másik előtt állt.

Ronny odaugrott és szétlökte őket, mielőtt összecsaphattak volna. Azt hitte, hogy a két Lonsdale tiltakozni fog a durva közbelépés ellen, de ezek mosolyogva eltávolodtak egymástól, mintha megszokták volna az ilyesmit.

- Nekem semmi közöm az ügyükhöz, de figyelmeztetem magukat, hogy Miss Lonsdale a közelben van.

- Maga ne figyelmeztessen! - kiáltotta ingerülten Owen. - Azért, mert kénytelen vagyok egy asztalnál ülni egy ilyen...

Ronny eléje állt egy hirtelen lépéssel.

- Egy milyennel?...

- Hohó, fiatalember! Talán meg akar félemlíteni? Ide figyeljen! Ha én... - Megragadta Ronnyt a kabátjánál.

- Mr. Lonsdale, vegye le rólam a kezét!

Pillanatnyi csend támadt. George egy vérengző állat rosszindulatú, vágyakozó pillantásával figyelte őket.

- Majd számolunk még... - sziszegte Owen. - Úgyis van számolnivalónk. De nem itt...

- Utoljára mondom, hogy vegye le rólam a kezét.

Lonsdale megvető ajkbiggyesztéssel elengedte. Ronny szeme összehúzódott, mint egy ugrásra készülő macskának, azután rekedten mondta:

- Ha még egyszer megérint, nem figyelmeztetem.

- Füttyülök a figyelmeztetésére! Érti?!... Magával úgyis elbánok, ebben biztos lehet.

- Nem fogom kerülni az alkalmat, Owen Lonsdale.

Ronny úgy érezte, hogy órá is átragad a gyűlöletnek ez a harcra ingerlő, forró légköre, ami itt túrheteretlenül feszíti a levegőt.

- Miért csaltad le ide a lányt? - kérdezte George a másikat.

- Nem csaltam le... - vigyorgott Owen. - Gondoltam, helyettesítlek, miután fogadott leányod, tehát rokonom. Ennyit talán még te is megtennél értem. Prescottba sürgönyözött, hogy jön. Külön lovas küldönc hozta a táviratot. Azt feleltem helyetted, hogy csak jöjjön. Elébe mentem.

- Átlátok rajtad, Owen. Érzékeny csapást akartál mérni rám. Tudtad, hogy mennyi igyekezettel tartottam eddig távol innen Virginiát. És azt hiszed talán, hogy most az ő kedvéért elhagyom a Várat, és neked jut minden a törvény szerint.

- És ha úgy van? Milyen eszközökkel harcolsz? Talán nem válogatott gyilkosokat hozol intézőnek? Azt reméled, hogy valamelyiknek talán sikerül végezni velem. De csalódnai fogsz! Mind Bullog után megy! Érted?! Ha téged nem is küldhetlek a pokolba...

- Tévedsz... Ezt az embert nem fogod elintézni. És most csak egyet mondok neked, ezt hidd el: ha Virginia megtud valamit arról, hogy mit csinálunk itt, hogy mi történik a *Lonsdale-várban*, akkor...

- Akkor?... - kérdezte fölényes mosollyal Owen.

- Akkor megszegem a törvényt és végzek veled! Ezt jegyezd meg.

Owen nevetett.

- Talán bízd inkább a gyilkolást erre a szakemberre.

- Úgy beszélnek rólam, ahogy az nekem nem tetszik.
- Mindent meg fog érteni, ha ismeri majd a törvényt. Most csak annyit
- magyarázta George - hogy ez az ember nem nyúlhat hozzám, sem én öhozzá. Aki megöli a másikat, az elvesztette jogát a birtokhoz.
- Nagyon sok a beszéd - mondta nyegle hangon Owen. - Ami a lányt illeti, tőlem hazudhatsz neki, amit akarsz. Nem rontom el a komédiádat. Csak játszd előtte a becsületes embert. Úgysem játszod már soká, haha...
- Hogy érted ezt?
- Azt hiszed, bolond, el tudod titkolni előlem, hogy beteg vagyok?
- Ostoba hazugság!
- Láttam már néhányszor, amint elszédülsz a nyeregben, azután körül nézel, hogy észrevettek-e? - Olyan kárörvendő, diadalmas hangon mondta ezt, hogy Ronny megborzadt. Ilyen gyűlöletről fogalma sem volt eddig.
- Még nagyon soká kell várnod, Owen!
- Beteg vagyok, George! Megöregedtél, felörlődtél és addig titkolod, amíg egyszer csak lefordulsz a lóról...

George arcán gonosz vigyorba húzódott össze a sok apró ránc, és kárörvendően mondta:

- Abban sem lesz sok örömed, Owen... Már gondoskodtam róla... Ne félj. Akkor is lesz kivel harcolnod.
- Ugyan! Talán Virginia? - legyintett fölényesen Owen.
- Virginiát kitagadtam az örökségből. Ő csak a tiszta jövedelem kétharmad részét kapja. Az örökösömre száll minden jogom és birtokrészem.

Owen ökölbe szorította a kezét.

- És... ki az örökösöd?
- Ronald Kerry.

...Ronnynak sikerült elkapni Owen csuklóját, mielőtt még az ökle George arcába csapott volna.

- Hahaha...

Az idősebb Lonsdale kacagott.

5.

Mikor Owen kiment és bevágta az ajtót maga mögött, George Lonsdale ismét nagy pohárral töltött az ünnepi tequilából, azután az ablakhoz ment, és kinézett a legelőn hullámzó sok-sok szürke és barna foltos hát tömegére.

Nagyot sóhajtott és visszafordult a szoba felé.

- Miért nem iszik?

- Most nem akarok - felelte keményen Ronny. - Itt elég mérget szív magába az ember a levegőből is. Beszéljen, kérem! Mit jelent ez az ostobaság a végrendelettel?

- Ez nem ostobaság. Maga az én vagyonom örököse. Olyan hatalmas vagyon örököse, hogy ha kétharmad részt ad Virginiának a jövedelemből, még mindig dúskálhat a pénzben.

- Szép - mondta hidegen Ronny. - De mikor elváltunk, még azt sem tudta, hogy elfoglalom-e az intéző helyét. Hogy végrendelkezhetett közben?

- Mindegy. Ha magát megölik, akkor megváltoztattam volna a végrendeletemet. Éppen Bullogot akartam beiktatni örökösömnek... De fegyverrel a kezében holtan találták az erdőben... Owen végzett vele.

- Megtudhatnék végre valami közelebbit az itteni ügyekről?

- Mindent meg kell tudnia - felelte George, és leült. - Több, mint száz éve élnek a Lonsdale-ok ezen a helyen. Száz éve tart a versenyfutás közöttük: melyik Lonsdale marad egyedül a birtokkal.

- Mi ez a versenyfutás? Nem értem...

- Ezt a szót még sokszor fogja hallani. Versenyfutással kezdődött az egész gyalázatosság. Több mint száz éve annak, hogy a Lonsdale ősök elindultak nyugatra. Akkoriban azt mondták, hogy a Colorado fennsíkján arany van. Megindult a népvándorlás. Nem is hinné, hogy a fennsík vad, ősi tája milyen népes volt itt addig, amíg az emberek azt hitték, hogy aranyat találhatnak a Rocky Mountainsnak ezen a lejtőjén. Amikor Arizona hatóságai látták, hogy milyen tömegben

igyekeztek az emberek a Colorado folyása ellen nyugatra jutni, intézkedtek, hogy egy régen szokásos módon tegyenek igazságot az új telepesek között. Mindenki ismeri azt a módot, amely már egy esetben a pionírokat birtokhoz juttatta, úgyhogy elejét vegyék a harcoknak. A versenyfutás. Aranyásók között tettek így igazságot. Ha megindult valamire a népvándorlás, elzárták az érkező karavánok elől a hatalmas területet, ahol állítólag arany van. Egy bizonyos napon, amikor már sok-sok szekér várakozott a kordon előtt, adott jelre megnyitották a sorompókat, és a férfiak futottak. Mindenki ott kapott kutatási jogot, ahol elsőnek állt meg. Most is így történt. Versenyt futottak a földért. Hegynek fel! Két Lonsdale család vándorolt akkor ide keletről. Unokafivérek. Ők is futottak. Előzőleg sem fértek meg egymással úgy, ahogy jó rokonokhoz illik, és most úgy akarta a sors, hogy annyi ember közül ketten maradjanak a hegyi ösvény utolsó fordulójában. Hogy azután mi történt, azt senki sem tudja, és nem is fogja megtudni soha. Az egyik Lonsdale elsőnek ért ide fel a tetőre, a másik bezúzott fejjel, ájultan feküdt nem messze a céltól. Kődobás tette harcképtelenné. A futók nyomában lovagolt a bizottság. Öreg telepesek a környék lakottabb részéből. Ezek döntöttek vitás esetben. Hugh Lonsdale, miután eszméletre tért, azt állította, hogy megelőzte már az unokafivérét, mikor kődobás érte. Ezt Davy Lonsdale nem tagadta, csak azt tagadta, hogy ő dobta a követ. Hugh Lonsdale esküdözött, hogy egy perccel előbb, mikor megfordult, látta, amint Davy lehajolt. Akkoriban nem volt idő holmi aprólékos kivizsgálásra, tárgyalásra. A bizottság a fennsíknak ezt a részét kétfelé osztotta. Egyik területet Davy kapta, a másikat Hugh. Mindkettő úgy érezte, hogy az egész földdarab neki jár. És a versenyfutás azóta nem ér véget. Minden Lonsdale magának akarja az egész birtokot. Két erődítésforma, elhagyott épület állt itt akkoriban. Valószínűleg Mexikóból menekült spanyol hódítók laktak benne, amíg nem tértek ismét vissza otthonukba, valamelyik győztes forradalom után. Hugh és Davy azonnal hozzáláttak, hogy kijavítsák, lakhatóvá tegyék a beomlott szobákat, és főleg harcképesé az erődöt. Mert az ellenségeskedés nyomban megindult a két család között. Később, mikor a birtok cowboyokkal is benépesült, valósággal háborút viseltek a Lonsdale-ok egymás ellen. Apáról fiúra szállt a halálos versenyfutás öröksége. Davy fia, Charles kiszámította, hogy a folyó az ő birtokán van, és felépítette ezt a sziklaválaszfalat. Hogy milyen

munka lehetett ezeket az óriási koloncokat itt összehordani, azt képzelheti. És a másik Lonsdale, akinek életkérdés volt a víz, természetesen mindenáron küzdött ellene. Vad harcok közben épült a fal. A Colorado-fennsíkon minden embert magukkal rántottak a versenyfutó Lonsdale-ok. Az utolsó pásztorgyerek is gyűlölte a szomszéd pásztort. Sok ember hullott el innen is, onnan is, amíg a torlasz felépült és Charles elzárta a folyót, saját birtokára. De akkor már Prescottban működött a telepes bíróság, és Bart Lonsdale panaszára kimondták, hogy Charles köteles a falon rést nyitni, amelyen a szomszéd birtokos vízhez juthat. A telepesek bírósága akkoriban nem ismerte a tréfát. Érvényt tudott szerezni az ítéleteinek. Nemsokára magától is megoldódott volna a kérdés, mert egy hegycsuszamlástól a folyó megváltoztatta a medrét és Bart földjére került, de ő már nem kezdett falat építeni. Az én apám azután kiegyezett az unokafivérével, aki Owen nagyapja volt. Egy alkalommal, mikor a két birtok cowboyai között lövöldözés kezdődött, néhány megvadult állat agyontaposta az egyik gyermeket. Az öcsém volt az áldozat. Ez a szomorú eset, úgy látszott, elsimítja az ellentéteket. A két Lonsdale kibékült, és szerkesztettek egy *Törvényt* az utódaik számára. Az egyik erődöt lerombolták. Elmentek a kormányzóhoz, és előtte állapodtak meg a *Törvényben*. A Lonsdale-birtokon tilos fegyvert elsütni, csak ha kívülről jövő támadás ellen védekeznek. Amelyik cowboy átlép a szomszéd földjére fegyveresen, annak mindene elkobozható. A Lonsdale-birtokosok kötelesek közös épületben lakni, és ha itthon tartózkodnak, együtt étkezni. Amelyik Lonsdale megöli vagy megsebzí a másikat, az elveszíti a birtokhoz való jogát. Minden Lonsdale felelős valamennyi emberéért. A *Törvény* vonatkozik a Lonsdale-ok törvényes örököseire, még akkor is, ha idegen leszármazott örökölné a birtokot. Aki a törvényt megszegi, az minden jogát elveszti a birtokhoz, és része a másik Lonsdale-ra vagy örökösére száll. Ezt a megállapodást a két Lonsdale aláírta, és a kormányzó saját kezűleg vezette rá, hogy a mindenkori kormányzó kötelessége lesz érvényt szerezni a Lonsdale-ok törvényének, ha sor kerül rá...

George ivott egy korty tequilát. Ronny maga elé nézett és tünődött valamin. Most már sok mindent értett, ami eddig megfoghatatlan volt előtte.

- Owen apja és én, miután ránk maradt a birtok, egy ideig még boldogultunk valahogy, de lassanként ismét elmérgesedett a helyzet. Jelentéktelen csetepatékból indult ki a viszály, és észre sem vettük, máris újra kezdődött a versenyfutás. De most szörnyűbb volt, mint valaha. Mert a törvényt be kellett tartani! És amit a béke kedvéért írtak elő, az mind csak egy fokkal jobban fűtötte a gyűlöletet. Együtt kellett étkezni! A két birtok minden embere úgy vigyázott a határsértésre, olyan boldogan csapott le arra, aki megtévedt, mintha a törvény csak azért lenne, hogy újabb okot adjon az ellenségeskedésre. Az emberek éjszaka az erdőben találkoztak, ha verekedni akartak egymással, de a *Törvényt* betartották. Sohasem volt még itt olyan pokol az élet, olyan mélységes a gyűlölet, mint a *Törvény* óta! Ha az emberek gyűlölni akarják egymást, akkor képesek arra, hogy a legnemesebb szándékot is a rontás szellemében tudják felhasználni. Virginia néhai apja, Kennedy kemény fickó volt, amikor Kennedy meghalt, örökbe fogadtam a lányt. A gyerek ötéves múlt, amikor a feleségem megbetegedett, és el kellett mennie keletre. Mindenáron magával akarta vinni a kislányt. Nem tagadhattam meg egy nagybeteg kívánságát. New Yorkban a feleségem intézetbe adta Virginiát, és az asszony halála után otthagytam a gyermeket. Időnként ellátogattam hozzá, és szép meséket mondtam neki a farmról. - Lonsdale ismét sóhajtott. - Most már eljött nálam is az idő, hogy keleten keressem a gyógyulást. Ez általában azt jelenti, hogy az ember már hiába keresi a gyógyulást.

- Igazán csak reumája van? - kérdezte Ronny, akinek az arca nem árulta el, hogy mi a véleménye arról, amit hallott.

George sóhajtott. Hatalmas, széles vállalai, most mint csüggedő szárnyak hajoltak előre, görbülten és szomorúan suttozta:

- A szívem... - A vonásai ismét megkeményedtek. - De ennek a fenevad Owennek nem szabad megtudnia! Senkinek sem szabad tudni. Jaj annak a *Lonsdale-várban*, akin meglátják, hogy gyengül. Ez az ördög pedig már sejt valamit, pedig azt hiszem, elég jól tartom magam... Csak félek, hogy nem sokáig...

Ronny elgondolkozva szívta a füstöt.

- Nincs elég pénze, hogy elmenjen innen?

Lonsdale kacagott. Ravasz arcán megszámlálhatatlan ránc futott össze. Felállt a székről, és zsebre dugott kézzel járkált. Szemében csak úgy izzott a gyűlölet:

- Már a dédapámnak is több pénze volt, mint amennyi ahhoz szükséges, hogy úri módon élhessen az ember bárhol a világon. De, hogy képzeli! Kiállni a versenyből? Itt hagyni ennek a nagyképű, hencegő fráternek a diadalt? Korlátlan uralmat a *Lonsdale-vár* felett? Szó sincs róla! Maga lesz George Lonsdale birtokának egyetlen örököse!

- És mi biztosítja arról, hogy nem fogom kisémmizni Miss Lonsdale-t.

- Semmi. De ez nem is fontos. A készpénzemet a leányra hagyom, és ez igen tekintélyes összeg. Lehet, hogy a birtok jövedelméből maga majd kisémmizi Virginiát. Sőt nagyon valószínű. De ez nem fontos. A fontos az, hogy olyan ura legyen a Lonsdale várnak, mint maga... Azt hiszem, elég őszintén beszéltem.

Ronny felállt.

- Igen. Nyílt kártyákkal játszott. Köszönöm. Azt hiszem a szoroson át, elég könnyen eljuthatok Santa Fébe.

Lonsdale elcsodálkozott:

- Miért akar Santa Fébe menni?

- Mert nem leszek az örököse. Azt hiszem, ez van olyan nyílt beszéd, mint a magáé.

- Megbolondult?! Emlékezzen vissza, ahogy Winstonban...

- Hagyjuk ezt. Most már tudom, hogy miért emelte fel a béremet öt dollárra, mikor meghallotta az igazat rólam. Maga nagyon jól tudta, hogy én ezzel az Owennel hamar összerúgom a port. Azt hitte, hogy kitűnő gyilkost talált bennem, és esetleg megteszem magának azt a szívességet, hogy lelövöm az unokatestvére fiát. - Egész közel lépett Lonsdalehoz, és merően az arcába nézve sziszegte. - Ha másképp nem, hát orvul...

Az öreg először összerezzen, azután vigyorogni kezdett.

- Természetes, hogy nem azért választottam ki magát, mert marhabélyegzéshez kellett egy szakember. Igenis itt harcról van szó, és az volt az érzésem, hogy maga az én emberem...

- Hát ebben nagyon tévedett. Nem szerződöm gyilkosnak. Különb is torkig vagyok ezzel az elátkozott hellyel! Mindössze egy lovat kérek kölcsön az útra!

George Lonsdale arca eltorzult a dühtől:

- Semmit sem adok! Ha konok és bolond, akkor hordja el magát... Pusztuljon! Maga örült... Az én ajánlatomat nem fogadja el, de arra képes volt, hogy egy nő miatt valakit hátulról...

- Elég! - Két kézzel megfogta Lonsdale deszkányi vastag felső karjait és odatartotta eléje az arcát. - Ide hallgasson! Vigyázzon a szájára, nehogy magával tegyem azt, amit Owennek szánt!

Lonsdale meg akarta feszíteni roppant karizmaikat, hogy kiszabadítsa magát, de ijedten érezte, hogy fájdalom hasít a csontjába, az izom elhal és elzsibbad, nem engedelmeskedik az akaratának a rettenetes, szorító ujjak nyomása alatt... Azután egy ellenállhatatlan erő lenyomta a székre.

- Nem kell a lova sem! És ne nagyon ficánkoljon, mert megjárhatja. Keressen más gyilkost. Érti?... Ez volt az utolsó szavam magához, George Lonsdale, maga ördög!

Elengedte az öreg karját és anélkül, hogy még egy pillantást vetne rá, kiment. Becsukta az ajtót és elhatározta, hogy nyomban útnak indul, de az első lépés után meglepetten állva maradt.

Az ajtó mellett egy sarok homályából gyöngye kéz nyúlt ki feléje és megérintette a karját. Döbbenet fordult arra. Virginia Lonsdale lépett hozzá, és megrendült hangon suttogta:

- Mindent hallottam... Mindent... Az Isten legyen irgalmas hozzájuk...!

6.

- Hallgatódzott?

- Igen... Alig értem a szobámba, máris visszafordultam, hogy mondjak valamit... De mielőtt benyitottam volna, hallottam az... az apám hangját. Gazembernek nevezte Owent... És azután mindent hallottam... Mikor Owen kijött, a sarokba húzódtam, hogy ne vegyen észre...

- Jöjjön - mondta Ronny. - Ha itt állunk, meglephet Lonsdale. Azt hiszem, jobb, ha nem tudja, hogy maga kihallgatott bennünket.

- Igaza van.

Első pillanatban vakította őket a tündöklő nap, ahogy az ódon, homályos, vastag folyosóról kiértek a szabadba. A folyóból éppen egy csapat lomha, nagy állat kerekedett fel... Szép, friss, lelket emelő látvány volt a fennsík sudár, nagy lombú fáival, hatalmas, gőgös barna szikláival...

- Azt hiszem, legokosabb, ha nem vesz tudomást arról, amit hallott - mondta Ronny a mellette haladó leánynak. - Az öreg Lonsdale-nak lesz annyi esze, hogy magát postafordultával visszaküldje New Yorkba.

A lány megrázta a fejét. Ettől a mozdulattól csillogó, szőke fürtjei ideoda röpködtek. Azután halkán, de elszántan felelt:

- Itt fogok maradni.

Ronny vállat vont.

Közben egy széles hágóhoz értek, amely a Lonsdale-várral szemben, az egyetlen út volt, a Rocky Mountains hegyei között, észak felé. Gyors léptekkel haladtak egymás mellett, mintha határozott céllal mennének valamerre.

- Ezeket teljesen elvadította a gyűlölet és a szenvedély... Istenem... Azt hittem, békés farm vár rám itt... - Lihegett a sietéstől beszéd közben. - Álljunk meg egy pillanatra... Különben maga csak menjen, ha akar...

Leült egy sziklára.

Ronny is megállt. Nézte a lányt. Kétségbeesettnek és feldúltnak látszott. Váratlan, zavaros és megrendítő volt, amit átélt. Az egyik kezével öntudatlanul, idegesen tépdeste egy bokor leveleit. Ronnyt nem hatotta meg Virginia helyzete. Kemény réteg rakódott rá belülről a sok megaláztatástól, üldöztetéstől, különösen az utóbbi napok eseményei után. Mit tud ez a lány a nyugatról? Az emberek rosszak, kegyetlenek és könyörtelenek. Mit keres ez itt?

- Csak egyet mondjon meg... Mr. Kerry. Hogy értette azt, amit mondott a „lopott marhákkal”? Talán... talán ők... - Nem tudta kimondani, hogy „lopnak”.

- Nem hiszem hogy marhatolvajok. Sőt. Bizonyos vagyok benne, hogy nem azok. De kétségtelen, hogy görbe úton járnak. Mondom, legokosabb, ha elmegy...

- Maga elmehet, ha tetszik! - kiáltotta a lány hirtelen dühösen, harciasan felvillanó szemekkel. - Én itt maradok. Egyszer véget kell érni a bosszúnak és a gyűlöletnek. Bizonyára azért hozott engem erre a sors. - És még hozzátette csendesesen. - Olyan nemesen hangzott, hogy visszautasította a nevelőapám ajánlatát, hogy azt hittem, magát is a sors küldte...

- Azt hiszem, többet én nem tehetek, mint hogy elmegyek.

- Téved! Sokkal többet is tehet! Ha maga most elmegy, akkor más ember kerül ide a helyére, aki az örökség váratlan szerencsésjétől megrészegedve, boldogan veti magát bele a harcba. De igaza van... Csak menjen. Majd én egyedül odaállok közéjük, ha előkerülnek a fegyverek.

Ronny a földet nézte, rugdalta a kavicsokat és hallgatott. Azután vállat vont.

- Semmi közöm ezekhez az emberekhez. Öljék meg egymást.

- Hogy hittem magában egy pillanatig - suttogta Virginia -, mikor olyan okosan, becsületesen beszélt.

Ronny csodálkozva nézett rá. Valami furcsa melegség áramlott feléje a lány hangjából. Melléje ült és cigarettára gyújtott.

- Mit tenne az én helyemben? - kérdezte közömbösen, csak kíváncsiságból. De a lány szeme mégis reménykedve felragyogott.

- Itt maradtam volna! Az igaz, hogy magát csúnya szándékkal ugratták be ebbe a játékba. Talán igazán azt akarták, hogy gyilkoljon. Épp ezért kellene itt maradnia! Mert maga nem gyilkol!

- Honnan tudja?

- Tudom! - felelte Virginia, és lelkesen a férfi szemébe nézett. - Azon az éjszakán... rongyosan, ijesztő külsővel lovagolt mellettem és mégis... A fele úton már nem féltem magától. És most idehoznak majd

esetleg egy gyilkost, aki könnyű eszköz lesz arra, hogy fellobbanjon újra a gyűlölet!...

- Ha én nem gyilkolok, attól még nem alszik ki a gyűlölet. Ismétlem, nem ismeri a nyugatot. Ez a fennsík egy óriási, benzinnel telt hordó. Mindegy, hogy honnan esik bele a szikra. Minden szippantásnyi levegőből érezni: robbanni fog.

- Nem fog robbanni. Ha maga akarná, nem robbanna!... Hiszen maga olyan erős... Ha még jó is lenne... Aki erős és jó, az mindent elérhet, mindent...

Ronny felállt, eldobta a cigarettáját és nevetett.

- Na, én megyek. És útban hazafelé próbálja meg valamelyik arizonai városban azt mondani, hogy Ronald Kerry jó ember. Meglátja, hogy kinevetik.

- Hiába veszi fel ezt az álarcot a csúnya nevetéssel... Maga jó ember! Jó ember! Tudom!

- Úgy? Tudja meg kérem, hogy ahol ismernek, csak egy nevem van: az orgyilkos! Tudják, hogy orgyilkos vagyok.

- Nem igaz!

Ronny úgy érezte, mintha mellbe ütötték volna. Eddig csak azt tudta, hogy előítélet van. Hogy a legkisebb gyanú igazságtalan tettekbe ragadtatja az embereket. Most ennek a fordítottját tapasztalta: a hitet. A minden bizonyosság nélküli, sőt minden bizonyíték ellenére megingathatatlan hitet. Emberek, akik együtt nőttek fel vele, nem kételkedtek abban, hogy orgyilkos. Egy keletről jött leány, aki csak rosszat tud róla, hiszi, hogy nem az.

- Egy embert, akinek velem volt találkozója, hogy megverekedjünk, holtan találták az erdőben, golyóval a hátában.

- Nem maga ölte meg! Maga nem orgyilkos!

- De miért mondja ezt?! - kiáltotta idegesen Ronny.

- Tudom.

Úgy álltak egymás előtt csodálkozva, szembenézve, mintha vad, ellenséges szóváltás lenne közöttük. Ez volt az első ember, aki hitt az ártatlanságában. Még csak tények sem érdekelték.

- Legjobb, ha elmegyek - mondta csendesebben Ronny. - Higgye el. Nem tudja, mit jelent az, két olyan ember egymás közelében, mint Owen meg én.

Virginia iszonyodva hátralépett, mikor látta, hogy Ronny szeme a küzdelem puszta gondolatára is felragyog egy pillanatra.

- Igen... menjen... azonnal menjen. Ezt láttam az arcán akkor is, mikor felhajtotta a whiskyt. Hiszen maga is csak egy vérengző... Menjen, kérem!

A nap ferde sugarai vörösen kerültek végig a sziklákon. Egy közeli kopár fa ágai megrezzentek, mókus futott fel a koronájára. Ronny lassan elindult, vagy két lépés után megállt és visszafordult.

- Szóval belátja, hogy jobb, ha elmegyek?

- Igen. Mikor visszatartottam, azt hittem, erős ember.

- Tessék?

- Jól hallotta. Verekedni, lövöldözni az olyan embernek, mint maga, nem nehéz. Ahhoz kell erő, hogy a biztos erő tudatában inkább megalázza magát, semhogy fegyverhez nyúljon. Én igyekeztem volna elviselhetővé tenni a sérelmét, ha mint egy választófal a két gyűlölködő ember közé áll. Ha kihasználta volna, hogy a százéves bosszú megbékélését a maga kezébe tette le a sors, akkor jó lett volna, ha marad.

Ronny újabb cigarettára gyújtott, nézte a lányt, nézte a fakoronáról lebámészkodó ijedt mókust, azután ezt mondta:

- Visszamehetünk. Maradok.

- Virginia szeme felragyogott.

- És mit fog tenni?

- Nem tudom. Majd maga megmondja.

7.

Ahogy kiértek ismét a szabad fennsíkra, mintha a földből bújt volna elő, Owen állt meg mellettük. Széttérpesztett lábakkal, karba font kezekkel. Kihívó, gunyoros módon szólalt meg:

- A lovaglás helyett úgy látom, sétálni indultál, Virginia.

A lány tűzpiros lett.

- Mr. Kerry valamit mondott, ami érdekelt, és...

- Úgy? Viselt dolgairól beszélt talán? Hogy milyen tettekért fogadta kegyeibe George... Persze az örökösöknek meg kell beszélni egyet-mást. Ritka szerencsés mákvirág maga.

- Owen! - kiáltotta a lány.

Ronny mély lélegzetet vett.

- Úgy látszik, a fivére a megfelelő embernek tartott a rokonság mellé.

- És már az övükön volt a kezük.

Olyan volt ez a két ember, mint egymáshoz csapódó szikrázó pengék, ahogy ott nekifeszült mellel álltak.

- Mr. Kerry! - kiáltotta a lány. - Mr. Kerry...

Ronnynek eszébe jutott most a beszélgetés, amit az imént folytatott. Elengedte a revolvereit.

- Belém akar kötni? - kérdezte Owent.

- Természetesen.

- Van erre valami oka?

- Ezer. De fontos ez? Meg akar hátrálni?

Ronny egy pillanatig gondolkozott.

- Igen - mondta azután. - Nem látom be, hogy miért kell nekünk verekedni.

- Akarja tudni? Ezért...

Owen ökle kilendült! A lány felsikoltott. Ronny egy helyben állt, csak kissé hátrahajtotta fejét, és a horogütés az arca előtt szaladt el a levegőben.

Owen a lendülettől féloldalt fordult, ugyanekkor Ronny nem túl erősen meglökte a vállát, mintegy továbbítva a testmozgást az ütés irányába, és miután a támadó súlya éppen áthelyeződött volna a másik lábára, elvesztette az egyensúlyát és a földre bukott. Mindez egy másodperc alatt játszódott le. A megtámadott két gyors, rövid mozdulatot tett csak. Talán ha leüti Owent vagy megsebzí, kevésbé

lett volna dühítő, mint ez a végtelenül leegyszerűsített flegmatikus ügyesség, amellyel minden erőfeszítés nélkül intézte el.

A fiatal Lonsdale, mint valami tigris ugrott fel, hogy nekirohanjon, de a lánnyal találta magát szemben.

- Owen! Én azt hittem, hogy a nyugati ember is gentleman!

- Itt nem szoktak nők mögé bújva sértegetni!

- Nem sértettem meg magát - mondta Ronny. - Meg akart ütni, és védekeztem.

- Rendben van. Elég alattomos módon védekezett. De a trükkje másodszer nem fog beválni. Remélem, találkozunk még.

Owen elment. Hallgattak.

- Igazán azt hiszi, hogy maradjak? - kérdezte a lánytól, mikor ismét kettesben voltak.

- Igen. Magának nem szabad haragudni Owenre. Ezen a helyen száz éve termelik a gyűlöletet és a bosszút. Owen ebben a légkörben született, ezt hozta magával a vérében, magának ezt meg kell érteni...

- Jó védőügyvéd lenne. De sajnós, énbelsőlem rossz misszionárius vált volna. Nem hiszem, hogy uralkodni tudok majd magamon...

A lány két kézzel fogta meg Ronny kezét:

- Én majd segítségére leszek...

Ronny küszködött önmagával. Töprengve nézte az alkonyat ibolyaszíneiben tolongó, végtelen csordát.

- Megpróbálom - mondta azután csendesen.

8.

...Nyitott szemmel feküdt a sötétben. Éjszaka volt. A lányra gondolt. Nem szabadott volna Virginiára hallgatnia. Ez a lány nem ismeri őt. Rosszul tette, hogy itt maradt. Nem bír majd uralkodni magán... Ha Owent látja, fejébe száll a vér. Ez nem harag, nem is gyűlölet: a küzdelem vágya. Megtudni: melyik az erősebb. Eddig kétszer diadalmaskodott, de egyszer sem úgy, hogy legyőzte volna Lonsdale-t. Hogy ravaszabb az bizonyos. De melyik az erősebb?! És Virginia nem tudja, hogy ennek el kell dőlni. Kell! Ez a vágy, hogy

megküzdjenek egymással, mindennél erősebb, és ha megöli Owent, mégiscsak aljas eszköze volt George Lonsdale-nak... Hogy megörült délután, mikor visszatért azzal, hogy mégiscsak itt marad... „Meggondoltam magam, Mr. Lonsdale”... Az öreg elégedetten vigyorgott: „Ritkán örültem még így valaminek. Ostobaság lett volna, ha elmegy. Majd este beszélünk. Most elsősorban feküdjék le aludni. Nálam a cowboyok korán pihennek le”, mondta az öregúr szokott ravasz vigyorgásával. „Sokszor megesik ugyanis, hogy éjszaka kell talpon lenni.”

Nem kérdezősködött tovább. Úgyis meg fog tudni mindent. Miféle farmon kell éjszaka talpon lenni?... Mégis marhatolvajok lennének a Lonsdale-ok?

Hirtelen csengetés rikoltott bele a csendbe.

A kapura szerelt régimódi, harangszerű csengőt rántotta meg valaki. Lépések csoszogtak, hirtelen felkapott övek revolvertartói csapódtak a falhoz. Az udvaron felsüvöltött egy éles fütty, majd Cresby dühös hangja:

- Na gyerünk már a lovakkal, a mindenségit!

Ronny ruhástól feküdt a pokrócon. Senki sem szólt neki, nem tudhatta, mi történik, mégis érezte, hogy most neki is a többiekhez kell csatlakozni.

- Talán borotválkoztál?! - szólt oda epésen Judd, mikor az udvarra ért, ahol a többiek már nyeregben ültek.

Úgy látszott, hogy rá vártak. A szürke ott állt felnyergelve, Cresby mellett megpillantotta az öreg Lonsdale-t is. Lóra ült és a többiekkel együtt kilovagolt a kapun.

Odaugratott Lonsdale mellé.

- Talán megtudhatnám végre, miről van szó?

- Most nincs idő magyarázni! De úgyis megtudja rövidesen. Előre!

Ahogy a vár mögött elhagyták a fennsíkot, csodálkozva látta, hogy Owen lovagol feléjük az emberei élén. Mi ez? Talán elhagyják éjszaka a birtokot, hogy megkerülve a Törvényt, lövöldözést kezdjenek? A másik csoport egyenesen szembe lovagolt velük, de senki sem nyúlt a fegyveréhez. Owen George-dzal kezd beszélni

azonnal, amint odaér, de nyoma sincs ellenségeskedésnek a hangjukban.

- Messze vannak? - kérdezi az ifjabb Lonsdale.

- Dehogy! Vagy óvatosan jöttek, vagy Judd elaludt a toronyban. Már túljutottak a tisztáson!

- Sok?

- Nagyon sok! - kiáltotta Judd -, de kalap is van közte épp elég.

- Az emberek maradjanak itt és hasaljanak a szikla mögött. Mi hárman eléjük lovagolunk... Azt hiszem, így jó lesz.

- Nagyon jó lesz - bólintott rá George. Tökéletes egyetértésben csináltak mindent. Jöjjön, Kerry! Előre!

A két Lonsdale mellé lovagolt, és megindultak gyors ügetésben a hágó felé...

Közben alaposan eltávolodtak ez embereiktől, akik az utasítás szerint helyezkedtek el, a fennsík keskeny szorosát szállva meg a *Lonsdale-vár* mögött. Ez a másik terület lépcsőszerűen terült el a hatalmas fennsíkon túl.

Azt elismerte Ronny magában, hogy nem mindennapi ember a két Lonsdale. A cowboyokat hátrahagyták, és ők jönnek ide, mintegy tűzvonalba, a veszélyesebb pozícióba. De miféle veszély közeleg? Mert hogy rövidesen harcra kerül sor, azt az előkészületekből látta.

Néhány másodperc múlva elérték a lejtősödő, keskeny hágó külső nyílását, és előttük kanyargott lefelé a hegyi ösvény.

Ronny nemsokára megpillantotta e közeledő veszélyt...

A sötétben egybeolvadó, ormóttan árnyak gomolyogtak a szoroson vezető ösvényen, felfelé.

Marhák!

Ködszerű, vékony felhőlepel fedte be végig az eget. A finom párafátyolon keresztül tompán szűrődött át a hold fénye.

Kis csorda lépegetett a fennsík felé. Az állatok között lassan kivehetővé vált egy-két sombrero. A marhák előtt két furcsa lovas

poroszkált lépésben. Mindegyik legalább két méter hosszú volt. Valóságos mesebeli óriásoknak látszottak. Szép hátraslovakon ültek, de valószínűtlen hosszú lábuk a furcsa módon leeresztett kengyelben szinte földig ért, mintha öszvéren kocognának. Ijesztően széles felsőtestük lomhán hajolt előre a nyeregben, és a homlokukba húzott kalapjuk karimája eltakarta az arcukat. Úgy látszott, mintha aludnának a nyeregben.

Owen megfogta George karját:

- A két Bolibar - suttogta.

Ronny már hallotta a Bolibar testvérek nevét. Messze földön híres banditák voltak. Ravaszak és ügyesek. Testi erejükről legendákat meséltek.

- Jelt kéne adni... - suttogta Ronny.

- Ostobaság... - legyintett George -, már régen észrevettek bennünket. És ha nem vettek volna észre, akkor is tudják jól, hogy itt vagyunk...

Jóformán be sem fejezte szavait, mikor a két Bolibar megállt. Vagy húsz méterrel mögöttük egy cowboy a csorda elé lovagolt. Az állatok visszahököltek, előbb tülekedtek csomóba kavarodva, bögés, távoli fojtott szitkok hallatszottak, végül a marhák egy helyben mozgolódva megálltak.

A Bolibar testvérek továbbra is úgy ültek lehajtott fejjel a lovukon, mintha aludnának.

George kilépett az útra:

- Miféle komédia ez? Úgy tesztek, mintha ismeretlenek lennétek ezen a vidéken?

Az egyik kalap alól furcsa, mély hang szólalt meg:

- Vártunk, hogy elénk gyere, vén Lonsdale... Unjuk már azt, hogy örökké mi kérjük a bebocsátást.

- Az álljon elő, aki kér! - folytatta a másik Bolibar, ugyancsak mély, darabos hangon.

- Tudtommal én még nem kértem tőletek semmit - felelte George, mindkét kezét egy-egy revolverén tartva. - Viszont ti már többször

kértétek tőlünk azt, hogy engedjünk át benneteket a Lonsdale-birtokon. Szívesen megteszem, de ha másfelé mentek, úgy is jó.

A Bolibar testvérek még mindig lehajtott fejjel, ijesztő mozdulatlansággal ültek a lovaikon.

- Torkig vagyunk veled, Lonsdale.

- Én is torkig vagyok ezzel a trükkel! Ostobák vagytok! Éppoly kevésbé félek tőletek, mint ti éntőlem. Előre is megmondom, hogy egyetlen darab marhát sem engedek el a vámból.

Minden különösebb indulat nélkül folyt ez a beszélgetés, vagy negyven lépés távolságról. Ronny csodálkozva hallgatta. Szólni akart valamit Owennek, de ez hirtelen eltűnt mellőle. Nyugtalan lett...

- Ez egyszer tévedtél... - felelte George-nak az egyik Bolibar. - Meg fogod kapni a vámot az utolsó marháig. De rosszul teszed, ha elfogadod. Jegyezd meg, hogy elég volt a Lonsdale-okból. Mi a bőrünket visszük vásárra, ti meg csak leszeditek a tejfelt.

- Akinek nem tetszik, az menjen másfelé.

- Jól tudod, hogy erre kell menni, ha Mexikóba akarunk jutni. És erre fogunk menni ezentúl is.

- De csak ha én megengedem...

- Lonsdale - mondta a másik Bolibar -, azt ajánlom neked, hogy társuljunk. Csináljuk felesbe...

- Elég! - szakította félbe durván George. - A Lonsdale-ok nem társulnak. Ezt már máskor is megmondtam nektek. Átengedlek a földemen a felhajtott csorda harmadrészéért. Ha sok, akkor legfeljebb...

Lövés dördült, és nyomban utána jajkiáltás hallatszott.

Valamelyik távolabbi bokorból rosszul kivetett lasszó hullott a földre, és egy sebesült cowboy gurult ki a bokorból. A bejáró egyik oldalszikláján Owen szólalt meg dörgő hangon:

- Ne próbálkozzatok, gazemberek! Legközelebb a koponyájába lövök annak, aki valami aljasságot kísérel meg...

A sebesült vállát szorítva ült fel a porban. Az egyik cowboy volt. Óvatosan settenkedett előre az út mentén, lasszót akart dobni George

Lonsdale-ra, de Owen már kezdettől fogva figyelte, és egy sziklára kúszva abban a pillanatban lőtt belé, mikor felrepítette a hurkot.

A lövésre a két Bolibar megelevenedett. Felkapták a fejüket és revolvvert rántottak volna, de George már kirántotta a pisztolyait, és Ronny is az öreg mellett állt, lövésre kész colttal.

A Bolibarok nem emelték kezüket a revolverükig. De a fejüket sem hajtották le már. Két gorillaszerűen széles állkapocs, ijesztően tömpe orr, kis szúrós szemek néztek Ronnyra. A kegyetlen, ravasz, vad, nyers erő megtestesülése volt ez a két arc.

- Ha még egy ilyen mókát próbáltok - mondta nyugodtan Lonsdale -, soha többé nem mehettek át a Colorado-fennsíkon. Ötödször kíséreltek meg hasonló aljasságot. Hatodszor elintézlek benneteket.

A két Bolibar arcán valósággal izzott a gyűlölet.

- Ostoba hencegés! - rikácsolta az egyik roppant fejű Bolibar. - Elég volt ebből, ahogy itt a nagyurat játsszátok!... Mindenki tudja rólatok, hogy marhatolvajok kizsákmányolói vagytok!...

- Elég volt, Bolibar! - kiáltotta Owen. - Tízíg számolok, ha addig nem fordultok vissza és nem hordjátok el magatokat, golyót kaptok.

- Legyen ez egyszer még igazatok! - kiáltotta az egyik rabló. Közben néhány cimborájuk a csorda elé jött és hallgatta a vitát. - Harminchat marhát hoztunk. Tizenkettőt felhajtunk nektek a szoroson, és...

- Nem kell! Takarodhattok! - felelte Owen. - Kezdem a számolást: egy...

- Jól tudjátok - rikácsolta az egyik Bolibar -, hogy nem mehetünk visszafelé, mert üldöznek...

- Kettő...

- De hát az ördögbe is!... Legyen eszed Lonsdale!

Owen rendületlenül számolt:

- Három...

A Bolibarok nyugtalanul néztek jobbra-balra.

- Owennek igaza van - szólalt meg most George Lonsdale. - Elég volt belőletek. Ezentúl, ha erre átmentek, a marhák felét kell leadni. Értitek?

- Ez a legnagyobb aljasság...

- Négy...

- Egyezzünk bele, Bob! - kiáltotta a testvérének az egyik vezér. - A markukban vagyunk...

- Rendben van - mondta a másik tompa, lefojtott indulatoktól remegő hangon. - Az állatok felét megkapjátok.

- Tizenhat marhát hajtsatok át a szoroson, azután várjatok itt jó húsz percet, és amilyen gyorsan csak lehet, tűnjetek el a fennsíkról. Résen leszünk.

Úgy látszott, hogy a két Bolibar ellenállása megszűnt. Ügyes, gyors munkával kétfelé osztották a csordát, egy szíjostor pattanása hallatszott, és a tizenhat állat tolongva igyekezett keresztüljutni a keskeny vágáson. George és Ronny revolvereiket kézben tartva, felhúzódtak oldalt a sziklára.

- Terelje az állatokat a másik szoroshoz, Kerry. Addig sakkban tartjuk ezeket...

Nemsokára Cresby, Bruce és néhány cowboy eléje siettek Ronnynek, hogy segítsenek a marhákat összegyűjteni. Megelégedett vigyorgással nézték a gyönyörű állatokat.

A Lonsdale-vár körül gyűltek össze később valamennyien.

- Mindenkinek kézben legyen a fegyvere! - kiáltotta Owen, aki nyargalva érkezett George-dzsal. - A gazembereket ma megtáncoltattuk, mindenre képesek.

Fegyverrel a kézben álltak a szorostól a fennsík túlsó lejtőjére nyíló úton, amely a két sziklafal között vezetett tovább a hegyekben. A természet valahogy úgy rendezte el itt a két egymás feletti síkságot, hogy katlanszerűen fogták körül a hegyek, mindössze egyetlen bejárást és egyetlen kivezető utat hagyva. Ez a rendkívüli körülmény jelentette voltaképpen a Lonsdale-ok hatalmát.

Rövidesen megérkezett a két Bolibar, a cowboyokkal és az állatokkal. Lonsdale emberei lövésre kész fegyverrel álltak sorfalat. De a rablók, mintha észre sem vennék őket, átterelték a marhákat a fennsíkon, és nemsokára eltűntek a hegyekbe vezető sziklaátjárón.

- Gyerünk - kiáltotta Bruce -, osszuk szét az állatokat. - A múltkor ti belehajtottatok egyet a szakadékba, ezért mi most...

- Hohó! - kiáltotta Cresby -, ez még osztozás előtt történt, és különben is...

Már veszekedtek. Már alakultak két ellenséges csapattá. A Lonsdale-ok is beleavatkoztak a vitába, George ismét néhány gúnyos megjegyzést tett Owenre. Owennek már fénylett a szeme és rezegtek az orrcimpái, minden pillanatban úgy látszott, hogy egymásnak ront a két csoport. De nem tették... És ez csak a törvény miatt volt.

Nagy sokára csendesedett el a durva szitkozódás és lárma. George Lonsdale végre észrevette Ronnyt, aki a csoporttól távolabb némán figyelte az eseményeket.

- Nos? Mit szól?

- Kezdem érteni a dolgot. Ez a sziklaátjáró itt valószínűleg a legrövidebb út Mexikó felé.

- Úgy van. A „Tolvajok Hágója”. Így nevezik. Érdeklis még valami?

- Semmi. Jó éjszakát.

Elnyargalt a vár felé. A két birtok cowboyai különváltak, hogy lepihenjenek, csak egy-egy embert hagytak kint őrségen. Virradt.

„Ez tehát a rejtély nyitja”, gondolta Ronny, mialatt bekötötte a lovát. A hegységen át a legrövidebb út Mexikóig a Lonsdale-birtokon megy keresztül, és a hegyek olyan módon zárják el a fennsíkot, hogy nem lehet megkerülni. Marhatolvajok, akiknek sürgősen kell átjutni a határon, a lopott állatok egyharmad részét fizetik, mint „vámot”, hogy a Lonsdale-ok átengedjék őket a „Tolvajok Hágóján”. A Lonsdale-ok tehát nem marhatolvajok. Ők nem érdeklődnek az állatok eredete után. A törvények értelmében nem kötelesek átengedni senkit a birtokukon. Azt kérhetnek ezért az átvonulásért, amit akarnak. És Winstonon túl, ha az ember a hegység felé közeledik, már tapasztalhatja, hogy milyen híre van a *Lonsdale-várnak*. Tapasztalta Ronny is Prescottban és Marlow-ban. Messze vidéken jól tudják, hogy a *Lonsdale-vár* csak tizenhárom próbás alakokat használhat. Tudják, hogy sok vér folyt már el ott a Colorado-fennsíkon, ahol a Lonsdale-ok vagyona lopott marhákból gyűlt össze. Pedig ők még egyetlen marhát sem loptak életükben.

A vár tornyában állandóan őrszem ült, és az Arizona felől vezető hegyi ösvényt figyelte. A rablók fogcsikorgatva belenyugodtak, hogy a *Lonsdale-vár* uralkodik tetszése szerint a Rocky Mountainsnak azon a részén, amely Arizonát és Mexikót összeköti...

Ronny a szobájába ment. Minden visszatetsző benyomás dacára, némi tiszteletet is érzett a különös, vad Lonsdale-ok iránt. Délben még kis híján lelövik egymást, és este Owen megmenti George-ot a lasszótól. Ronny megértette ezt. A Lonsdale-ok nem ölni akarnak, hanem győzni.

Mielőtt lefeküdt, whiskyt töltött. Még a délután folyamán szerzett egy üveg pálinkát. Gyorsan felhajtotta az italt, azután a második pohárral is töltött, de mielőtt felhajthatta volna, mikor éppen a szájához emelte, valaki megfogta a kezét.

Virginia volt!

Ronny nyitva hagyta az ajtót, mikor bejött, és a leány, aki bizonyára egész éjjel talpon volt, besurrant mögötte.

- Miért iszik?

- Miss Lonsdale... hogy jutott eszébe...

A lány az ajtóhoz ment és becsukta, azután visszajött az asztalhoz, amelyen a pálinka állt.

- Mindent láttam... Éjfél után valamennyien lóra ültek, azután ismét itt voltak... Állatokat hajtottak a legelőre...!

Nem fejezte be a mondatot, és várt. Ronny hallgatott.

- Honnan hajtották ide éjszaka a marhákat? - kérdezte a lány remegő hangon.

- Megnyugtathatom: nem loptuk őket. A Lonsdale-ok nem marhatolvajok.

- Miért kell akkor éjjel, fegyveresen ellovagolni, és hogy kerülnek ide az állatok?...

- Pontosan... én sem tudom... - felelte zavartan Ronny. Mit mondjon? A teljes igazságot nem akarta közölni a lánnyal. - Azt hiszem... állatokat csempésznek át Mexikóba, és itt a fensíkon vezet az egyetlen út, a határon keresztül... Ezért a Lonsdale-ok joggal

kérhetnek fizetséget. Nem kötelesek átengedni a birtokukon senkit... És a csempészek néhány állattal vásárolják meg az átvonulást... Azt hiszem... ez a *Lonsdale-vár* titka...

- És miért csempészik az állatokat innen Mexikóba?

- Hát... ott nagyobb ára van... és nem engedik át a határon...

Elhallgatott. Virginia megnyugodva vette tudomásul, amit hallott. Ez nem is olyan szörnyű. Jobb szerette volna nevelőapját békés farmernak tudni, de most már annak is örült, hogy eloszlott a marhatolvajlás gyanúja.

- Mr. Kerry... ne igyon többé.

- Megszoktam. És végre is oly mindegy...

Virginia egyenesen a szemébe nézett:

- Gyűlölöm az iszákos embert. És... Esetleg lehet még valami az életében... amiért érdemes. Ne igyon többé! Jó?

- Tulajdonképpen miért törődik azzal, hogy iszom-e vagy sem?

Csend volt.

- Hamarabb elragadja az indulat... Amit nekem ígért, ahhoz józanságra van szüksége...

- Értem. Szóval ezért.

Egymás szemébe néztek. A lány zavarban volt.

- Nem csak azért - mondta azután csendesen.

- Ez igazán nagyszerű! - szólalt meg hirtelen egy hang.

Riadtan fordultak az ajtó felé.

Owen állt a küszöbön. Gúnyos mosolygása mögött szokott, lefojtott izgalma vibrált, szemvillanásokban, szája szélének rándulásában, orrcimpáinak remegésében.

- Ha hozzám belép, kopogjon - mondta csendesen Ronny. - Miss Virginia érdeklődött, hogy miért lovagoltunk ki...

Owen szüntelen impertinens mosolyával előrejött:

- Úgy... és éppen magánál érdeklődött? Ez érdekes...

- Owen! - kiáltotta Virginia. - Már másodszor beszélsz ilyen hangon... Tudtommal semmi jogod...

- Csak hagyja, Miss Lonsdale - vágott közbe Ronny -, legfőbb ideje, hogy tisztázzuk a dolgokat. Tudtommal én George Lonsdale-hoz szerződtem, és maga ennek dacára úgy viselkedik, mintha a birtoknak ezen a felén is gazda lenne. Tisztázni fogom George Lonsdale-lal az ügyet.

- Nem volna okosabb, ha velem tisztázná?

- Nem. Nem akarok harcolni magával.

- Talán fél?

- Gondoljon, amit akar.

Virginia szeme ragyogott az örömtől. Ronald Kerry tehát megértette őt. Nem akar harcolni Owennel.

- Hogy értsem ezt? El fogja tűrni, hogy gyávának nevezzem? El fogja tűrni...

Ronny uralkodott magán. Gyorsan közbevágott, hogy a másik ne sérthesse meg.

- Nézze, Owen, ez ostobaság, amit maga akar. Egyszer már véget kell vetni itt a gyilkolásnak. Biztosítom magát róla, ha tetszik írásban, hogy lemondok az örökségről. Csak azért maradtam itt, hogy megpróbáljam a Lonsdale-ok versenyfutását befejezni, valami békés módon...

- Magának semmi köze a Lonsdale-ok versenyfutásához! Úgy látszik, imponálni akar Virginiának ezzel a nagyképűséggel...

Idáig bírta magát Ronny tartani. Most egy hatalmas lépéssel Owen előtt termett:

- Menjen ki innen!

- Szóval kidob a szobájából?

Virginia közbe akart lépni, de Ronny kinyújtott karja elzárta előle az utat. Minden vér ott kalapált fejében dühödten.

- Igen! Kidobom! Takarodjon...

Owen ökle most eltalálta volna, mert készült az ütésre, de abban a pillanatban, ahogy megmozdult a keze, gyors egymásutánban két lövés hallatszott.

Néhány riadt állat elbődült, és egy férfi jajkiáltása hasított bele a hajnalba.

A következő pillanatban Owen és Ronny egyszerre ugrottak ki az ajtón, és az udvaron át a kapu felé rohantak.

Reggeledett.

Mindenkit megelőzve értek a szabadba. Felriadt állatok csörtettek ide-oda, bőgve. Halsey, aki őrségen maradt, mozdulatlanul feküdt a fűvön.

Letérdeltek melléje, és Cresby szétnyitotta a kabátját. Csúnya találat érte. A teste még meleg volt; de már nem élt. Közben szinte pillanatok alatt megelevenedett a ház környéke.

- Mi történt? - kiáltott George messziről.

- Lelőtték!

- Halseyt?

- Igen...

Cresby, aki közben körülnézett a legelőn, most izgatottan jött:

- Harminc-negyven állatot elhajtottak!

- Még nem járhatnak messze! - kiáltotta Owen.

- Csak a Bolibarok lehettek! - jegyezte meg Bruce, aki szintén megérkezett Owen legényeivel.

- De hogy a csodába képzelik a menekülést! - szólt közbe Owen. - Csak nem hiszik, hogy harminc-negyven marhával elmenekülhetnek előlünk. Hiszen alig van előnyük.

- Mindenesetre induljunk! - mondta Bruce, és nekieresztette a lovát.

A csapat vágatni kezdett a Mexikó felé nyíló „Tolvajok Hágója” felé, amelyen a Bolibarok csapata haladt át nemrég.

Mielőtt elérték volna a szorost, lövések fogadták őket. Judd holtan bukott ki a nyeregből. A többiek visszarántották lovaikat. Esztelenség lett volna megkísérelni az áttörést.

A Colorado-fennsík szorosait a természet úgy alkotta még, hogy egy-két ember akár száz ellen is sikerrel védekezhetett.

- Hátrahagytak néhány gazembert! - kiáltotta George. - Ezek feltartanak bennünket, amíg a többi rabló annyi előnyt szerzett, hogy a marhákkal együtt elmenekülhetnek előlünk.

- Ha így van, akkor jól csinálták - dühöngött Cresby. - Még egyszer ennyi embert is halomra lövöldözhetnek, mielőtt elérnék a szorost.

Owen fogcsikorgatva nézett körül. De a lapos sziklafalak minden utat elzártak. Sehogysem kerülhették meg a szorost.

Ronny összetekert két lasszót, és a vállára dobta.

- Megpróbálok felmászni arra a sziklára. Ha sikerül, utánam jöhetnek lasszón, mindnyájan. A túlsó oldalról hátba támadjuk őket.

A szorostól jobbra eső hegylánc felé mutatott. Összevissza repedezett, látszólag megmászhatatlan bazaltemelkedés, szikla zárta el ott az utat. Vagy húsz méter magasságban kiszögellő párkány hajolt a fennsík fölé. Aki oda feljut, az a szoros túlsó kijárójánál mászhat le.

- Ostobaság! - mondta Bruce. - A hegyre nem lehet felmászni.

- Megpróbálok. Amíg én mászok, addig ti néha-néha lövöldözzetek, hogy ne fogjanak gyanút a gazemberek...

Gyors léptekkel elindult a szikla felé.

Rálépett egy kiugró kőre, azután repedésekbe kapaszkodva, szorosan a bazalthoz tapadt, és mászott fel.

Meglepetten látta, hogy nem messze tőle még valaki kúszik a szirt oldalán.

Owen!

A fiatal Lonsdale csak egy másodpercig habozott, hogy kövesse-e az új intézőt a hihetetlen, nyaktörő vállalkozásban. Azután máris előretaszította a versenyfutás ősi ösztöne.

Közben kiderült, hogy Ronny jól sejtette: a szikla, mint általában a sziklák, messziről sokkal meredekebbnek látszott, mint amilyen a valóságban. Itt is, ott is kínálkozott egy repedés, amiben megkapaszkodhattak, egy előreálló kő, amire a lábukat helyezhették.

Lélegzetelállító látvány volt lentről. Vagy tizennégy méter magasságban látszott a két ember, szinte minden támasz nélkül, a falhoz tapadva, amint másznak fel.

Owennek szerencséje volt. Néhány lépcsőszerűen kiugró kőhöz ért, és így hamarabb jutott fel a tetőre, mint Ronny.

Ronny is közel volt a csúcshoz. Egy lapos kődarabhoz nyúlt, hogy felhúzódkodják a platóra. A kődarab megmozdult a kezében és lehullott! Mielőtt a kő után a mélybe zuhanat volna, öt ujja becsúszott egy sziklarepedésbe. Nem volt semmi, amibe kapaszkodjon. Behajlított öt ujján függött, az egyik kezén, és a másikkal hiába tapogatott támasz után. Érezte, hogy az ujjai lassan görcsöt kapnak, a vállán ropog az izom, nem bírja tartani magát...

Félméternyire lehetett a tető. A közelgő zuhanás utolsó másodperce előtt felemelte a fejét és Owent látta, aki abban a pillanatban ért oda oldalról. A két ember egymás arcába nézett.

Az egyik térdelve a szikla peremén, a másik ujjain függve, húszméteres mélység felett.

A bazalt előredőlő oldala elfedte azokat; akik lent álltak...

Ronny tudta, hogy vége! Owennek csak ki kell nyújtani a kezét, hogy ő lezuhanjon. Ki se kell nyújtani a kezét. Ha néhány másodpercig így hagyja, úgysem bírja tartani magát...

Owen hökkent arca elárulta, hogy ő is erre gondol. Ronny világosan látta a másik csodálkozásában azt a pillanatnyi döbrent zavart, amely elárulta, hogy habozik.

Azután áthajolt a peremen, és hatalmas keze lecsapott Ronnyra!

Csuklójánál fogva ragadta meg az elkékült, görcsösült tenyér alatt, és felrántotta. A szikla szélén állva, néhány másodpercig egymás szemébe néztek.

- Köszönöm.... - mondta az intéző.

Hallgattak. Azután Ronny kinyújtotta a kezét:

- Owen Lonsdale! Békét ajánlok.

Owen tétovázott. Nem fogadta el a kinyújtott kezét.

- Ígérd meg, hogy elmégy innen örökre. Csak így lehetséges, hogy ne öljelek meg - felelte azután.

- Ezt nem tehetem. De ígérem neked, hogy George Lonsdale halála után lemondok örökségemről a te javadra. Ha akarod, már most írást csinálhatunk erről.

- Ostobaságokat fecsegsz, Kerry. Az az érzésem, hogy kétszínű vagy.

Ronnynak fejébe ment a vére, megnyalta a száját és csak annyit mondott:

- Erre csak akkor felelhetnék, ha nem te mentetted volna meg az életemet.

Owen eléje állt.

- Tekintsd úgy, Kerry...

Ismét farkasszemet néztek a küzdeni vágyás remegésével minden porcikájukban.

Lentről lövések hallatszottak. Ez észre térítette őket.

- Leeresztem a lasszót! - kiáltotta Ronny, és otthagya Owent.

Megkerülte a szikla peremét. Egy henger alakú nagy kőre rákötötte a két összecsomózott kötelet és lebocsátotta. Egymás után másztak fel a lasszón.

Ronny körülnézett. Owen már nem volt sehol. Nem kellett gondolkoznia azon, hogy merre ment. Bizonyára megpróbál mászni, hogy hátába kerüljön a rablóknak.

Úgy is volt. Ahogy átsietett a domború tetőn, megpillantotta Owent, amint jóval lejjebb szikláról-sziklára lépve ereszkedik le. Ez a rész valamivel járhatóbbnak látszott. Ha Owen is hozott volna lasszót, könnyebben jutnának le. A fiatal Lonsdale nemsokára eltűnt a szeme elől.

A szoros bejáratánál három ember állt. Az egyik Bolibar is köztük volt.

- Ha közelednek - mondta Bolibár -, csak lőjetek. Most idehozom a lovakat. Egyenként lovagolunk el. Az utolsó az én szürkémre ül. Annak nyomába sem érnek. Majd kisorsoljuk, hogy melyikünk maradjon utoljára.

Néhány lövés a szikla oldalát találta, és kőpor fröccsent szét. A gorillakülsejű óriás elindult a szoros túlsó oldala felé, ahol a lovak álltak. Vagy tizlépésre lehetett a társaitól, amikor mézpor hullott rá fentről. A magasba nézett és felkiáltott...

Owen már csak néhány méternyire volt a földtől. Mikor látta, hogy az óriás felnéz, és tudta, hogy hihetetlen gyorsan fogja kirántani a pisztolyát, nem habozhatott...

Elengedte a sziklát és ráugrott Bolibarra. A földre zuhantak. Test a testhez küzdöttek, gurulva. A revolvernek itt nem lehetett szerepe. Egyszerre ugrottak talpra, Bolibar ormótlan karjai elkapták Owen derekát... Az irtózatosszorításnak a következő másodpercekben csontot kellett törnie... Owen teljes erejéből előre csapott a homlokával, és pontosan Bolibar orrát zúzta szét. Ez elkábult egy pillanatra, és valamit engedett a szorítás.

A rablók meglátták messziről a küzdőket. Nem lőhettek rájuk, mert a két ember egy gomolyaggá válva birkózott.

- Maradjatok a helyeteken! - kiáltotta társai felé a vérbe borult arcú Bolibar.

- Ezzel a fickóval egyedül is végzek...

A fennsíkról Bruce és a másik cowboy lövése dördült, és a két rabló viszonzta a tüzet. Bolibar vigyorogva nézett a karjaiba préselt Owen arcába.

- Megdöglesz most, Lonsdale!

Owen érezte, hogy tehetetlen játékszer az emberfeletti erejű karok között. A széttört orrú arc állati gonosz vigyorral nézett rá egész közélről. Egyetlen rántás megtörte a dereka ellenállását, a következő rántás össze fogja roppantani a gerincét.

Minden erejét összeszedve gáncsot vetett Bolibarnak, aki elveszítette az egyensúlyát...

A földre zuhantak.

Bolibar fölugrott, és Owen nyakát ragadta meg. Hirtelen lendületet vett a testével, hogy mint valami apró kavicsot a sziklához csapja ellenfelét. Owen szinte érezte, ahogy a roppant kar nekivágja a bazaltnak. Összetört tagokkal, kiloccsant agyvelővel fog ottmaradni.

- Bolibar!

Fentről jött a hang! Ronny kiáltott. Két kezén függött, hátával a bazaltnak támaszkodva. Nagy hátrányban volt a rabló felett, de mégis kénytelen volt kiáltani, különben Owennek vége.

A lábával támaszt keresett és így két kezével fognia kellett feje felett egy követ. Bolibar villámgyorsan rántotta ki a pisztolyát és lőtt...

Ronny még abban a pillanatban eleresztette a sziklát, így a golyót elkerülte, és törmelékeket sodorva magával, zuhant lefelé, közben tüzelt. A lövés abból a lefelé gördülő porgomolyagból csapott ki, ahogy valami hihetetlen módon esés közben kapta ki a fegyverét...

Owen nyaka kiszabadult... Arra tért magához, hogy két test hever mellette. Bolibar és Ronny.

A porban fekvő alak most megmozdult és felállt. Ronny volt. Néhány zúzódást leszámítva sértetlen maradt.

Bolibart szíven találta a golyó. Holtan feküdt a földön. Ronny még ki sem dörzsölte szeméből a port, mikor Owen fegyvere dörrent mellette.

A két ember a szoros bejáratánál észrevette, hogy Bolibaron rajtaütöttek és legyőzték. Az egyik feltápászkodó Ronnyra lőtt. Ezt Owen leterítette. A másik egy szikla mögé ugrott.

Ebben a pillanatban megjelent Bruce a szoros bejáratánál. Mielőtt a rabló felfoghatta volna, mi történik, az intéző puskatusa lecsapott rá.

Ronny kidörzsölte a port a szeméből és körülnézett. Elfoglalták a szorost. Bruce mögött megjelent a másik hátrahagyott legény a lovakkal, felettük egy lasszó ereszkedett le himbálódzva, és egymás után érkeztek közéjük George, Cresby és a többiek.

- Nagyszerű munka volt... - ordította Cresby, azután hirtelen elhallgatott.

Valamennyien döbbenten bámultak a halálában még eltorzultabb arcú Bolibar mozdulatlan tetemére.

ÖTÖDIK FEJEZET

Életre-halálra!

1.

Ronny és Owen véresen, szakadtan, a pokoli hegymászás, a halálos küzdelem nyomaival álltak a halott mellett a kör közepén. Az emberek hol őket nézték, hol a hatalmas tetemet.

- Ebből nagy baj lesz... motyogta Bruce. - A másik Bolibar a poklot fogja ránk zúdítani.

- Tehát vele is végezni fogunk! - mondta vállat vonva George. - Annyi állatot hajtanak magukkal, hogy utolérjük őket.

- Előre! - kiáltotta Owen.

Közben egy legény a szoroson át visszament a fennsíkra, és elhozta a lovakat.

Szédületes iramban vágattak a marhatolvajok nyomában.

Ronny arra figyelt fel, hogy Owen nyargal közvetlenül mellette. Néhány percig nem szólt semmit.

- Jókor léptél közbe - mondta aztán. - Habár átkozott ostobaság volt, mert mind a két kezeddal a sziklát fogtad. Tudhattad, hogy Bolibar nyomban lő.

- Számítottam rá. De bizonyos volt, hogy ha elengedem a sziklát, nem talál.

Owent kissé elragadta a lova, de rövid idő múlva egymás mellett voltak.

- Még nem láttam ilyen lövést... Sziklákon gurulva kirántani a fegyvert, és kapásból... Szerencséd volt...

- Lehet...

- Biztos!... Azt akarod velem elhíttetni, hogy százszor egymás után megcsinálod ugyanezt? Az ember ne hengegjen a szerencséivel.

- Ebben lehet, hogy igazad van. A hengegéshez bizonyára értesz.

Owen megrántotta a kantárt. Ronny is. Egy másodpercig szikrázva csapott össze a két tekintet acélpengéje. Azután Owen szemében kihunytt a tűz, és ismét megsarkantyúzta lovát. Csak néhány mérföld után szólalt meg újra:

- Megmentetted az életemet...

- Tehát nem tartozunk egymásnak semmivel. Ugyanazt te is megtetted ma értem.

A lefelé kanyargó széles út hosszú hágóba vezetett, amely kisebb völgybe torkollott. Frissen széttiport cserjék jelezték, hogy nemrég marhákat hajtottak erre. A kis csoport eszeveszett vágatásától csattogtak a szétrúgott kövek, dobogott a föld, és a félvad lovak fújtatva, horkanva élvezték a korlátlan iramot.

- Állj meg, Ronny! - mondta váratlanul Owen.

Megálltak.

- Most én ajánlok békét. Ne menj el, ha kedved van maradni. Csak egyet kívánok.

- Ha lehet, megteszem.

- Ne foglalkozz a lánnyal.

Ronny meglepődött. Erre nem gondolt eddig. Azt hitte, hogy csak versenyfutásról van szó. De úgy látszik, a régi gyűlölet kemencéjét most újabb tüzelő fűtötte: a fiatalabb Lonsdale beleszeretett Virginiába.

Miért ne ígérné meg, hogy nem foglalkozik a lánnyal? - gondolta Ronny. Vajon Virginia mit tanácsolna ebben a helyzetben?

- Nem értem a kívánságodat.

- Nekem tetszik Virginia - felelte nyersen.

- És ha te nem tetszel neki?

- Ostobaság! Amit a Lonsdale-ok akarnak, azt megszerzik maguknak, és jobban örülnek annak, amit az erejükkel kerítettek hatalmukba... De ez nem is fontos. Kétszínű játékot kezdtél itt!

- Hazudsz!

A ló ficánkolt alattuk, ahogy a térdük nekifeszült a visszafojtott indulattól. Mind a ketten revolvereiket fogták.

- Még nem feleltél, Ronald Kerry! - mondta rekedten. - Ha békét akarsz, mondj le Virginiáról.

- Nem mondhatok le olyasmiről, ami nem az enyém. És vedd tudomásul, hogy a lányt nem engedem belekeverni a dologba!

- Egyenes választ adj! Azt mondtam, hogy ne foglalkozz többet Virginiával!

- Én meg azt feleltem, hogy ereddj a pokolba parancsolgatni!

Most úgy látszott, hogy előrántják a revolvereiket.

Pillanatokig ott remegett a levegőben a bekövetkező pisztolylövés előtti feszült csend... Ez nem harc lett volna, hanem öngyilkosság... De ahogy tenyerük görcsösen tapadt a pisztoly agyára, úgy látszott, hogy már a küzdelem esélytelensége sem akadályozhatja meg őket az összecsapásban...

Azután Ronny megsarkantyúzta lovát és elvágatott.

Owen összeszorított foggal nézett utána, majd követte.

2.

Rövidesen utolérték a többieket, és George mellé kerültek az élre. A nap már forrón tűzött, és a völgyön túl kis emelkedés után ismét erősen lejtő ösvényen folytatták útjukat.

Ezen a csapáson hajthatják az állatokat Mexikóba a marhatolvajok. Az emelkedés utáni fennsík, egy régi, kiszáradt vízmosáson keresztül széles átjáróhoz vezet két domb között, és az átjáró után kanyarodik el a hegyekből kivezető út délkelet felé.

Ezt az átjárót nevezik a Halál kapujának. Ugyanolyan zárt katlanból nyílik, mint a Lonsdale-ok legelői, és az utolsó szoros New Mexico előtt. Ellenséges rablóhordák, marhatolvajbandák szokták itt meglesni egymást. A Halál kapuja átjáró, leshely, csapda, harcmező, ahol a marhatolvajok maguk hadakoztak egymással, ha valamilyen oknál fogva ellenségeskedést kezdtek. A győzelemre mindig annak volt több esélye, aki embereivel belülről védte az átjárót.

- Megállni! - kiáltotta George. - Tudni kell, hogy lesnek-e ránk?

Bruce a domboldal mentén óvatosan megközelítette az átjárót, míg a többi cowboy fedezéket keresett egy esetleges támadás ellen. Rövidesen kiderült azonban, hogy Robin Bolibar nem számolt a testvére balszerencsésével, és nyomtalanul tovább nyargalt csapatával.

- Akkor a kezünkben vannak! - mondta Owen. - Most már sima az út végig...

Alig hagyták el az átjárót, mikor az elől lovagló George hangos örömkialtással mutatott a lefelé kanyargó útra.

Nagy porfelhő mögött feltűnt a kis csorda, és itt-ott valamelyik lovas is láthatóvá vált egy pillanatra.

- Megvannak!

Most már a célhoz ért üldözők nekibuzdult vágatásával nyargaltak a veszélyes lejtős, kanyargós úton.

Bolibar emberei csak akkor vették észre őket, mikor már mindössze egy kanyar választotta el Lonsdale-ékat a csordától.

Egy golyó füttyült el Lonsdale mellett. Valóságos sortűzzel válaszoltak. A rablóknak menekülni kellett a túlerő elől. Mindössze négyen vagy öten lehettek George és Owen nagy csapat cowboya ellen.

- Nem látom Bolibart! - mondta lihegve George.

- Elfedi talán a por...

Miközben életveszélyes rohanással zúdultak le a lejtőn a csorda felé, valamennyien Robin Bolibart keresték a szemükkel. Meg kell ölni! Különben irtózatos lesz a bosszúja, ha megtudja, hogy a testvérét lelőtték.

Robin Bolibar azonban már előbb felismerte, hogy a harc reménytelen.

- Szembeterelni a csordát! - kiáltotta a közelében lévő embereknek.

A rablók kegyetlenül csapkodtak ostorukkal a marhákra, ezek bölgve fordultak meg és csörtettek vissza, hegynek fel, a zuhogó csapások elől.

Bolibar nekiugratott a lefelé vezető útnak, és a többiek követték.

- Vigyázz! - kiáltotta Ronny. - Ránk hajtják a csordát!

A visszafelé csörtető marhák nem lehetnek veszélyesek, de a lejtőn vágató lovak, ha nem tudják megfékezni őket, összeütköznek az állatokkal. Épp hogy sikerült elfordítani a lovak fejét vagy lefékezni sebességüket, mielőtt összetalálkoztak a felfelé ügető állatokkal.

Csúnyán szitkozódtak. Üldözésre gondolni sem lehetett, amíg a marhákat nem terelik el az útból.

- Azt hiszem - mondta Owen -, ennyi körülbelül elég volt egy napra. Most már előnyt szereznek, és tudják, hogy a nyomukban vagyunk, reménytelen lenne üldözni őket.

George idegesen mondta.

- Csak Bolibart ne szalasztottuk volna el!

- Eh! - mondta vállat vonva Owen. - Előbb-utóbb úgyis harcra került volna sor.

- Úgy van! - szólt közbe Cresby. - Már régen mondtam a Bolibarokról: vagy ők, vagy mi. Hát tiszta haszon, hogy legalább az egyik gazembert a pokolba küldtük.

Dacára annak, hogy győztek, és az ellopott állatokat maguk előtt terelték, rosszkedvűen és balsejtelmekkel indultak visszafelé.

3.

Néhány napig Owen és Ronny csak délben és este az asztalnál találkoztak. Nyomasztóak és csendesek voltak ezek az étkezések. Virginia igyekezett olykor valami vidámságot erőltetni, de ezt a nehéz hangulatot nem oszlatta el semmi.

A három férfi nem tudta, hogy mit tud a lány az éjszakai támadásról. A lövöldözést hallotta, az bizonyos. De abban a zűrzavarban mindenki elfeledkezett Virginiáról. Miután visszatértek, eltemették Bolibart a másik banditával együtt. A harmadik, akit Owen golyója talált, az úgy látszik életben maradt és volt még annyi ereje, hogy elmeneküljön. Nem baj. Legalább lesz, aki megviszi a hírt Robin Bolibarnak. Ezután George Lonsdale Virginiát kereste. A lány a szobájában volt, ruhástul, de lehunyt szemmel feküdt az ágyon. Lehet, hogy aludt. De az is lehet, hogy nem.

A saját halottaikat már ünnepélyesebben temették el, amennyiben ez a szertartás egyáltalán ünnepélyes lehet itt, ahol a halálnak legcsekélyebb tekintélye sincs.

- Holnap visszamész New Yorkba, Virginia -, mondta látszólag egykedvűen, ebéd után George, mikor kettesben maradtak.

- Nem megyek többé vissza.

- Tessék?

- Nem megyek többé vissza New Yorkba - ismételte a lány.

- Virginia...

A lány odament hozzá, két kezét az öreg George vállaira tette:

- A sors rendelte úgy, hogy én idejőjtek. És itt is fogok maradni.

- Nem értelek, Virginia.

- Hagyjuk most már, apám... Tudok mindent. Véletlenül kihallgattam egy beszélgetést. És azóta tudom, hogy erős vagyok. Eleinte gyáva voltam és félttem. De mostanában sokszor úgy érzem, hogy inkább itt a helyem, mint New Yorkban.

George zavartan pislogott a lányra.

- Nem maradhatsz itt, Virginia. Különösen most nem. Az is meglehet, hogy... harcra kerül a sor... Ugyanis néhány marhatolvajjal...

- Tudom. Megöltétek az egyik Bolibart és a cinkosát. A másikat, akinek a vállát löttétek át, én kötöztem be, és segítettem neki, hogy el tudjon vánszorogni. Mindez a versenyfutásért.

- Elég volt. Nem fogsz itt maradni Virginia. És ne avatkozz a versenyfutásba!

Lonsdale-nak most villogott a szeme, és megtalálta a hangját. A versenyfutás pusztá említése felpezsdítette benne ismét a harci kedvet.

- Jó. Nem avatkozom bele. De New Yorkba csak úgy megyek, ha te is velem jössz. Előzőleg átadod ezt a birtokot Owennek.

- Már Ronald Kerry javára végrendelkeztem, a birtokot illetően.

- Ő nem törődik azzal, ha megváltoztatod a végrendeletedet.

- Soha! Érted! Sohasem engedem át a részemet Owennek.

- Ostobaság! Úgy éltek itt, mint a középkorban. A halál ül ezen a fennsíkon. Az ember minden pillanatban várja, hogy mikor dörren el egy revolver, és jóformán senki sem tudja, hogy miért! Az a gyalázat, hogy a Lonsdale-ok ügye miatt annyi ember vérzik el, akinek semmi köze hozzá, csak megkapja itt a gyűlölet és a bosszú ragályos betegségét, és örült lesz, mint ti. Ennek én fogok véget vetni! Jegyezd meg magadnak!

Mielőtt George felelhetett volna, a lány kiment a szobából. „Kennedy...” dörmögte Lonsdale. A nyugat életre hívta Virginiában az elszánt és makacs Kennedy természetét.

Fáradtan ült le, és szívére szorította a kezét. Ilyenkor, ha egyedül maradt, meglátszott rajta, hogy beteg és nagy erőfeszítésébe kerül ezt leplezni. Felhajtott egy pohárka pálinkát.

Nem! Ezerszer nem! Nem George Lonsdale lesz az, aki feladja a versenyt.

4.

Virginia kiment a várból. Távolabb megpillantotta Ronnyt és Owent. A két férfi csendesen beszélgetett.

- Azt hiszed, nem fognak támadni? - kérdezte Owen.

- Nem teszik meg nekünk azt a szívességet, hogy revolverekkel rohanják meg a várat. Bolibar nem ostoba ember.

- Nem nyugszom addig, amíg le nem számoltam vele...

- Ez rendben van - vágott közbe Ronny. - De ne rohanjunk a vesztünkbe. Bolibar az idegeinket akarja gyengíteni. Tudja, hogy mi várunk és figyelünk. Tehát nem csinál semmit. Azután igyekszik majd olyan helyen támadni, ahol nem mi vagyunk a váron belül.

- Miféle helyen?

- Gondolkozz csak. Mielőtt őszre fordul az idő, az állatok nagyrésztét felhajtják innen Mexikóba.

- Hm... Az még jó két hét.

- Addig majd előkészíti a talajt magának... Mi is megteszünk neki annyit, hogy egy emberrel kevesebb lesz itt, a vezetők között...

- Le foglak győzni - mondta Owen csendesen.

- Erősebb vagyok - felelte Ronny ugyanúgy.

Virginia lépett hozzájuk.

- Megígérted, Owen, hogy elvezetsz a forráshoz.

- Ha tetszik, máris indulhatunk.

- Jöjjön maga is - fordult a lány Ronnyhoz. Owen arca elsötétült, de csak egy pillanatra.

- Természetes, hogy jövök - mondta örömmel Ronny.

Elindultak a patak mentén, és nemsokára egy hegyi ösvényhez értek. Virginia vidáman beszélgetett. Igyekezett egyformán kedves lenni mind a kettőjükhöz.

A hegyi ösvény egy darabon eltért a folyó mellől. A sovány, sziklás talajon elszórt, magányos, fehér virágok integettek itt is, ott is.

- Milyen szépek! - kiáltotta Virginia lelkesen.

Ügyesen, egyik szikláról a másikra lépve, tépte a virágokat. A két férfi csillogó szemmel nézte. Azután egymás felé fordultak.

- Mosolyogni, Ronny.

- Mosolyogni, Owen.

Megértően bólintottak és mosolyogtak.

- Azt hiszem, jobb lesz minél hamarabb - suttogta Owen mosolyogva.

- Két golyóval mindent elintézünk.

- És addig mosolyogni, ahogy megbeszéltük. Felesleges, hogy a leány észrevegyen valamit - felelte Ronny, ugyancsak mosolyogva.

Virginia visszatért a virágokkal, kipirultan, nevetve, azután folytatták az útjukat.

- Milyen felségesen szép hely ez - mondta a leány. - Csak az emberek képesek arra, hogy elrontsák az Úristennek ezt a gyönyörű békéjét.

A két férfi hallgatott.

- Ott a forrás! - mutatta Owen a sziklák közül kibuggyanó vizet, feljebb, ahol egy magas szirtről sellőről sellőre bukva, medrébe zuhant a patak.

- Menjünk fel! Egészen odáig!

Owen mászott elől, és lenyújtotta a kezét Virginiának. Ronny mögötte kapaszkodott. Kócosan, kipirultan, nevetve, mint valami nagy gyerek, úgy örült Virginia a hegymászásnak.

A forrásnál egy sziklára ültek.

- Hallottak valami hírt Bolibarról? - kérdezte hirtelen.

Owen vállat vont.

- Nem. Honnan tudsz te egyáltalán Bolibarról?

- Tudok róla. Az egyik rablónak én segítettem elmenekülni... Remélem, rajtam nem álltok bosszút?

- Tudtam - mondta Ronny -, mikor visszajöttünk, nem volt lezárva a házi patika, és láttam, hogy kötszert vett ki. Rosszul tette, hogy jódot használt. Volt ott hipermangán is oldatban, az jobb lőtt sebre...

- A rabló még a jódert is hálás volt. A kisfiúval, aki délelőtt Marlowból a postát hozta, üzenetet küldött. Csak az a rabló lehet...

Egy cédulát vett elő és átadta Lonsdale-nak.

„Valaki, akihez jó volt, figyelmezteti, hogy sok ember fog összegyűlni a hegyek között, mert megelégték a Lonsdale-vár uralmát, és el akarják pusztítani magukat.”

Aláírás nem volt.

Owen elolvasta, azután átadta Ronnynek, és közömbösen cigarettára gyújtott:

- Ilyesmiről már többször volt szó az évek folyamán, de még sohasem sikerült.

- Egyszer sikerülni fog! - mondta határozottan a lány.

- Ez valószínű - bólogatott Owen. - Hozzá tartozik az üzleti számításához. Kockázat nélkül nincs haszon.

Ronny elgondolkozva nézte a földet.

- Annyi bizonyos - szól közbe -, hogy a Bolibar eset óta egyetlen marhát sem hajtottak át a fennsíkon.

- Ez előfordult máskor is - legyintett Lonsdale. - Ha verekedésre került sor, és elintéztünk néhány gazembert, utána mindig összefogtak

ellenünk, és nem hajtották errefelé a marhákat. De sokáig ez nem megy. A többi út veszélyesebb és fáradságosabb.

- Lehetséges - hagyta helyben Ronny. - Megjegyzem még, hogy ha állatokat nem is hajtottak erre, néhány nap óta gyanús lovasok vágatnak át éjszaka a fennsíkon, a Tolvajok hágója felé.

- Honnan tudod? - kérdezte Owen.

- Éjjel néha felmegyek a toronyba, ahol az őr van. Ezek ugyanis megszokták, hogy csak az Arizonából vezető utat figyeljék, amerről az állatokat hajtják. És szerintem nem árt, ha most néha kelet felé is vizsgálódik az ember, mert a Tolvajok hágója felől esetleg meglepetésnek vagyunk kitéve.

Hallgattak.

- Maguk megbarátkoztak? - kérdezte hirtelen a leány.

- Amint látod - felelte Owen.

- Owen csak az első napokban akart megenni. Közben jóba lettünk - jegyezte meg Ronny is mosolyogva, és olyan őszintén, olyan barátságosan néztek egymás szemébe, hogy a leány elhitte, amit állítanak.

- Ostobaság lenne Bolibar malmára hajtani a vizet - folytatta Virginia.

- Ha maguk közül valamelyik harcképtelenné lesz, akkor több esélye van Bolibarnak a győzelemre.

- Biztosíthatlak, hogy nagyon jóban vagyunk Ronnyval.

- Milyen furcsa az a hatalmas szikla! - mutatott a lány egy oszlop alakú, óriási bazaltkoloncra, amelyet nagy félkörben került meg a víz. A sziklában volt valami emberi alakra emlékeztető.

- Úgy hívják errefelé, hogy az Ördög apja - magyarázta Owen. - Nem is olyan régen van itt. Talán ötven éve zuhant le a tetőről, mikor hegycsuszamlás volt. Ez a gazzal benőtt vágás a patak régi medre.

- Értem - bólogatott Ronny. - Az Ördög apja belezuhant a patakba, elzárta az útját, és azóta folyik a másik lejtőn a víz... Látja! - mutatta Virginiának. - A víz megkerülte a medrébe esett sziklát, és arra mosott ki új utat magának.

- Mielőtt lezuhant ez a kolonc, a víz az én mostani birtokomon, a sziklatorlasz mögötti árokban folyt. A torlasz még ma is megvan a két birtok között.

Virginia mélyen a szemébe nézett Owennek.

- A torlaszt is el kellene hordani onnan.

Ronny már előrement, így nem hallotta Owen halk, izgalomtól remegő válaszát:

- Tőled függ, Virginia...

- Hogyan?...

- Az esküvőnk napján már nem lenne ott az a torlasz.

Virginia riadtan intett nemet. Ettől félt. Most szeretne volna, ha csúnya és ellenszenves.

- Ez nem lehet... Nem lehet, Owen...

- Talán... őt? - Owen arca eltorzult, ahogy Ronny felé intett.

- Halló! - kiáltott fel a szikla aljáról Ronny.

- Jövünk! - felelte csengő hangon a lány. - Fogd a kezemet, Owen.

Lefelé, tudj' Isten, miért, valahogy csendesebben tették meg az utat.

5.

Este három lovas érkezett. Nagyon messziről jöhettek, porosak voltak és fáradtak. Egy bizonyos Forster nevű vendéglősre hivatkoztak, aki említette nekik, hogy a Lonsdale birtokon néhány emberre van szükség.

George és Owen figyelmesen nézték őket. Elszánt embereknek látszottak. Forster tudja, hogy kit küldjön Lonsdale-ékhoz. Harry, Jim és Dodd. Ez volt a nevük. Dodd Owen cowboyai közé állt, Harryt és Jimet George vette fel. Az Államokban mindig volt néhány ember, akik egy vagy más oknál fogva szívesen álltak munkába távoli, elhagyatott vidéken. Ezért mindig akadt utánpótlás a *Lonsdale-várban*.

Harry, Jim és Dodd mint jó barátok járták eddig a nyugatnak nem mindig legegyszerűsebb útját. Ez azonban nem jelentett sokat a

Colorado-fennsíkon, ahol a levegőt a gyűlölet miazmája mérgezte meg.

Két nap múlva már Dodd, Owen cowboyai közül, csúfolódva kiáltott át Jim és Harry felé, mikor ezek hiába igyekeztek elébe vágni néhány kitörő állatnak.

- Haha... szép kis cowboyok vagytok!

- Fogd be azt az átkozott szádat, Dodd! - kiáltotta át a sziklatorlaszon Harry.

- A tiedet fogom be, de úgy, hogy nem nyitod ki többé - válaszolta Harry, és villogó szemmel nézegették egymást, készén arra, hogy revolverhez nyúljanak.

A közös veszély, amelyben forogtak, nem csökkentette a gyűlöletüket.

Az augusztusi hőség izzása a Colorado-fennsíkon is elérte a teljét. Tíz napja tartott a szárazság, a tipikus, rekkenő időjárás, amelyre átmenet nélkül köszönt be errefelé a nedves ősz.

- Azt hiszem - mondta ebéd közben George -, hogy Bolibar eltisztult erről a vidékről.

- Miért? - kérdezte Owen -, gyávának tartod?

- Talán... nem szerette az öccsét. Nem akar kockáztatni érte semmit. Sohasem hallottál olyant, hogy családtagok nem szeretik egymást? - tette hozzá csúfondárosan.

- Én nem hiszem, hogy annyiban hagyja - mondta Owen. - Az az érzésem, hogy valamit forral. Biztosra megy. Valószínűleg arra vár, hogy áthajtsuk az állatokat Mexikóba, és szabad területen csap le ránk, ahol nem vagyunk előnyben.

Valamennyien Bolibarra gondoltak, de aznap már nem beszéltek az esetről. Tisztában voltak vele, hogy rövidesen rendkívüli események fognak történni.

Délután Dodd, az új cowboy vigyorogva nézte a sziklatorlaszon ülve, ahogy barátai nagy erőfeszítéssel már vagy félórája fáradoznak azon, hogy kétfelé osszák a csordát. Ronny is közéjük lovagolt, hogy segítsen. Dodd most látta először a másik farm intézőjét.

- Halló!

Ronny odanézett. Ráismert az emberre. Ez néhányszor megfordult Winstonban is, egy környékbéli farmon dolgozott.

- Jól látok? - kiáltotta Dodd. - Csakugyan Ronald Kerry a ti intézőtök?

Ronny egy korbácsütéssel a torlászhoz ugratta a lovát, és mereven nézett a csúfondáros arcra.

- Miért?... Talán valami kifogásod van ellenem?

Owen a közelben lovagolt éppen, és most felfigyelt a szóváltásra.

- Kifogásom éppen nincs - felelte nyugodtan a másik, mert tudta, hogy a törvény védi -, de ha sejtem, hogy te itt vagy alkalmazva, hát nem állok be a Lonsdale-várba dolgozni.

- Hm... És... miért?

- Nem vagyok finnyás ember de... Orgyilkossal nem dolgozom együtt...

Miközben ezt mondta, áthajolt a kőtorlaszon. Ronny végigvágott az arcán a korbáccsal, hogy a túlsó oldalon bukott a földre. Felugrott és revolvvert rántott, de Owen már ott állt mellette, és kiverte a kezéből.

- Kutya! Ha megszeged a törvényt, széttéplek...!

- Ronald Kerry szegte meg!

- Hülye! Átdugtad a képedet és ő rávágott. Ehhez joga van. Nem jött át a mi oldalunkra, és nem vett elő fegyvert.

Ronny közben ellovagolt, de nem tért vissza a munkájához. Owen összeráncolt szemmel nézett utána. Első ízben fordult elő, hogy nagy ellenfelét ilyen nyugtalannak látta.

- Különben is - mondta Dodd -, vegye tudomásul, boss, hogy nem dolgozom magánál.

- Mehetsz, amikor tetszik. De szeretném tudni, hogy mi kifogásod George intézője ellen?

- Semmi éppenséggel. Ha csak az nem, hogy orgyilkos...

- Hazudsz!

- Lovagoljon el Winstonba. Ott mindenki megmondhatja! Agyonlőtte hátulról Teddy Bucket, akivel egy kis elintéznivalója lett volna a

Martins erdejében. Azóta nem hívják máshogyan Winstonban meg a környékén, csak „orgyilkos Ronny-nak” és senki sem áll szóba vele. Nem vagyok finnyás ember, most is a törvény elől bujkálok itt, de orgyilkossal nem eszem közös tálból, ezt meg kell mondanom.

Bruce és néhány cowboy, akik odasereglettek az iménti jelenetre minden szót hallottak.

- Tisztázni kell ezt a dolgot, boss - mondta csendesen Bruce. - Egyikünk sem lehetne a múltja alapján seriff vagy polgármester, de orgyilkossal nem dolgozunk együtt. Sokfélét beszélnek rólam odaát Connecticutban, meg a pawniek földjén, de azt senki sem mondhatja, hogy Jack Bruce orgyilkosokkal harcolt egy társaságban.

- Csak az a furcsa, hogy nem éppen úgy fest, mint aki nem mer szemtől szemben megállani valaki előtt - jegyezte meg Owen felé egy másik legény, és a gazda néhányszor pislogott zavarában.

- Akár így áll a dolog, akár úgy, ezt tisztázni kell - vélte Bruce.

- Addig azonban mindenki maradjon meg a helyén - zárta le az ügyet Lonsdale. - Én magam lovagolok Winstonba, hogy utánajárjak az igazságnak.

De ez feleslegesnek bizonyult.

Ugyanis a másik birtokon szintén erről a beszéd tárgyról folyt a szó.

- Ezzel a két fülemmel hallottam, hogy orgyilkosnak nevezte Dodd - mondta Harry.

- És ő mit csinált? - érdeklődött Cresby.

- Az arcába vágott és elnyargalt.

- Hát ezt tisztázni kell - jelentette ki egy másik. - Orgyilkos nem lehet az intézőnk. Sokféle esemény terheli a lelkiismeretemet, de ha ez igaz...

- Igaz!

Ronny állt ott. Nyugodtan, szinte megvetően.

- Egy emberrel találkozóm volt, hogy megverekedjünk. Másnap halva találták. Hátról érte a lövés. A bíróság felmentett, de Winstonban még ma is mindenki azt hiszi, hogy én tettem, és senki sem áll szóba velem.

- És maga mit mond? - kérdezte Cresby.

- Hogy semmi közötök a dologhoz.

Ezzel sarkon fordult és otthagya az embereit.

...Délben Cresby és Bruce megjelentek az ebédlőben. Csak a két gazda volt ott. Ronny széke üresen állt az asztalnál.

- Gazda... - kezdte Cresby.

- Mindent tudok! - vágott a szavába George. - Az intézőről hazug pletykákat hallottatok.

- Ő maga is mondta - felelte a vén cowboy.

- És mit akartok?

- A két birtok legényei nevében beszélünk - szólt Bruce. - A fiúk nem akarnak együtt dolgozni orgyilkossal. Be kell látnia, uram, hogy igazuk van. Mr. Owen emberei pedig nem lovagolnak ki a Tolvajok hágójához közösen a maga legényeivel, ha az orgyilkos közöttük van. Láss be, uram...

- Nem látok be semmit! - csapott az asztalra George. - Valamennyien rablók, fegyháztöltelékek vagytok. Ronald Kerry az egyetlen köztetek, aki bíróság előtt állt és felmentették...

- Mindannyian elmegyünk. A két birtokon egy cowboy sem marad, és az Államokban egy rendes nyugati ember sem lesz, aki Ronald Kerryvel, az orgyilkossal közös munkahelyet válasszon - fejezte be Cresby.

Owen nem szólt semmit. Tudta, hogy most nélküle is vége a farmon Ronny intézőségének és örökségének.

- Szóval elhagyjátok a munkahelyeteket? - kérdezte dühösen George.

- Hát jó! Pusztuljatok, és...

Nem fejezhette be. Ronny lépett a szobába. Útnak öltözve.

- Ne veszekedjenek, Lonsdale - mondta csendesen -, én elmegyek innen. Nyugtassa meg ezeket a puritán akasztófavirágokat.

- Maga itt marad, és...

- Hogy én mit csinállok, az tisztára csak tőlem függ - felelte Ronny. - Elmegyek.

- Ennek Bolibar fog a legjobban örülni!

Valamennyien az ajtó felé fordultak. Virginia állt a küszöbön.

- Bolibar ellen szükségünk van minden erős emberre - folytatta csengő hangon. Különösen Mr. Kerryre. Nem tudom, hogy mit tettek volna nélküle a múltkor, és ki végzett volna az óriási banditával, ha nincs itt az intéző.

Ronny csodálkozva nézte; Owen nyugtalanul és sötéten. Még nem látta ilyen szépnek, nyugodtnak és elszántnak a leányt.

- Bolibar nagy leszámolásra készül, és szívességet tesznek neki, ha elüldözik Ronnyt. Neked mi a véleményed, Owen? - kérdezte kihívóan. - Csak van valami megjegyezni valód?!

- Az a véleményem - mondta határozottan Owen -, hogy Ronny marad. A többi ostoba fecsegés. Ami a ti azonnali elmenésedeteket illeti, figyelmeztetek benneteket, hogy három hét múlva áttereljük a marhákat Mexikóba, és aki felhajtás vagy billogozás előtt elhagyja a munkahelyét, annak egy fillér fizetés sem jár. Jól tudjátok, hogy az olyan gazemberrel szemben nem ismernek errefelé kíméletet.

Ronny csodálkozva nézett Owenre. De azután megértette a hirtelen pártfogást. Virginiának bizonyította, hogy nem az ő keze van a dologban.

- Boss - mondta Cresby -, megbeszélem az emberekkel az ügyet. De úgy hiszem, a felhajtásig maradni fogunk.

Ronny ismét a lepracsengengettyűvel járt. Naphosszat nem beszélt egy emberrel sem. Rövid szavakban feleltek a kérdéseire, megtették, amit mondott, de nem érintkeztek vele. Beszélgető csoportok hirtelen elhallgattak, ha a közelükbe ért, és odébb mentek, ha leült valahová.

Orgyilkos!

Ismét látta a szemekben az utálatot, a rémületnek és megvetésnek azt a vegyületét, amivel errefelé úgy érték, mint másutt a kannibált. Tolvajok, büntetett előéletű rablók kiközösítették. Emberek akik még nem rég szerették, becsülték és elismerték, most undorodtak tőle.

A régi, lenéző módján járt közöttük. Elfogadta a bojkottot, és mintha észre sem venné, úgy járt a birtokon.

Csak Virginia volt még kedvesebb hozzá. Mi adja az erőt és hitet ennek a leánynak ahhoz, hogy ennyire biztos legyen egy ember ártatlanságában, akit mindenki elítél?

Tüntetően odamegy hozzá, mikor Ronny egyedül szívja a cigarettáját ebédidő után. Nevetve beszélget vele és még csak meg sem kérdezi, hogy igaz-e? Nem próbál őszinteséget kicsikarni. Az egész lénye mosolygó, tekintete azt mondja: „Tudom, hogy nem vagy orgyilkos.”

Így Ronny nem kénytelen az italhoz fordulni, nem vadul el ismét a kitaláltóságba. Mit törődik ezekkel a faragatlan cowboyokkal, amíg Virginia hisz benne és... és úgy látszik, szereti is.

Owennel jóformán alig találkoztak. Az ebédnél is keveset beszélt. Nem csatlakozott teljesen a kiközösítéshez, de kissé zárkózottabb lett Ronnyval szemben. Kötekedést nem kezdett. Mintha nem akarna már verekedni vele.

Egy orgyilkossal!

De messziről, a sziklatorlaszon át, amely mögött dúsan nőtt a színes vadvirág és dudva a patak régi medrében, állandóan leste összehúzott szemmel Virginiát és Ronnyt.

A hangulat a kiközösített intéző jelenlététől még súlyosabban nyomasztotta a titokzatos *Lonsdale-vár* legelőit az óriási hegyek közé ékelt fennsíkon...

- Gyanús pofákat látnak éjszaka átlovagolni a Tolvajok hágóján - mondta ebédnél George. - Mintha gyülekeznének valahol a csirkefogók. Talán Bolibar üzen értük, hogy elegendő emberrel lessen ránk valahol, mire áthajtjuk a csordát Mexikóba...

- Nem lehetne valahol jelenteni... a hatóságoknál? - kérdezte Virginia.

George csak legyintett.

- Márpedig az állatokat át kell terelni két hét alatt, ha nem akarjuk, hogy elsilányuljanak, és ingyen se vegye át senki - folytatta Owen.

- Ez igaz - hagyta rá George.

- Nem kell mindet áthajtani a határon - fűzte tovább Owen. - Járjunk túl Bolibar eszén. Egy közepes csordát útnak indítunk próbaképpen, és ha látjuk, hogy simán megy, csak akkor kezdjük terelni az összes

állatot. Így megtudjuk, mi van a Halál kapujánál, és ha baj történik, nem pusztul el csak egy része a csordának.

- Nagyszerű - örvendezett George. - Holnap elindítunk néhány marhát. Ronny nem szólt közbe. Befejezte az ebédet és cigarettára gyújtott.

- Csak az emberekkel takarékoskodjunk, mert itthon is szükség lehet rájuk. Az intézőkön kívül legfeljebb hat cowboy menjen.

Virginia fülét megütötte ez a két szó, hogy: „az intézőkön kívül”.

- Ilyenkor az intézők szoktak menni? - kérdezte.

- Általában - felelte Owen zavarban. - Érteni kell a dologhoz, és pedig alaposan.

- Szóval Bruce, Ronny és hat ember - mondta George.

- De hiszen... rablók lehetnek rájuk... - szólt közbe izgatottan Virginia. - Bolibar és a bandája ellen hat ember kevés... könnyen végeznek velük...

- Az bizony megeshet - bólogatott George.

Ronny felállt:

- Kiválogatom az állatokat, és előkészítek mindent... Nyugodt lehet Miss Virginia, hat ember nem is olyan kevés, ha eszük van.

Miután Ronny kiment, kínos csend lett.

- Nna... én is megyek... - mondta aztán Owen. - Nem akarsz kilovagolni? - fordult oda Virginiához.

- Nem.

Meg sem fordult, úgy hagyta ott George-ot és Owent. Egyenesen a szobájába ment.

6.

Hajnalban Ronny már az istállóban volt, mikor a többiek felkeltek. Az emberek hozzáláttak, hogy különválasszák az útra szánt állatokat a csordától.

- Ronny...

Megfordult. Virginia állt mellette.

- Ugye, nagy veszély vár magukra?...

Ronny kerülte a leány tekintetét.

- Itt mindenhol veszély várja az embert... De én elég szerencsés vagyok... - Önkéntelenül átkarolta a leányt. - A legnagyobb veszélyt is megéri, hogy maga félt engem... Virginia...

- Igen... én... félttem...

Azután a szemükkel beszéltek. Sokáig álltak szótlanul, és nézték egymást. Végül Ronny elengedte a leány derekát.

- Isten vele... Virginia...

- Isten vele... Ronny...

Kint türelmetlenül bőgtek a csomóba terelt, ijedt állatok. Ronny nyeregbe ült és elvágatott. A lány nem nézett utána. Csak állt lehunytt szemmel. Hallotta az ostorok pattogását, a hajtók szitkozódását és végül a nagy paták lomha, ütemes dobogását, amint távolodnak...

- Jó reggelt... Ilyen korán keltél ma? - kérdezte egy gúnyos hang mellette.

Owen volt.

- Igen! - felelte hidegen Virginia. - Megnéztem, hogyan indulnak a bátor emberek...

- Szerinted akik itthon maradtak, azok gyávák?

- Nem mind. Csak az a gyáva, aki kieszelte ezt az elsőrangú ötletet azért, hogy más csinálja meg. Lehetőleg olyan ember, aki az útjában van...

Owen teleszívta a tüdejét levegővel. Egy lépést tett a leány felé, és úgy látszott, hogy nyomban megüti Virginiát... Aztán elfúló hangon mondta:

- Te azt hiszed... hogy én félek Ronnytól... és így akarok...

- Azt hiszem, hogy utadban van! - kiáltotta szinte hisztérikusan Virginia. - Azt hiszem, hogy örülnél, ha nem jönne vissza, azt hiszem, hogy te nem mennél mindössze hat emberrel oda, ahová őt küldted... Ezt hiszem.

Owen egy pillanatig mereven állt, azután sarkon fordult.

- Hej, Brogly! - kiáltotta oda egy cowboynak. - Hozd a lovamat! De gyorsan!

- Mit akarsz csinálni? - kérdezte Virginia utána sietve.

- Viszontlátásra, Virginia! Lehet, hogy a Lonsdale-ok versenyfutásának csakugyan vége lesz most már...

- Nézd, Owen, ideges voltam, és... Jobb, ha maradsz.

Brogly odajött a lóval, Owen felugrott rá, és elvágatott a csorda után...

7.

Virginia csodálkozva figyelte önmagát, ahogy nyugtalanul bolyongott naphosszat, nem találva a helyét. És ebben az állapotban nemcsak az volt a kétségbeejtő, hogy szerette Ronnyt, aki néhány ember társaságában szembeleovagol a halállal, hanem a közelgő ismeretlen végzet balsejtelme is nyomasztotta.

Legalább Owen lenne itt. Azt is ő üldözte el... Virginia maga sem tudta, miért érzi olyan határozottan, hogy az ősi átok, amely erre a szörnyűséges fennsíkra súlyosodik, most fogja megérlelni halálos gyümölcsét.

Most!

Ebben a tikkadt forróságban, a látszólag nyugalmas vidéken... Valami közeledik; valami, ami a gyűlölet százéves sebességével robog a *Lonsdale-vár* felé.

Végigment a szerpentin úton, fel a forrásig. Leült a hatalmas, henger alakú kő mellé. Az Ördög apja!

Lassan szállt le a nap. Nézte az óriás sziklát, amely a patakba esett valamikor, és elzárta a víz medrét. De a víz élni akar! Megkerüli az akadályt, és új medret váj magának. Közben alámossa ezt a sziklát és ötven vagy száz vagy kétszáz év múlva az átlátszó, folydogáló víz ledönti az Ördög apját. Elkoptatja az alját. A szikla végül lezuhan, és a patak elfoglalja a régi medrét... Ismét ott folyik Owen birtokán, a gazzal benőtt árokban a torlasz mögött...

De hol lesznek addig már a Lonsdale-ok gyűlöletükkel, terveikkel, hol lesz ő és Ronny...

Ronny!

Azt sem tudja, hogy ki az az ember, akit szeret.

Orgyilkos? Ó mondta magáról, hogy az. És soha többé nem beszélt erről. Megborzongott. Naplemente után már hűvös volt az augusztusi este. Ismét lement a fennsíkra.

- Kerestelek, Virginia... - szólította meg George.

- A forrásnál voltam.

George Lonsdale arca elcsigázottnak látszott. A szemei bágyadtan hunyódtak. Rohama lehetett... Iszonyú erővel titkolta a betegségét.

- El kell hagynod ezt a helyet, Virginia... Azt akarom, hogy visszautazz New Yorkba.

- Már mondtam egyszer, hogy nem megyek. Csak veled. Nagyobb szükséged van nyugalomra és biztonságra mint nekem.

- Ez nem igaz! - rikácsolta sápadtan egy rövid, erélyes kézmozdulattal. - Érted? Nem igaz... De az utolsó szónál már a szívéhez nyúlt, és nagyot sóhajtott.

- Vigyél el innen - könyörgött a lány. - Hagyjuk itt ezt a szörnyűséges helyet.

- Nem lehet, Virginia... Nem lehet... - suttogta Lonsdale, miközben magához húzta a leány fejét, és a haját simogatta. - Nem lehet, hogy én adjam fel... Hogy éppen én legyek az a Lonsdale...

Sziporkázóan csillagos, augusztusi este volt. Egy torz, hatalmas sziklaóriás mögül előbukkant a hold.

Az éles, fehér fény éppen a szemközti gránittetőre világított. A harminc-negyven méter magas, sima falnak látszó, óriás tömb, mint valami középen elvágott csonka gúla, lapos síkban végződött... Hegyi utak kanyarogtak arrafelé, a csúcsok között, amelyek a Rocky Mountains havasairól a távoli New Mexico síkságig vezettek...

- Mi lesz velünk... - suttogta szorongva a lány:

- Owent félted? - kérdezte Lonsdale válasz helyett, és figyelte a lány arcát.

- Nem... Hallgattak.

- Az a másik... - kezdte nagyon lassan Lonsdale - lezüllött állapotban volt, mikor rátaláltam. Kötekedő, verekedő, részeges ember.

- Jó ember...

George arca idegesen megrándult.

- Orgyilkos! Tudod mit jelent ez itt? Az egész világon megvetik az orgyilkost, de sehol sem úgy, mint a nyugaton. - Csodálkozva látta, hogy a lány átszellemült, mosolygó arca, amellyel valahova a távolba néz, nem változik, bár jól hallja a szavakat. Türelmetlenül kiáltott rá: - Értsd meg! Hátulról lelőtt valakit! Orgyilkos!

Virginia szelíden ingatta a fejét:

- Szeretem...

A holdfény egy része a tető szélét világította meg, és néhány sugár nyalábja a pihenő marhák közé hullott, ahol Jim vágott el középen egy hosszú kötelet, hogy összecsomózza...

- Ugye vissza fognak jönni? - kérdezte a lány.

George nem felelt azonnal. A földet nézte.

- Igen... Azt hiszem... Bizonyos.

Egy vén fa árnyékában álltak, beleolvadva az élesen elhatárolt sötétbe.

- Nem hiszem, hogy Bolibar merészelne valamit... - folytatta rövid szünet után, mert idegesítette, hogy a lány nem felel.

- Bolibar bosszút fog állni... Láttam Ronny arcán: ő tudta, hogy nem térnek többé vissza.

George valamit mondani akart. De hirtelen tompa dörrenés hallatszott, és Jim egy csendes jajjal felbukott.

Vagy két másodpercig döbbenten álltak. Nem tudták, mi történt. Azután a lány megragadta George karját, és a szikla felé mutatott:

- Nézd... nézd... Ott... - suttogta rémülten.

...A szikla peremén, a holdfényben, egy valószínűtlenül óriás lovas mozdulatlan, élesen megvilágított alakja látszott. Furcsa, fekete nemezkalapja eltakarta a homlokát, ormótlan, hosszú lábai a ló hasán túl lógtak.

Bolibar!

Mire George Lonsdale kirántotta a fegyverét, Bolibar eltűnt.

HATODIK FEJEZET

Az egyenesben

1.

Bolibar lövése mesteri volt. A homloka közepén találta Jimet. A cowboyok csendesen álltak körülötte.

Üldözésről szó sem lehetett. Több mérföld távolságról kellett annak a hegyek közé menni, aki ide akart jutni a fennsíkot körülvevő csúcsok valamelyikére.

- Ezentúl őrséget kell szervezni és figyelni a hegyeket - mondta George.

- Annyi bizonyos - jegyezte meg az egyik cowboy -, hogy a fiúkat, akik útban vannak, nem fenyegeti veszély. Mert ha Bolibar a hegyek között jár akkor nem leshet rájuk.

- Bolond vagy - legyintett egy másik. - Bolibar, ha egy nap előnyt ad, és kerülővel nyargal eléjük, még mindig hamarabb lehet a Halál kapujánál, mint ők a csordával.

Hozzáláltak, hogy sírt ássanak Jimnek. Az éjszaka ismét békés, nyugalmas és szép volt. A hegyek, a hold, a szelíden kérődző marhák...

Mintha nem is hangzott volna el este az a magányos lövés, amelynek nyomán befejeződött egy Jim nevű cowboy élete...

- Ezentúl - rendelkezett George - minden csirkefogót, aki Arizona felől a Tolvajok hágóján akar átmenni, fogjatok el. Kivallatjuk őket.

Szótlanul ültek a vacsoránál. Egyiküknek sem volt étvágya. Virginia az ablakon át a sötét éjszakába bámult. George a leányt figyelte.

Egy óra múlva Lonsdale elé lökdöstek valakit a cowboyok.

- Ez az ember át akart menni a hágón. Jól ismerjük. Jeff Bouling bandájához tartozott.

- Tudom - mondta Lonsdale -, Boulingot két hónap előtt Omahában felkötötték. Mit keresel erre fickó?

- Talán újabban nem szabad marhatolvajoknak erre járni? - felelte durván a fogoly.

- Nem. Mit szólsz? - mondta ravasz vigyorral George. - Nem szeretem az olyan marhatolvajokat, akik zsákmány nélkül sietve igyekeznek a hegyeken keresztül, bizonyára azért, hogy csatlakozzanak Bolibar bandájához.

- Nem tudok semmiféle bandáról. Mexikóba akarok menni. Ott mégis jobb kilátás van a boldogulásra mostanában.

- Igazad van. A jó kilátás fontos. Azonnal részed lesz benne. - A cowboyokhoz fordult. Fiúk, egy magas fára kössétek fel, ahonnan jó kilátás van.

A rablót megragadták. Most kissé elveszítette a nyugalját.

- Mit vétettem én a Lonsdale-oknak?

- Várjatok - intett az embereknek George. Azután a fogolyhoz fordult:

- Értsük meg egymást röviden. Ha őszintén megmondasz mindent, akkor elbocsátalak, természetesen Arizona felé. Ha nem, akkor felkötöttek. Egy perc gondolkodási időt adok.

Virginia szótlanul ült a helyén. Érezte, hogy könnyörület, kímélet errefelé nincs. Élethalálra megy a harc. Neki most el kell felejtetni azt, hogy leány. Itt elsősorban idegekre van szükség.

- Jól van, Lonsdale - mondta a rabló. - Nem hiszem, hogy ennyi ember előtt hazudjál. Ha mégis megtennéd...

- Elég volt a bevezetésből... Beszélj!!

A rabló egy másodpercig habozott.

- Tudd meg - kezdte azután -, hogy Bolibar összecsődítette ellened három állam valamennyi marhatolvaját. A Halál kapujánál gyülekeznek. Ugyanazt akarja csinálni, amit a Lonsdale-ok, de elsősorban ellenetek. Nem engedi át Mexikó felé a marháitokat. Tudja, hogy nemsokára át kell hajtani a Lonsdale-ok teljes csordáját Mexikóba. Csapdát állított nektek a Halál kapujánál. Hogy milyet, azt én sem tudom. Egy bizonyos; legalább százan vannak ott együtt, és volt idejük, hogy kieszeljenek valamit. Bolibar azt szeretné tudni, hogy ki az öccse gyilkosa. Azt hiszem, ha kiadod ezt az embert, megegyezhetsz Bolibarral... A Lonsdale-ok engem sohasem bántottak,

és ha Bolibar nem pusztít el benneteket, talán még segíthettek rajtam egyszer. Ezért őszintén beszéltem veled.

Virginia az ájulással küszködött.

- Fogadd meg a tanácsomat, Lonsdale - folytatta a rabló. - Add ki nekik, aki megölte Bolibar öccsét. Inkább haljon meg egy cowboy, minthogy elkezdődjön ez a háborúság, ami sok-sok emberéletbe fog kerülni.

- A tanácsodra nincs szükségem... - legyintett George. - Kísérje ezt az embert a szerpentin út közepéig, és bocsássátok szabadon.

Egyedül maradt a lánnyal.

- Most... mit fogsz csinálni? - kérdezte Virginia.

George nagy léptekkel járt fel és alá.

- Készülünk a harcra.

- És akik elmentek... Ronny, Owen, meg a többiek?...

- Remélem, hogy kivágják magukat valahogy - felelte nem sok meggyőződéssel.

- Ha valaki... egy cowboy jelentkezne Bolibarnál... hogy ő ölte meg Bolibar testvérét...

George legyintett.

- Ostobaság... Ki vállalkozik arra, hogy vállalja a biztos halált... És... és...

George elsápadt és a szívéhez kapott. Virginia hozzáugrott.

- Apus...

Lonsdale arca eltorzult.

- Menj... Virginia... - hebegte fuldokolva, miközben egy karosszékre roskadt. - Menj vissza keletre... Úgy látszik, nekem...

A rendkívüli izgalmak szokatlan szívattakot váltottak ki. Az öregember ajka elszíntelenedett...

- Mit csináljak? - kiáltotta kétségbeesetten Virginia... - Apus...

A beteg legyintett, és nagy nehezen mondta:

- Azonnal... ha én most, akkor... azonnal menj... - csuklásba vészett, amit még mondani akart.

A torkán kaparászott két kézzel...

A lány segítségért kiáltott, pedig látta, érezte; tudta: hiába minden!

Hörgésbe átmenő suttogással ismételte Lonsdale:

- Menj... azonnal!... Ez itt... a halál... én most...

A lány minden erejét összeszedte, hogy a székről előrehanyató hatalmas testet felfogja, de gyenge volt hozzá, és erőtlen karjaiból döngve hullott a padlóra George Lonsdale holtteste.

2.

A csorda, amelyet tereltek, csak a Lonsdale-ok hatalmas állatállományához mérten volt kicsi. Körülbelül százötven marhát hajtottak maguk előtt, hegyen-völgyön át, a rekkenő nyárutói melegben.

Lassan haladtak előre. Éjszaka egy forrásnál táboroztak. A marha lusta állat, és ha nem pihen eleget, csökönnyös lesz, elkalandozik, nem tartja be sem a tempót, sem az irányt.

Hajnalban lódobogás hallatszott. A lejtős úton egy lovas vágatott délnek gyorsan a tábor mellett, és pillanatok alatt eltűnt. Néhányan felébredtek és a fegyvereikhez kaptak, de azért nem mertek utána löni. Végre is lehet valakinek sietős útja a hegyeken át, és nem köteles megállni minden marhacsordánál, hogy igazolja magát.

- Mindenesetre legyünk óvatosak - mondta Owen. - Lehet, hogy rólunk visz hírt.

- Az egyetlen, amit tehetünk, hogy mi ketten egy mérfölddel a csorda előtt megyünk, felderíteni az utat - szólt Ronny.

Előre lovagoltak Owennel. Délután feltűnt távol a Halál kapuja. Vízmosás vezetett a völgybe, amelynek túlsó oldalán mindössze ezen a keskeny hágón lehetett továbbhaladni. A völgy maga zárt katlan volt, bejárata is csak egy szűk vízmosás a hatalmas hegyóriások között.

Csodálatos vidék volt ez. Olyan, vad, zord és mégis csodálatosan szép, dús bokraival, szikláival, mintha még sohasem járt volna ember erre.

- Nézd! - kiáltotta Owen.

Egy magasban fekvő domboldalra mutatott.

A vízmosás felett, a völgy elején, egy sziklapárkányon, hatalmas farkas állt mozdulatlanul. A farkas nyáron, ha nem dühödött, vagy éhes, elfut az ember elől. Ez a hatalmas nyugodtan állt a sziklán és feléjük nézett.

Így csak olyan állat viselkedik, amelyik még nem látott embert: meglepetésében néhány másodpercig hökkenten néz.

Owen a puskájához kapott, de Ronny megfogta a kezét:

- Ne bánts. Ez az ő birodalma. Miért ölnéd meg?

A farkas közben egy gyors surranással eltűnt a kiugró mögötti barlangban.

- Különben sem okos dolog lövöldözni most - mondta Ronny.

Körülbelül a völgy közepéig értek.

- Kössük meg a lovakat, és menjünk óvatosan előre - ajánlotta Ronny -, valami azt súgja, hogy nem lenne jó ha egyenesen belovagolnánk a Halál kapujába.

Néhány nagy lombú fa között kötötték meg a lovakat, és óvatosan, térden kúszva igyekeztek előre a magas fű között. Már eléggé megközelítették a hágót anélkül, hogy valami gyanúsat vettek volna észre.

- Mintha messzi tájon egy lélek se lenne - mondta Owen.

- Épp elegen lehetnek a közelben. Nézd mennyi madár röpköd arrafelé. - Hirtelen megragadta Owen karját. - Nem látsz semmi furcsát?

Owen merően nézett az átjáró két sziklafala közé.

- Bokrok és fák... és... valami vékony... mintha spárga lenne... mi az ördög az ott?

Ronny felemelkedett, és derékban meghajolva vagy száz lépést futott előre. Hirtelen lehasalt és újra merően nézett a két szikla közé, ahol a Halál kapuja nyílik.

Azután felegyenesedett, és minden óvatosság nélkül sietett vissza a társához.

- Vissza! - kiabálta izgatottan. - A csordát nem szabad a völgybe terelni!

- Mi van ott?

- Tüskés drót!... Azonnal vissza...

Már késő volt!

...A bejáró lejtőjén sebes trappolással tülekedett lefelé a csorda, és elárasztotta a völgy elejét.

- Vissza! Vissza! - kiáltották Ronny és Owen egyszerre, mert valahogy megéreztek azt, ami bekövetkezett.

De a patak dübörgése elnyelte a hangjukat. Különben sem lehetett volna a völgy belseje felé lejtő talajon nyomban visszafordítani az ügető csordát.

Már a cowboyok is a völgybe értek.

- Ki a völgyből! - kiáltotta Ronny, és lóra kapott, hogy visszaforduljon. Legalább az emberek jussanak újra ki, a keskeny bejárón.

...Tompá dübörgés hallatszott.

Ronny megrántotta a kantárt. Owenre nézett, aki éppen akkor ért melléje.

- Azt hiszem, elvesztünk - mondta csendesen.

- Én is azt hiszem - bólintott Owen.

A völgy keskeny bejáróját egy hatalmas sziklafal torlaszolta el, amit előre kiszámított terv szerint zúdított valaki a magasból, mikor az utolsó ember is bement a szoroson a völgy egérfogójába.

3.

A marhák szép lassan trappoltak a Halál kapuja felé. Itt egyszerre megtorlódtak és visszafordultak. Ugyanis néhányan a legelsőkhöz közül nekiütköztek a drótsövénynek. A Halál kapuja végig, vagy száz méteren tüskés dróttal volt elzárva. A marha, ha megvadul, legázolja a legvérengzőbb fenevadat is, de különben olyan szelíd, lusta és félénk, hogy bármilyen csekély akadály előtt meghátrál.

Bruce és Cresby közben visszanyargaltak a völgybejáróhoz. Több mázsás szikla zárta el a keskeny szorost. Teljesen reménytelennek látszott a kísérlet, hogy átmásszanak a sima, emeletnyi kőfalon.

- A csudába! - dühöngött Bruce. - Bizonyos, hogy Bolibar és a gazemberei csinálták. De hogy tud emberi kéz ilyen hatalmas sziklát legördíteni fentről.

- Ostoba vagy! Még nagyobb is elmozdíthat az ember. Mészkövön vagy puha talajon minden megfelelő sziklát alááshatsz annyira, hogy kijöjjön az egyensúlyából, és akkor máris zuhan...

A csorda nyugodtan legelt a völgy közepén. Az emberek Owen és Ronny köré gyűltek.

- Azt mondom - tanácsolta Owen -, hogy elsősorban keressünk itt valami jól védhető sziklaüreget.

- Nem hiszem, hogy támadnának - mondta Ronny. - Legalábbis most nem. Ahhoz, hogy bennünket elpusztítsanak, nem szükséges harcolniuk. Víz sincs a völgyben, és ebben a hőségben a szomjúságot nem bírjuk soká.

- Tehát itt tartanak fogva, előbb-utóbb annyira legyengülünk, hogy gyerekjáték lesz elbánni velünk...

- Hm... Nem valami biztatóan hangzik - dünnyögte az egyik cowboy.

- Csak legalább tudná vagy látná az ember, hogy hol vannak.

- Várjatok... - mondta hirtelen Ronny. - Keressetek fedezéket magatoknak. Én megpróbálok beszélni velük.

Mielőtt még megakadályozhatták volna, elindult a Halál kapuja felé. Útközben lecsatolta a revolverövét, és a földre dobta. Azután nyugodtan, kiegyenesedve ment a szoros irányába. Valószínű volt, hogy ott két-három tucat fegyveres rabló leselkedik.

Ebben nem is tévedett. Hat-nyolcszoros drótsövénnyel zárta el a völgybe vezető nyílást. Az akadály vagy félméternyire a föld felett feszült, úgyhogy egy ember átcúszhatott alatta, Ronny azonban nem készült ilyesmire. Már messziről látta, hogy a tüskés drót mögött a sziklatorok hemzseg a rablóktól. Sátorat is vert valamelyik. Talán Bolibar? Kisebb kövekből torlaszt is rögtönöztek, hogy fedezékük legyen, ha Lonsdale emberei kétségbeesésükben lövöldözni kezdenének, mert a hosszú, keskeny sziklafolyosó oldalt sima volt, és minden golyó biztos találatot jelentett.

Ronny merészen, de jól számított. Nyugaton ugyanis a legmegvetendőbb cselekedet fegyvertelen embert lepuffantani. Ezek ugyan rablók voltak és bizonyos, hogy adott esetben, bármelyikük, akár hátulról is lepuffant valakit, de itt sok tanú van rá. Fedezék mögül lelőni egy embert, akin nincs rajta a revolveröve, ezt a történetet egyik sem vállalta volna szívesen.

A rablók kissé meghökkentek. Némelyik a pisztolyához is kapott, de valahogy mindegyik szívesebben vette volna, ha a másik lövi le a fegyvertelen cowboyt. Így ért Ronny egészen a drótsövénnyig. Ott megállt, cigarettát sodort, és rágyújtott.

A marhatolvajok zavartan pislogtak.

Közben Ronny megfigyelte, hogy a keskeny szorost a túlsó végéig megszállva tartják a rablók.

- Halló - mondta végül -, beszélhetnék Bolibarral?

Az egyik rabló fegyverrel a kezében előrejött.

- Mit akarsz tőle?

- Mit akar ő tőlem?

- Azt megmondhatom. Ezentúl a Halál kapuján nem lehet csak úgy átmenni. Ez különösen a Lonsdale-okra vonatkozik. Bolibar és mi parancsolunk itt, és minden áthajtott csordának a felét nekünk kell adni. Tőletek tanultuk.

- Rendben van. Legyen a csorda fele a tietek.

A rabló nevetett.

- Jó lenne, mi? Csakhogy mi a teljes Lonsdale-csordát vártuk. Legalább ezer darab válogatott állatot. Annak a felét akarjuk.

- Amint látod, nem hoztuk magunkkal.
- Majd elhozzátok. Arizona felé nem hajthatjátok a lopott állatokat. Mexikóba meg nem vezet más út.
- Mit akartok tehát velünk?
- Megmondhatom Bolibar üzenetét: Adjátok ki azt az embert, aki megölte az öccsét. Tegyétek le a fegyvert, és maradjatok itt túsznak mindaddig, amíg a Lonsdale-ok áthajtják erre az állataikat. A teljes csorda felét akarjuk. Azonkívül Bolibar gyilkosát.
- És ha nem kapjátok meg?
- Akkor itt megvárjuk, amíg elhulltok a szomjúságtól, és valamennyien annyi ólmot kaptok a bőrötök alá, amennyi tisztességes marhatolvajok piócáinak jár.
- Értem.

Gyorsan megfordult és ment. Abban most már bizonyos volt, hogyha szemtől szembe nem lötték le azonnal, hátulról még kevésbé fogják lelőni. Egykettőre eltűnt a legelésző marhák tömegében.

- Le kellett volna löni - mondta késő bánattal az egyik rabló. - Veszett fickónak látszik.

Ronny visszament a társaihoz.

- Nos? - kérdezte Owen.
- Úgy van, ahogy mondtam -, felelte Ronny. Azután röviden közölte a beszélgetést.
- Csak egyet próbálhatunk - szólt Owen, rövid gondolkodás után -, nekihajtjuk a marhákat a drótsövénynek, erre kénytelenek lesznek fejvesztetten menekülni a keskeny, hosszú szorosból. Néhány gazembert letipornak az állatok, és mi megpróbálunk mögöttük kitörni.
- Nem bízom ebben. A marha, ha nem dühödt, nem megy neki a tüskés drótnak - mondta Ronny. - Mindenesetre próbáljuk meg.

Lóra kaptak, és elkezdték a legdurvább módon terelni a csordát. A hosszú bőrostorok jobbra-balra csapkodtak, a barmok böggve indultak el a szoros felé, de alig gabalyodott be egy vagy kettő a tüskés drótba, a többi szétcsörtetett. A gyáva, pihent, jóllakott állatok inkább az

ostorcsapásokat túrték, semhogy megsebzett társaikat letiporva áttörjék az akadályt.

- Hagyjátok abba! - kiáltotta dühösen Owen.

A marhatolvajok ugyanazon a véleményen voltak, mint Ronny és messze a sövények mögött nevetve nézték a bolondul szaladgáló állatokat. Az egyik elsütötte a fegyverét, és ettől a csorda végképp elszaladt a drótakadály közeléből.

- Nekem van egy tervem... - mondta hirtelen Ronny. - Gyilkos, alattomos gazemberek ellen éppen jó. Csak nem könnyű. A farkas...

Owen szeme villant. Rövid idő alatt nagyszerűen megértették egymást.

- Jó! - És odafordult Bruce-hoz. - Ott fent, azon a sziklapárkányon, a barlangban egy farkas van.

- Érte megyünk - mondta Ronny.

- Mit csinálunk egy lelőtt farkassal? - csodálkozott Cresby.

- Ki mondja, hogy lelőjük? Élve hozzuk ide. Gyere, Owen. - A cowboyok csodálkozva néztek össze... Farkast fogni élve?

- A lovakat kössétek jól meg ott a völgy egy sarkában, a fák között. Húzódjatok valamennyien a barlangba - rendelkezett Owen...

Az emberek fejcsóválva engedelmeskedtek. Micsoda két fickó! Mennek farkast fogni!

- Mind a ketten lasszót dobunk rá - mondta Ronny, miközben a domb felé haladtak Owennel. - Ezt láttam egyszer Nevadában, ahol egy állatsereglet számára fogtak farkasokat. Az egyik mindig megrántja a kötelet, ha az állat a másikra akar ugrani.

- Nem könnyű eset, farkasra lasszót dobni. Még az öregapám sem hallott ilyet. Mi lesz, ha valamelyikünk elhibázza a dobást.

- Nem tudom. Egy bizonyos, Owen: csak a farkas mentheti meg az embereket. Tehát semmi esetre sem lőhetjük le. A magam részéről inkább széttépetem magam, semhogy revolvert vegyek elő.

- Nekem is ez a véleményem.

Felértek a dombra, és a sziklapárkányon, a barlangnyílástól jobbra és balra helyezkedtek el. Ronny felkapott egy csomó száraz fűvet és gallyat, meggyújtotta, azután odadobta a nyílás elé.

Elmúlt egy perc, aztán még egy...

A füst most már bizonyára behúzódott a sziklaodú mélyére...

Váratlanul nagy ívben egy hatalmas árny repült át a sötét nyíláson, és talpra ugrott a tűzön túl.

A farkas!

Dühösen a füsttől, megrettenve a tűztől, felborzolt szőrrel állt ott egy másodpercig, megfeszített lábaira lapulva, ugrásra készen.

Ronny lasszója suhant át a levegőn. Ugyanakkor repült a másik hurok is.

De a két kötélt érintette egymást, és így történt, hogy csak Owen dobása sikerült. Az egyik kötélt a földre hullott, a másik összeszorult a farkas nyakán...

Az állat messzehangzó horkanással pattant fel és rohant Owenre. Egyenesen az arca felé ugrott hatalmas, tátott állkapcsaival.

Owen nem nyúlt a revolveréhez!

Belerúgott a farkasba. De az állat egyik lába kabátot és húst tépve akadt bele a vállába, ahogy lecsapott, és a rúgástól megcsúszva valamivel lejjebb, Owen mellkasába harapott.

Ronny egy másodpercnyi megdöbbenés után már megragadta a farkas nyakáról lecsüngő kötelet és rántott egyet rajta, hogy az állat hanyatt dőlt. De olyan gyorsasággal, amire ember nem számíthatott, máris nekiugrott Ronnynek és feldöntötte. Ronny két kézzel kapta el a nyakát, mást nem tehetett... A farkas két talpa az arca mellett végigszaladva karmával a vállába mélyült, azután veszettül csapkodta, marcangolta Ronny vállát, mellét... és bárhogy feszítette a karját, a hörgő, vicsorgó száj egyre közeledett az arcához... Már megcsapta a fenevad büzhödt lehelete...

Egy másodperc töredékéig észrevette Owent, aki most támolygott előre a szikla mögöl. Az arca inkább kíváncsi volt, mint ijedt.

A fájdalom kifejezését akarta látni Ronnynek?

Vagy azt akarta hallani, hogy segítségért kiált?

Ez mind átvillant a férfi kihunyó öntudatán, futó töredéknyi idő alatt, és utoljára még az jutott eszébe:

- Habozik. Ismét habozik...

Mielőtt elvesztette volna az eszméletét, Owen megrántotta a kötelet, és a levegőbe repülő farkast úgy rúgta meg, hogy az állat, a szikla pereméről vagy két-három métert zuhant a domb oldalára, és összevissza sebezve magát az éles kövek között, legurult a völgybe...

A kintól és dühtől örülten üvöltött fel, olyan irtózatosságon, a hegyek zengésétől olyan szörnyűségesen felfokozva, hogy a barlangban tizenhárom próbás cowboyok hátán végigfutott a hideg.

Azután hörögve vétette magát az egyik megriadt marhára. Két csapás, egy roppanás a hatalmas fogsorral a marha nyakán, és az állat elterült... A dühödt farkas az ide-oda csörtető, bőgő állatok között csapkodott, ölt, pusztán a vérengzésért. A lovak rémülten nyerítettek a völgy távoli sarkában.

És a csorda végre megdühödött. A szelíd kérődzőkből veszett barmok lettek, és a menekülés ösztönével egyenesen a Halál kapuja felé rohantak, feltartóztatlan iramban, hogy dübörgött a völgy. Nyomukban a veszett bestiával, nekicsörtettek a drótsövénynek...

Az első néhány állat felbukott, és marhától soha nem hallott hangon ordított a tüskék között vergődve. Ez csak még jobban megvadította a többi. Másodpercek alatt gázolták le a drótakadályokat, és irtózatosságon galoppban futottak át a keskeny szoroson.

A rablók csak az utolsó pillanatban értették meg, hogy mi történt, és fejveszetten menekültek.

De már késő volt.

A sima sziklafalra nem kapaszkodhattak fel, és a folyosószerűen hosszú átjáróban nem volt menekülés...

Emberek halálsikolya állatok bőgése, dübörgő paták, ropogó csontok... A megvadult barmok, mint a hegyről aláomló lavina, ellenállhatatlanul sodortak el mindent ami az útjukba került.

Egy-két szerencsés embernek sikerült a különben sima sziklán mégis valami kiugrót találni, ahol felkapaszkodhattak néhány méternyire.

Akik a Halál kapujának túlsó oldalához közelebb voltak, azok elérték a kijárást. De itt szerencsétlen volt a terep: egyik oldalon szikla, másik oldalon ötvenméteres mélységben rohant a Colorado. Két-három embernek sikerült megkapaszkodni valami bozótban a szakadék felett, ezek megmenekültek, a többieket eltiporta a csorda, vagy lezuhantak a mélybe, mikor átrobajlott a megvadult marhák rémült tömege.

A nagy négyszögletű sátort, amely közel volt a szoros nyílásához, még jó darabon vonszolták magukkal a vágató paták. A csorda pillanatok alatt elrohant a lejtős ösvényen, és egyre távolabbról hallatszott a föld tompa dübörgése...

Bolibar bandájából csak igen kevesen maradtak életben. Néhány rémülettől dermedt rabló kapaszkodott egy-egy kiugró sziklához lapulva.

4.

Owen és Ronny, miután a farkas lezuhant, néhány másodpercig olyan kimerültnek érezték magukat, mintha órák hosszat harcoltak volna.

Gyorsan megvizsgálták a csata nyomait. Egyikük sem sérült meg súlyosan, csak fájdalmas, mély tépések és zúzódások borították a felső testüket. Mindkettőjüknek sikerült elkerülni a farkas rettenetes állkapcsait, úgyhogy csak a válluktól, mellkasukon végig borította őket néhány csúnya seb, ahogy a farkas két elülső lábával csapkodott és szaggatta róluk a ruhát meg a húst. Owennek a jobb halántékától végig az arcát is érte egy csapás.

Ahogy egymással szemben álltak, hihetetlen harcok után, lihegve, véresen, egy pillanatig úgy érezték, hogy most kezét kellene fogniuk. De mindegyik azt várta, hogy a másik nyújtsa előbb és így ez az alkalom is elmúlt.

Odalent a völgyben közben a farkas üvöltése és a dühödt csorda bögése hallatszott. Gyorsan, összeszaggatott ingükkel ahogy lehetett, bekötözték a sebeket.

- Ezt nem sokan csinálnák utánunk... - mondta Owen.
- Csak sikerüljön...
- Nézd! - mutatott le csillogó szemmel a másik.

A veszett csorda tömött csapata: száz hullámozó foltos és fehér hát, nekirohant a Halál kapujának.

- Siessünk!

Lerohantak a lejtőn.

A farkas visszafordulva a vágató csordától, megpillantotta a két férfit. Vérben forgó szemekkel rohant rájuk...

Megfigyelhetetlen gyors mozdulatokkal rándult a két ember keze, és két tűzcsík villant a farkas felé. De csak egyetlen dörrenés hangzott, mert egyszerre nyomták le a ravaszt. A bestia felpattant a levegőbe, azután hátrazuhant, és vége volt.

Tovább rohantak, és közben mindketten ugyanazt gondolták: „Ha revolvert rántanánk egymásra, ő is megölne ugyanakkor, amikor én őt.”

- A lovakhoz! - kiabált Cresby, aki most már megértett mindent. Gyorsan a lovakhoz!

Néhány rúgás vagy simogatás, kinek milyen módszere volt, megnyugtatta a lovakat, és már vágattak neki a szorosnak.

Szörnyűséges látvány fogadta őket! Felismerhetetlenségig széttiport emberek, állatok heverték mindenfelé. A rablók közül, akik a szorosban voltak, alig menekült valaki. Ezeket könnyűszerrel lefegyverezték.

A szoroson túl következő ösvényen szintén néhány eltiport ember feküdt.

A Colorado szakadéka felett kiszögellő sziklákon itt is, ott is a lezuhant emberek ruhadarabjai lógtak, mint gyászlobogók.

Egy bozóttról, amely a meredély fölé hajolt, éppen akkor kapaszkodott fel valaki. Ellenállás nélkül tűrte, hogy lefegyverezzék.

- Hányan voltatok? - kérdezte Ronny a rablót.

- Körülbelül ötvenen.

- Hol volt Bolibar?

Egy ronggyá tépett sátorlapra mutatott a közelben:

- Ebben a sátorban lakott.

Odamentek és nézték a véres, összeszagotott ponyvát. Cresby a meredély szélén állt, és egyszer csak felkiáltott:

- Ott van!

Mindnyájan odaszaladtak. Egy bozóton, vagy húsz méter mélységben, jellegzetes kalap akadt fenn. Ilyen kalapot ezen a vidéken csak a két Bolibar hordott.

- Benn volt a sátorban, mikor erre rohantatok?

- Azt nem láttam - mondta a rabló -, de egy órával előbb még hallottam, ahogy a fogollyal kiabált.

- Miféle fogollyal?

- Miss Virginia Lonsdale-t tartotta fogva a sátorban.

5.

Dermedten álltak. Mintha egy durva kéz ragadta volna meg a szívüket.

Virginia a sátorban volt...

Owen a homlokát tapogatta. Ronny, mintha részeg lenne, bizonytalan léptekkel a szakadék széléhez lépett, és lenézett.

De csak a mozdulatlan fekete kalapot látta, egy bokor tetején. És mélyen lent az örvényekben, a kavargó Colorado sebes vize rohant a sziklák között.

- Beszélj - mondta rekedt hangon, hamuszínű arccal Owen, és a rabló jól tudta, hogy ez a rövid, halk felszólítás a legveszélyesebb fenyegetésnél is parancsolóbb.

- Ma érkezett Miss Lonsdale. Én akkor nem tartózkodtam itt a közelben, csak azt tudom, hogy Bolibar ebben a sátorban fogva tartotta. Állandóan őrizte valaki a sátort. Azután láttam, körülbelül félórával a csorda áttörése előtt, hogy Bolibar bement... Kijönni... nem láttam őket... Bizonyos, hogy...

- Induljanak, Cresby... - mondta suttogva Ronny. - A lefegyverezett rablókat vigyék magukkal, és mielőtt Mexikóba érnek, bocsássák szabadon őket... Az állatokat valószínűleg megtalálják a legközelebbi

folyónál vagy tónál... Mr. Lonsdale és én itt maradunk - fejezte be csendesen, és Owenre nézett. Ez bólintott.

- Hány gazember volt odafent, ahonnan a sziklát ledobtátok? - kérdezte Cresby az egyik foglyot.

- Már napokkal előbb kiástuk és alátámasztottuk azt a nagy követ, úgyhogy mindössze két ember kellett hozzá, akik kiverték a dúcokat, amikor ti a völgybe értetek...

- Csak menjen, Cresby - mondta Ronny.

- Nem félünk akkor sem, ha néhány csirkefogó még odafenn van...

Miután az emberek elindultak a foglyokkal, Owen és Ronny sokáig álltak szótlanul és egymást nézték.

Percekig maradtak így...

Azután fáradtan, sebesülten hozzáláttak, hogy minden talpalatnyi földet végig az elszakított tüskés drótig, megvizsgáljanak. Egy szót sem beszéltek órákig. Csak keresték a tetemek között Virginiát...

Szörnyű munka volt. Leszállt az este, mire befejezték. A lánynak nem akadtak a nyomára. Közben állandó lövöldözéssel tudták távol tartani az egyre nagyobb számban jelentkező keselyűket, hiénákat és coyote-okat. A környék minden dögevőjét odacsalták a szorosban heverő tetemek.

Hiszen jól tudták mindketten, hogy hiábavaló, amit tesznek. A szoros kijáratának közelében állt a sátor, és akik itt voltak, azokat menthetetlenül a szakadékba sodorta a csorda. Ezt bizonyította Bolibar kalapja is a mélység felett.

Minden csontjuk fájt a küzdelemtől. Vizük, élelmük nem volt. Sietniök kellett. Lóra ültek és elindultak kelet felé, hogy megkerülve a völgyet, hazatérjenek.

Egész idő alatt egyetlen szót sem szóltak egymáshoz. Éjfélkor a hegygerinc túlsó lejtőjén elérték a *Lonsdale-vár* felé vezető utat.

Alig tartották magukat a nyeregben. A rázástól elviselhetetlenül sajogtak a sebek. Mindegyik azt várta, hogy a másik mondja ki előbb a szót: pihenjünk.

Tehát egyik sem mondta. Lovagoltak összeszorított foggal, pokoli erőfeszítéssel. Időnként egymásra néztek, szerették volna a kín, vagy a kimerültség jeleit látni a másikon.

Mi történt?

Nem tudták. Virginia megmagyarázhatatlan halála ismét fellobbantotta bennük a gyűlöletet. Egy óra múlva, mikor Ronny lova éppen megbotlott egy kőben, Owen megszólalt:

- Nem akarsz pihenni?

- Fáradt vagy?

Pillanatnyi szünet következett.

- Nem - felelte röviden Owen.

Azután újra hallgattak, és tovább ügettek.

Keményen tartották magukat a nyeregben. Hajnalodott, a torkuk szárazon lüktetett, millió porszem ülepedett le a sebeikre és most szúrt, fájt, viszketett, de csak lovagoltak...

Délelőtt még mindig nyeregben ültek. Izzóan tűzött a nap, de egyikük sem mondta ki a szót, hogy pihenni.

- Miért tette ezt Virginia?... - suttogta Owen.

- Azt hitte talán... hogy Bolibarnak... a szívére beszélhet... Ott maradt egyedül... Mikor látta a ravaszságot, amit aztán megbántál... hiszen azért jöttél utánam...

- Hazudsz!

- Te kutya! - kiáltotta artikulátlan hangon. - Most már nincs okom rá, hogy kíméljelek.

Megállították a lovaikat, és kezük, mint már annyiszor, a pisztoly markolatát szorította. Csak nehezen gyűrték le az ellenállhatatlan vágyat, hogy kirántsák. Pedig jól tudták, hogy előbb-utóbb így jön a vég. Valamelyikük kihúzza a pisztolyt, és a következő pillanatban meghalnak. Egyszerre fog eldörrenni a két lövés. Mint mikor a farkassal végeztek.

- Te kíméltél... Te?!... Te orgyilkos!

Ronny bal kézzel sújtott. A revolvert nem engedte el közben, de nem is húzta ki. Owen lekapta a fejét, az ő keze is nekivágódott. Ronny lova az ütés pillanatában megmozdult. Ezért sikerült ellenfelének elkerülni a csapást. Viszont Owen ökle állon találta, hogy kibukott a nyeregből...

...Ott feküdt Ronald Kerry mozdulatlanul a fűvön. Most csak egy gyors lövés kellene... Owen orrcimpái sajátos módon rezegtek, és szorosabbra markolta a revolverét... A fegyver agya csúszós lett a szorító kéz nyirkosságától... Lassan húzta ki a pisztolyt... Ronny ájultan hevert...

Alkonyodott, mikor Ronny kinyitotta a szemét.

Könyökére támaszkodva felemelkedett.

A két ló csendesen legelt valamivel távolabb, és Owen ott ült mellette törökülésben. Cigarettazott.

Hallgattak.

- Szerencséd volt... - mondta Ronny -, megmozdult a lovam...
- Láttam... De ha nem mozdul a ló, akkor is legyőzlek...
- Ha Virginia nem lép közbe, már régen megöltelek volna...
- Ezentúl nem fog közbelépni...

Megint eszükbe jutott Virginia, és a szomorúság rettenetes nyomása szorította össze őket belülről, mintha a farkas karmai a mellkasukon át szívüket is megsebezte volna...

Virginia nem él...

- Gyerünk... Vagy fáradt vagy? - kérdezte Owen.

Ronny nem is felelt. Nyeregbe vetette magát. Egy madár sikoltozott a közelben, vadmacska csaphatott le rá. Ügettek.

Hajnalra elérték a Tolvajok hágóját. Ébredt a nap, és langyos sugarai derűsen terültek szét a Colorado-fennsíkon; ameddig csak a szem ellátott, békés kérődzők lepték el a legelőt.

Egy cowboy lovagolt eléjük.

- Hol vannak a többiek? - kérdezte izgatottan. - Egy rabló azt mondta, hogy törbe csalnak titeket.

- Úgy is volt. De megmenekültünk. A fiúk útban vannak Mexikó felé az állatokkal. A cowboy csodálkozva nézte a két rongyos, poros, véres embert.

- Hol van George? - kérdezte Owen.

- Tessék?... Ja igaz, nem tudhatják... Szegény boss meghalt, és ebben a hőségben nem várhattunk a temetésével...

Owen szeme különös merengéssel nézett a távoli ég felé. Hogyan? Keserű lesz a torka?... Az ördögbe is... Ellenségek voltak, de azért az évek folyamán, megszokta az öreg George-ot...

Leszálltak a nyeregből, és elindultak a *Lonsdale-vár* felé.

- Most mi lesz? - kérdezte Ronny.

- Tőled függ. Itt maradhatsz?

- Itt - felelte keményen.

- Rendben van. Akkor... utolsó fordulójához ért a százéves versenyfutás. Mi befejezzük...

- Én is azt hiszem - mondta csendesen Ronny.

HETEDIK FEJEZET

A nagy küzdelem

1.

Virginia ült az ágy mellett, amelyen George-ot kiterítették. Itt a halott mellett érlelődött meg benne az elhatározás. Ő az oka mindennek. Owen terve, amellyel Ronnyt a halálba küldte, majd az elhatározás, hogy követi a vetélytársát, mind-mind őmiatta vagy őáltala történt. A két férfi talán megbarátkozott volna már, ha nem féltékenyek egymásra: miatta.

Sűrűn hulltak a könnyei.

Szegény apus. Olyan kemény életet élt itt, mint valami vadember. Talán ha előbb tudja és előbb jön el ide, minden másképpen történik... Milyen furcsa ez a szenvedély, amivel egymást gyűlölni tudják.

Meg kellene menteni őket. Owent és Ronnyt!

Hirtelen elhatározással felállt. Egy búcsúpillantást vetett a halott George-ra, azután elsietett. A derekára övet csatolt, két hatalmas pisztollyal, kivezetett egy lovat az istállóból és nyergelt.

Nem volt nyugati leány, tehát lovagolni sem tudott jól. Hősies erőfeszítéssel igyekezett pótolni a gyakorlatot. Hajnalra meglátta a pihenő táborát. Mikor közelebb ért, sarkantyút adott a lónak és vágatott, ahogy csak bírt.

Sikerült is elhagyni őket anélkül, hogy az álmukból felriadt emberek hátulról felismerték volna a lovasban Virginiát.

Így érkezett a Halál kapujához.

Csodálkozva állt meg a drótsövény előtt.

- Ki vagy és mit akarsz?! - kiáltott át a túlsó oldalról az egyik rabló.

- Bolibarhoz jöttem - felelte a lány.

- Mit akarsz Bolibartól?

- Azt hallottam, hogy az öccse gyilkosát keresi. Erről akarok beszélni vele.

- Nő vagyok, de ha rákerül a sor, éppúgy harcolok, mint a férfiak. Mikor a testvéredet üldöztük, behatoltunk a szorosba, váratlanul elémm toppant. Én lelöttem.

- Hogy?

- Természetesen revolverrel.

- Mutasd meg. Vedd ki a revolvért és süsd el.

Szinte barátságosan mondta ezt. Virginia idegesen rántotta elő a fegyvert, és lenyomta a ravaszt. A ravasz meg sem mozdult. Elvörösödve nyomogatta. Bolibar figyelmesen nézte. Azután meglegedetten bólogatott.

- Nagyon helyes. Te nem löttél még le senkit, mert azt sem tudod, hogy kell kinyitni egy colt biztonsági zárát. De az bizonyos, hogy fel akartad áldozni az életedet valakiért, mert féltél, hogy utoléri a bosszúm. Ez a valaki a gyilkos. A fivéred, az apád vagy a szeretőd. Most tehát itt maradsz, és jól tudom, hogy teérted cserében igazán meg fogom kapni azt, akit keresek.

Csak most látta Virginia, hogy milyen örültséget csinált. Ha Ronny megtudja, nyomban jelentkezni fog. Közben Bolibar elvette mind a két revolverét.

- Itt maradsz, és ha nem viselkedsz nyugodtan, akkor megkötöztetlek.

Valaki bejött a sátorba és lelkendezve kiáltotta:

- Mind itt vannak már, bezárva a völgybe! Az előbb egy vakmerő fickó odajött a tüskés drót elé fegyvertelenül. Egyikünk sem akarta lelőni. Tárgyalni kezdett velünk. Megmondtuk, hogy mit kívánsz.

- Ha legközelebb megjelenik az az ember a sővény közelében, hívjatok engem. Könnyebben fog menni a dolog, mint gondoltuk volna. Valaki álljon itt a sátor előtt, s ha ez a lány megmozdul, puffantsa le.

Virginia tehénbögést és ostorcsattogást hallott távolról. Itt vannak a közelében! Bizonyosan Ronny volt az, aki a drótsővényig jött.

- Ül le!

Engedelmeskedett. Bolibar ledobta a kabátját és a kalapját. Szörnyű hőség volt a sátor belsejében.

- Ki vagy?

- Én... Virginia Kennedy vagyok - félt megmondani, hogy Lonsdale fogadott leánya.

- Hazudtál! És...

Kint lövés hallatszott. Az egyik rabló sütötte el tréfából a fegyverét, hogy elriassa a drótsövény felé terelt marhákat. Bolibar felállt és kiment, hogy megnézze, mi történt.

Virginia szíve vadul dobogott. Most kell tennie valamit. De mit? Talán a sátor hátsó ponyvája alatt kicsúszhat?... Tudni kellene, hogy ott is áll-e valaki?

Megakadt a szeme Bolibar kalapján. Óvatosan odacsúszott a hátsó ponyvához, felemelte kissé, és lassan tolt a kalapot. Egészen kitolta... Várt.

Nem dördült el lövés. Most óvatosan ő is kimászott. Jobbra tőle, de jóval távolabb, kis csoport rabló beszélgetett. Ha eljuthatna a szoros végére, ahol az a fa van... mindössze tíz lépés... A fa eltakarná, és akkor futhatna...

Rettenetes üvöltés hangzott fel. Most zuhant le a farkas a dombról. Virginia rémülten szaladt a fáig, nem törődve semmivel. Szerencséjére a csoport rabló nem látta meg, mert felfigyelt az üvöltésre és elindult a drótsövény felé.

A lány futni kezdett. Átszaladt a hosszú ösvényen a hegygerinc és a Colorado szakadéka között, elérte azt a nagy tisztást, ahonnan sok hegyi út indult minden irányba, és lihegve megállt...

Hátranézett... Rémsülten sikoltott fel!

Az óriás Bolibar alig száz lépés távolságnyira tőle rohant a nyomában, dühösen.

Virginia futott tovább. Felfelé az egyik hegyi ösvényen. Az első forduló után leszaladt a szerpentinről a hegygerinc bozótjai közé és felmászott, azt remélve, hogy Bolibar tovább fut majd és nem veszi észre...

De mikor hátranézett, egy kiugró szikláról, Bolibar gonoszul vigyorgó arca meredt rá néhány méternyire, amint nyugodtan, biztosan kúszik a nyomában...

Tovább akart mászni, de a sziklaplatót meredek fal zárta el, amelyen nem lehetett felkapaszkodni. Kétségbeesett erőlködéssel tapogatózott a sziklán, hogy kapaszkodót találjon. Egyszerre hatalmas kéz ragadta meg a karját.

- Na megállj, te kis kígyó...

Bolibar nem fejezte be a mondatot.

Mintha földrengés lenne!

Távoli dübörgés hallatszott! Tompa robaj közeledett, és a marhák bögését néhány borzalmas férfisikoly harsogta túl...

Azután látták a dühödt csordát, amint dübörögve átnyargal lent a tisztáson.

A lány nem tudta, mi történt.

Bolibar ijedten nézett a síkságra. Ő már tisztában volt mindennel.

Senki sem menekülhetett! Valami pokoli dolgot csináltak, hogy ezek a jóllakott, békés marhák megdühödtek.

A farkas! Most értette.

- De te!... Te itt vagy! - kiáltotta vadul, és felé fordult. - Mindenért fizetni fognak! Érted?!

- Eresszen! - sikoltott Virginia.

Bolibar szó nélkül levette a kendőt a nyakáról, betömte a lány száját és megkötözte.

Azután egész közel hajolva az arcához suttogta:

- Elsősorban te fogsz fizetni mindenért!... Te! Érted?... Mert hiába hazudtál: tudom jól, hogy George Lonsdale leánya vagy. Most már sejtheted, hogy mi vár rád!

Virginia egész közlelről látta a dühtől eltorzult vonásokat, és forró, pálinkaszagú lehelet hömpölygött az arca felé...

Elájult...

2.

Az augusztus vége itt a hegyek között talán még elviselhetlenebb volt, mint lent a síkon. A katlanban megrekedt forróságot a sziklák sokszorosán verték vissza.

Néhány nap múlt el. Úgy látszott, nem fog semmi sem történni. Lehangoltan, de látszólag békésen éltek együtt a várban. Owen Lonsdale és az elhunyt George örököse: Ronny.

- Két hét múlva, ha elmúlik a szárazság, át kell hajtani az egész csordát - mondta Owen.

- Előbb szabaddá kell tenni a Halál kapujához vezető utat - felelte Ronny. - Azt hiszem, a sziklát csak robbantással lehet eltávolítani a völgy bejárásából.

Virginiáról nem beszélek. De a szelleme ott kísértett közöttük. Különösen az étkezések folytak le kettesben furcsa, nyomott hangulatban.

Azután megérkezett Bruce és Cresby az emberekkel.

- Hej, vigyázzatok! - kiáltotta oda a két legénynek, akik a teherhordólóról a zsákot szedték le. - Könnyen a pokolba repülhettek mindnyájan!

Ronny kérdően nézett a sebhelyesre.

- Patron van benne - mondta Cresby. - Santa Fé-ben vettük. Most már szabad az út a Halál kapujához. Visszafelé jövet felrobbantottuk a sziklát. A kerülőúton nem jutunk Mexikóba, ha megkezdjük a terelest.

Owen elégedetten bólogatott.

- Nagyon jól van. Örülök, hogy eszébe jutott, Cresby.

- Semmiség. Gyönyörűen megtisztítottuk az utat. A szikláktól és a csirkefogóktól is.

Másnap mégiscsak kirobbant az első összecsapás. Owen valamit keresett George íróasztalában, és kezébe akadt egy kép Virginiáról. Ronny utánanyúlt.

Owen gyorsan zsebre tette és szembenézett vele.

- Add ide a képet - mondta Ronny.

- Mi közöd Virginia képéhez?

- Semmi. De George tulajdona, tehát az én örökségemhez tartozik.

Owen gúnyosan mosolygott.

- Nem adom oda.

Ismét test a testhez álltak.

- Vigyázz magadra, Owen Lonsdale!

- Te...te...

- Mielőtt megsértesz - vágott közbe Ronny -, figyelmeztetek, hogy fűtyülök a Lonsdale-törvényre, és lelőlek, mint egy kutyát.

Owen szeme felcsillant.

- A revolvernek nincs értelme. Ezt már régen tudjuk. Nincs esély... Ha egyikünk előbb is találna, a másik még el tudná húzni a ravaszt...

- Előbb-utóbb azzal sem törődöm majd...

Egy pillanatig még álltak, azután mind a ketten sarkon fordultak és mentek.

Owen Bruce-szal tanácskozott. Ez úgy látszott, nagyon tiltakozik, de végre is kelletlenül vállat vont. Azután bementek a raktárba és később kis csomaggal jöttek elő.

Ronny ezalatt lezárta George Lonsdale szobáit. Mikor Owen ezt észrevette, zöld lett a dühtől.

- Miért zártad le a szobákat?

- Az én birtokrészemhez tartoznak, és vigyázni akarok a holmimra.

Owen a torkának ugrott. A földre zuhantak. Felborult bútorok recsegték, edények törtek, végül egy ökölcsapástól Lonsdale a pálinkás szekrénynek esett és elájult.

Ronny lesietett. Gyorsan járt fel-alá a legelőn, mintha az ereiben vágató vérének ritmusát követné. Lassanként lecsillapodott. Egy fatörzsre ült, és cigarettára gyújtott.

Ilyenkor, ha megnyugodott, utálta önmagát, az életet és a döghalálnak ezt a fennsíkját...

És fájt a szíve. Voltaképpen Virginia hozta volna az életébe azt a változást, ami megfordíthatott volna mindent.

Harry és Dodd száron vezették a lovukat, amelynek a nyerge mögött batyu volt.

Odajöttek hozzá.

- Elmegyünk innen. Mi új emberek vagyunk, nem kell részt venni a terelésben. Cresby kifizetett bennünket.

- Hová mentek?

- Nem tudjuk - felelte a másik. - Ez nem jó hely. Hullaszag van a levegőben.

- Igazatok van.

Nézett a két ember után, amint eltűnnek a szorosban. Alaposan leapadt a legények száma. Vagy öten mentek így el.

Csodálkozva látta, hogy Owen birtokán, a folyó és a holt meder torlaszon, egy hatalmas sziklával elzárják a nyílást. A szokásos közlekedés is megszűnik a két birtok között?

Odament és átkiáltott a magas kőgáton.

- Miért zárjátok el az átjárót?

- A gazda parancsolta.

- Miért?

- Nem tudjuk...

Cresby és néhány legény nézte Ronny mögött Owen embereinek a munkáját. Vagy hatan nekifeszültek, és még egy sziklával teljesen elzárták a nyílást.

- Nem értem... - mondta Cresby. - Hogy itatják majd a marháikat, ha elzárják az átjárást.

Ronny nem szólt semmit. Gondolkozva járkált a legelőn. Mit tervez a másik?

Most az egyszer cserbenhagyta szokott éleslátása.

3.

Estefelé összetalálkozott Owennel az ebédlőben. Meglepte, hogy milyen barátságosan néz rá.

- Halló, Ronny! Alaposan leütöttél - mondta vidáman, és a szemei furcsa fényben csillogtak. - Nem tesz semmit. Mikor kezdjük a terelést?

- Azt hiszem, a szárazság még eltart néhány napig - felelte.

- Add el nekem a birtokrészedet. Kapsz érte annyit, hogy tisztességesen élhess belőle, másutt.

- És ha nem? - kérdezte Ronny csendesen.

Csak annyit kellett volna mondani Owennek, hogy ebben az esetben sem történne semmi, és Ronny lemondott volna a részéről. Ehelyett gúnyosan így szólt:

- Akkor nagyon sajnálod majd, hogy visszautasítottad az ajánlatomat.

Kész volt.

- Visszautasítom - felelte röviden Ronny.

- Nem baj - mondta Owen és vállat vont. - Igyunk egy pohár tequilát, jó? Legutoljára itt az én csúfos vereségemre ittatok szegény öreg George-dzsal.

Ronny elfogadta a poharat, de gyanakodva nézte Lonsdale-t. Felhajtották az italt. Ebben a pillanatban tompa dörrenés hallatszott, amit távolban gördülő sziklák elhaló dübörgése kísért.

- Mi volt ez?

- Arany után kutatok a hegyekben. A megmaradt patronokat használtam fel arra, hogy eret robbantsak.

Ronny lenézett az ablakon. A barmok nyugtalanul jártak ide-oda. De különben minden olyan, mint máskor.

- Adod a birtokot?

- Nem.

Ronny szorongva érezte, hogy valamit nem ért, amit értenie kellene, mert sürgős intézkedésre van szükség... Lonsdale csillogó szemei, kegyetlen mosolya, a feszültség, ami egy elkövetkező szörnyű

esemény szélcsendje... Valami hihetetlenül végzetes drámát idézett elő a robbanás... De mit?

Cresby jött be hirtelen, lihegve, rémülten.

- A patak... eltűnt a patak!

Ronny a revolveréhez kapott. Owen is.

Most végre megértette!

- Felrobbantottad a sziklát, ami a vizet a hegycsuszamláskor eltérítette az útjából?

- Igen! - felelte diadalmasan Owen.

- Értem. Tehát a patak most a régi medrében folyik, a sziklatorlasz mögött. És te elzáratta a nyílást?

- Igen.

- Most az én legelőmön víz nélkül maradnak a marhák, mert a torlasz elválasztja őket a pataktól - folytatta hidegen Ronny, mint valami vizsgálóbíró.

- Úgy van. És az én birtokrészemre nem jöhetnek át a te állataid. Akkor sem, ha nyitva lenne az út. Ez a törvény. Az én oldalamon azt csinállok, amit akarok.

Ronny gondolkozott.

- Cresby... - mondta végül nyugodtan. - Fizesd ki az embereket. Vedd fel, ami neked jár. Azonnal hagyja el mindenki a várat.

- Ezt nem fogják megtenni... - kezdte az első cowboy.

- Akit holnap még itt találok, azt magam távolítom el.

Cresby szó nélkül kiment. Ronny a diadalmaskodó ellenfeléhez fordult és kemény, nyugodt hangon mondta:

- Owen Lonsdale. Holnap déli tizenkét óráig nyisd ki a torlaszt.

- Haha... Meg akarsz ijeszteni?

- Addig meggondolhatod...

Egy óra múlva Ronny cowboyai indulásra készen álltak.

Különös volt, de mégis így történt: nem tudták tartósan gyűlölni. Ez a szó, hogy „orgyilkos”, szörnyű, és mégis... Különösen most, hogy

ilyen szörnyűséges helyzetbe került, valahogy ismét közelebb hozta feléje ezeket az embereket.

- Boss - mondta az egyik -, gyere el te is innen. A hőségben megdühödnek a marhák víz nélkül, mit csinálnál velük egyedül?

- Emberek! - szólt hozzájuk emelt hangon Ronny. - Ti tudjátok, hogy ez a hely száz esztendeje az átok, a pusztulás, a gyűlölet és a vérontás pokla. Menjetekek és mondjátok meg mindenütt, hogy Ronald Kerry véget vetett a versenyfutásnak, megsemmisítette a pusztulást, megölte az öldöklést, bosszút állt a bosszún és a Colorado-fennsíkon. Holnaptól kezdve nincs többé senki és semmi. Most pedig menjetekek el innen azonnal.

Az emberek ellovagoltak...

Visszament az ebédlőbe. Leült Owennel szemben és tequilát töltött.

- Egészségedre, Owen Lonsdale - mondta vidáman, és felhajtotta egyszerre az egész italt.

4.

A barmok másnap már kora délelőtt nyugtalankodtak. Fújtatva csörtettek az üres medertől a hágóig, és vissza. Keserves bödülések hallatszottak.

Owennek három cowboya lóra ült és búcsú nélkül elment. Ezek az emberek nem bírták látni az állat kínlódását. Bruce és a többiek is mogorván néztek át a torlasz túlsó felén nyugtalankodó barmokra, amint összecsdülnek az eltűnt patak partján és a sáros medret nyalogatják.

A délelőtti napsütésben már kétségbeesetten futkostak ide-oda a szomjúságtól kínlódó marhák. Patáik csattogtak a sziklatorlaszon. Érezték, hogy ott a víz, és esetlen ugrándozással dobták rá mellső lábaikat a reménytelenül magas gránit- és bazaltgátra. Fújtattak és bögtek.

Owen az ablaknál állt. Lenézett. Az arca komor volt és elszánt.

- Ronny! - fordult vissza a szoba felé. - Add el a birtokot, nagy árat fizetek érte.

Ronny cigarettázott, keresztbe vetett lábakkal ült, és egy nagy könyvet nézegetett. Nem olvasott. Csak azért tartotta maga előtt a könyvet, hogy zavartalanul gondolhasson Virginiára, aki fájt benne, szüntelenül fájt.

- Nem adom el a birtokot, Owen. Öt perc múlva tizenkettő. Adj utasítást, hogy nyissák meg a torlaszt és engedjék az állataimat inni.

- Nem!

Ronny becsukta a könyvet, felállt és nyugodt léptekkel lement. Owen az ablaknál maradt. Fentről látta, hogy Ronny kivezeti a lovakat az istállóból...

Tizenkét óra volt.

Elviselhetetlen bögés töltötte be a fennsíkot.

A barmok most már szüntelenül körbe rohantak, újra meg újra. Azután a torlaszra álltak mellső lábukkal. Ott a víz! Újra rohantak...

Owen lesietett. Valamit észrevett az ablakból. Vigyázva kellett átmennie a síkon, nehogy eltiporják a dühös barmok.

Az emberek nekifeszülnek a sziklának, hogy megnyissák az átjárást. Egy védett helyről Owen felkapaszkodott a sziklára, végigfutott a torlasz tetején és megállt a cowboyai felett. Két pisztolyt irányított rájuk:

- Aki a sziklához nyúl, azt nyomban lelövöm.

Az emberek morogva húzódtak hátra. Owen visszatette a revolverét és leült a torlasz tetejére. Nagyon sápadt volt. Ideges kézzel sodort egy cigarettát. A marhák bögése, fújása, zihálása őrrítő volt. Úgy csörtettek kétségbeesetten körbe, úgy dobogtak, olyan panaszosan ordítottak, hogy rossz álomnál is szörnyűsegebb volt.

Ronny közeledett futva a torlaszon. Valamit kiáltott messziről, de az iszonyatos bögés, a romboló állatok patadobaja elnyelte a hangját.

Bruce és a többiek közelebb mentek.

Owen nyugodtan a helyén maradt. Egyszerre meglepetten látta, hogy az emberek rohannak a hegygerinchez és felkapaszkodnak a sziklán, gyorsan, ijedten.

Ronny odajött, megállt előtte lihegve:

- Szedd a lábad...

- Mit beszélsz?

- Nézd!...

Owen megfordult. Kékes, hatalmas füstoszlop közeledett rohanva feléjük.

- Felgyújtottad a legelőt!...

- Igen!...

- Ezt... merted?...

- Csak az én oldalamon gyújtottam fel - mondta Ronny vállat vonva. - Ott azt csinállok, amit akarok.

Kezüik a revolverükön volt.

Egy füstfelhő csapott le rájuk. Fuldokolva rohantak a hegy felé...

5.

Lihegve kapaszkodtak fel, egyre feljebb, a legtávolabbi sziklacsúcsokig, fuldokolva, köhögve, mert nyomukba kúszott a tűz, és a tűz mögött járt a füst...

Csak fent a teljesen kopár, csupasz gránit között voltak veszélyen kívül. Elszórtan egymástól, távoli szirteken ültek az emberek, halálosan kimerült állapotban.

Alattuk, a fennsíkon elszabadult a pokol!

A hosszú szárazságtól tikkadt növényzetet egyre nagyobb iramban kerítette hatalmába a tűz. A pusztulásra ítélt, veszett állatok bögése felülmúlt minden fantáziát! Mintha sikonganának, jajgatnának és emberi hangon kérnének segítséget. A fennsík rengett a rohanásuktól... Azután a pokoli látványt befedte a füst... Az állatok vadul iramodtak szerteszét, amerre útjuk volt, vagy csapatostól rohantak bele a lángokba teljesen megdühödten.

Owen kimeredt szemmel nézte. Igen! Ez a versenyfutás utolsó fordulója! Az évszázados gyűlölet beérkezett a végzet céljába... Ronny kereste a tekintetével, és a revolverét szorongatta.

De nem látta sehol. Valamerre másfelé talált menedéket. Ő is egy sziklán ült, mint Owen, és lenézett. Nem érzett lelkiismeret-furdalást. ennek a helynek el kellett pusztulni. Jobb lett volna, ha húsz év előtt gyújtja fel valaki...

Akkor Virginia ma is élne...

És még sok-sok ember...

Azután, hogy beteljesedjen a pokol műve: az épületből is füst szállt fel... Lángnyelvecskék látszottak az istálló felől... És nemsokára itt is, ott is füst és tűz csapott ki a háztetőn...

A Lonsdale-vár égett!

Ott, szemük láttára lángolt lobogva az ócska épület, hullott a zsarátnok, összeroskadt az istálló...

Lement a nap...

Az alkonyatban messze világított a lángokban álló vár. A bőgés már elhalt, az állatok elmenekültek vagy elpusztultak. És estére kitört a zivatar.

A hatalmas tűz idézte elő az esőt. Száraz vidékeken jól tudják, hogy a prériégés mindig esőt hoz. Az égő növényekből elpárolgó nedvesség megreked a szélcsendben és ha a pára eléri a hidegebb régiót, lecsapódik.

Nagy szemű, sűrű zápor zuhogott a fennsíkra. Eloltotta az itt-ott még lappangó tüzet, leverte a füstöt, azután egyik pillanatról a másikra elmúlt, és a csillagos ég tündöklött az üszkös, elpusztított táj felett...

Ronny megindult lefelé.

A gyönyörű legelő, a remek csorda, a fák, a bokrok elpusztultak. Ez a halál fennsíka volt. *A Lonsdale-vár* elhamvadt. Az ódon, hatalmas falakkal azonban nem bírt a tűz. Itt is, ott is beomlott a mennyezet, de a vastag, hatalmas falak állták a lángokat.

Virradt...

Ronny lehajtott fővel állt az üszkös síkon...

Valami reccsent, nem messze tőle. Egy árny közeledett lassú járással.

Owen!

Ketten maradtak. Bruce és a többiek elmenekültek innen...

...Szemben álltak egymással. Egyedül a fennsíkon, a két halálos ellenfél...

- Ronald Kerry. Most befejezzük...

- Én is így gondoltam.

- Szemtől szembe egyikünknek sem lenne esélye. Legyen ez a párbaj olyan irtózatossá, olyan könyörtelen, mint ez az egész versenyfutás volt.

Ronny vállat vont.

- Hogy akarod?

- Bemegyünk a várba. Ötvenig számolunk. És azután nincs szabály, nincs törvény, nincs tisztesség, mindenki úgy végez a másikkal, ahogy akar és ahogy tud.

- Nem bánom.

- Hátról, álmában, lesből, úgy végezhet egyikünk a másikkal, ahogy alkalma van. Ez az egyetlen esély arra, hogy az erősebb életben maradjon!

- Az fog győzni, amelyik később merül ki.

- Megmondom neked: ha elalszol, nyugodt szívvel agyonlőlek álmodban, mert tudom, hogy ez az egyetlen lehetőség számunkra és mert szerintem igazságot teszek, ha agyonlőlek.

- Rendben van. Megvárom, amíg végez veled a kimerültség és lelőlek. Én is azt hiszem, hogy ez helyes és igazságos cselekedet lesz, mert sok gonosz és aljas dolog történt miattad.

- Akarsz még valamit mondani?

- Csak azt, hogy nem tudnálak orvul lelőni, ha nem te hoztad volna Virginia halálát. Így nyugodt szívvel teszem majd meg.

- Elvégeztük, Ronny.

Bementek a házba, és egymással szembefordulva, hátrálva visszavonultak egy-egy helyiségbe, amely csupasz, égett falakból állt, és valamikor szoba volt.

Reggel lett.

6.

...Ronny úgy helyezkedett el a szoba sarkában a földön ülve, hogy szemmel tarthatta az ajtót és az ablakot. Elszánt és kegyetlen hidegség keményítette meg belülről.

Megöli Owent!

Az előző szörnyűséges nap, az éjszaka a sziklákon a lángoló völgy felett, kifárasztották mindkettőjüket. És csak most érezték, hogy nem ettek, nem ittak, kis híján egy napja.

Kétségtelen, hogy a pincében jóformán sértetlenül maradt minden. Sőt valószínűleg az éléskamra sem égett le teljesen, de nem mozdulhatnak a helyükről.

Finom nesz hallatszott az ajtó felől. Ronny előrántotta a pisztolyát.

Egy patkány futott el sebesen a folyosón. Az elégett ajtó helyén sötét odú tátongott, amit a reggeli világosság fénnel töltött ki lassan, és most látszott a folyosó.

Mozdulatlanul ült, és figyelt. Elhatározta, hogy nem támad. Itt ül, amíg Owen szervezetét legyőzi. Az kerül hátrányba, aki kevésbé bírja ideggel és támad, vagy annyira kimerül, hogy elalszik...

Owen is tudta ezt.

A szoba sarkában ült, akárcsak Ronny. De jóval szomjasabb volt.

A délelőtti forróság és az égett növények kesernyés szaga súlyosan telepedett az üszkös várra, ahol az utolsó két élő ember a fennsíkon, pokoli párbajjal koronázza meg a pusztulás szörnyű művét!

Ha olykor egy üszkös fadarab lehullott a tetőről, revolvereikhez kaptak és figyeltek.

A szabad ajtónyíláson át hallották a gyufa sercenését, amikor valamelyik rágyújtott.

- Ronny! - visszhangzott a vár elhagyott falai között Owen hangja.

Csend.

- Ostoba vagy, ha nem felelsz. Azt hiszed, hogy az idegeimet megtámadja a némaság? Ó, te ostoba! Különben épp most hallottalak rágyújtani...

Csend.

- Hallgathatsz, amennyit akarsz... Rövidesen örökre hallgatni fogsz.

Semmi.

- Ostoba vagy. Nem akarok beszélgetni - és nem bánt a csend. De szívesen megtudtam volna, hogy mi ez a história az orgyilkossággal... Te ölted meg igazán Teddy Bucket?... És ha igen, akkor hogy került a hátába a golyó...?

Teddy Back! Eszébe jutott ismét Martins erdejében a halott... És a furcsa spanyol patkószeg, amit Nagyböngőtől kikölcsönzött. De nem felelt.

És nem gyújtott több cigarettára.

Egy veréb röpködött az ablak előtt...

Csendes, rekedt nevetés hallatszott át.

- Hát hallgass, ha akarsz. Ostoba fogás. Kevés ahhoz, hogy engem legyőzz... Csak szerettem volna tudni, hogy milyen titok, miféle rejtély lehet az orgyilkosság mögött?... Vagy olyan erős ember lehetett az illető, hogy csakugyan orvul...

Elhallgatott és revolvvert rántott...

De csak egy madár volt... Az ablakpárkányon vidáman, csipogva ugrándozott a szürke kis veréb.

Owennek zúgott a füle. A nap tompaszögbe siklott lassan delelőből, és még mindig úgy ültek...

Valahonnan kövér, lassú vízcseppek hullottak alá, egyenletesen...

Owen idegrendszerén bizonytalan szorongás áramlott el...

Már huszonnégy órája nem ittak... A torkuk szárazon karcolt, a nyelvük felhasadozott. Éhséget nem éreztek, csak gyötrő szomjúságot, és a combjuk sajgott valamitől, mintha iszonyú sokat gyalogoltak volna...

- Ronny! - kiáltotta át érdesre torzult hangon. - Ide hallgass!

Csend.

- Hallod, hé! Mit akarsz evvel az ostoba alakoskodással? Tőlem hallgathatsz, amennyit akarsz, de ha szomjas vagy és innál mint én, hát felfüggeszthetjük a harcot...

...Csak a cseppek hullása hallatszott egyhangúan, folytonosan.

Vízcseppek! Víz!...

Sercenés. Owen rágyújt. Az utolsó szál gyufával. A másik szobából már régen nem hallja a gyújtó hangját. Nem hall semmit.

Tisztában van Ronny taktikájával. Ostoba fráter. Az idegeit akarja kikészíteni ezzel a csennel... Gyerekes... És mégis... Tudja, hogy ez nevetséges fogás a másiktól, hogy ott guggol a revolverét szorongatva, ezért ez a némaság, amelyet csak a természet neszei, a lehulló égett fa és vakolat szakít meg olykor, de a cseppek hullása, ez a csend türelmetlenné, ingerültté teszi...

Megy le a Nap...

Irtózatossabb tusa ez a legöldöklőbb harcnál: némán, mozdulatlanul, kimerülten ülni, görbült ujjakkal állandó, görcsös készenlétben, a pisztolyhoz közel...

Amint az alkony egyre hosszabb árnyakkal töltötte ki a szobát, Owen füle mind hangosabban zúgott. Félt, hogy nem hallja majd a közeledő ellenfél neszt. A szeme előtt ugrált a félhomály, és nagyon messze egy furcsa madár felrikoltott olykor. Azután csend...

Csak a cseppek örök hullása és a halántékon dörömbölő vér zúgó moraja, ahogy hirtelen felszáll, sűrűn, a koponyába:

Gyengülő látása megrémítette... A rezgő árnyak között... Igen... Ott mozog valami... Közeledik Ronny!... Ott... ott... az a hosszú árny...

Ijedten, gyorsan tüzelt!

Egy... kettő... három... négy...

...Ronny a szoba sarkában ül és tompuló érzékei előtt úgy rémlik, mintha Owen a küszöbön állna és onnan adná le a lövéseket... Vagy az ablaknál?

Gyorsan viszonozza a tüzet... Az ajtó és az ablak irányába lő, kapkodva, egymás után...

A két kimerült ember egy-egy szobában ül és káprázó szemmel, holt árnyéokra tüzelnek...

A hisztérikus lövöldözés szörnyű visszhanggal zengett az elhagyott várban. Azután csend...

Éjszaka van. Mozdulatlanul ül a két ember és figyel...

Owen hajnal felé, homályosuló öntudattal egy cigarettát tart a szájában, de rágyújtani nem tud... Lehet, hogy Ronny már elaludt vagy eszméletét veszítette? A kezébe vett néhány vakolatdarabot, óvatosan a küszöbig csúszott, kinézett a félhomályos folyósóra. Világosság vetül ki Ronny ajtaján. Owen megfog egy csomó vakolatot, és odadobja a másik szoba elé...

Gyors, három lövés csap ki nyomban az ajtó nyílásából...

Visszahúzódott, Ronny tehát figyel. Nem alszik és nem ájult el. De ő már nem soká bírja.

Gyengébb lenne, mint Kerry?

Lassan dél lesz. Több mint teljes huszonnégy órája ülnek így, és még mindig tart a szörnyű párbaj...

A forróság dacára jéghideg és vértelen volt a feje. A szemét mintha tűkkel szurkálnák, az ujjai bizseregtek... Nem! Nem! Ha elalszik... Ronny le fogja löni, mint egy kutyát...

Az üszkös falak feléje dőltek és elmosódtak. Csak nagy nehezen tisztázta újra a helyzetét a szoba sarkában.

Ronny is szédült, de bírta még... Meddig? Owen erősebb lenne? Ő legfeljebb még délutánig húzza... Az agyában görcs nyilallt át időnként, lüktetésszerűen.

Ha Virginia most karjára tenné a kezét és ránézne, talán lemenne róla ez a sok keserű gyűlölet, bosszúvágy... düh és... és... Már le is ment... Pedig csak gondolt rá...

Ha Virginia ránézett, olykor úgy érezte, hogy győzni épp olyan gonoszság, mint gyilkolni... Erősnek lenni más ember rovására... nem életcél... Csakugyan nem?... Miért látja most Teddy Bucket?... Hogy kerül ide?...

És mit keres ő Ronald Kerry, ezen a vidéken? Idejött kipusztítani a Lonsdale-okat?... És mi lesz, ha golyót röpít Owen koponyájába? Ha győz? Ha egyedül mard ezen az üszkös, elátkozott síkon, túlélve az utolsó embert is?

Mi joga van neki meg Lonsdale-t, aki csak a saját földjét követelte vissza tőle, mindenáron. Mert George Lonsdale gonoszságból hagyta rá a birtokát... Mert sejtette, hogy ha összecsap Owennel, az a pusztulás lesz... Sejtette, hogy végül így fognak ülni és ő lelövi Owent. Owen birtokán, a Lonsdale-ok földjén a Lonsdale-ok ügyéért... Az örökségért... megöli az egyetlen jogos örökösöt, ő, a bitorló!

Hát nem!

Maradjon itt utolsónak Lonsdale... Győzzön! Örüljön! Kezden új életet, hiszen nem lesz kivel versenyt futni már... És ő, Ronald Kerry befejezheti végre... Kapja meg a golyóját... Owentől... Úgysem jó egyébre...

Igen, ez a helyes.

Felállt. Amennyire még erejéből tellett, egyenes tartással, határozott léptekkel elindult az üszökkel és korommal lepelt folyosón.

Most ért Owen ajtaja elé. Nem állt meg. Nyugodtan haladt tovább a végzete elé, amíg odaért a küszöbhez...

Várta a lövést...

Csend.

Benézett a szobába, Owen a padlóra dőlve aludt. Kezében a revolverrel...

Győzött. Ő győzött. Most golyót röpíthetne a koponyájába.

Kinézett az ablakon.

Kint a mező... Az élet! Néhány marha és egy-két ló járkal... Ezek elmenekültek a tűzvészből és visszatértek... Mintha szomorúan lógna a fejük... Hiába nyújtogatják a nyakukat az elhamvadt fű között legelni valót keresve...

De süt a nap... És ahogy visszatért ez a néhány állat, a fű is kizöldül újra... Csak a bosszú, az átok pusztuljon el a tűzvészbe erről a vidékről!

Kissé tántorgó járással, káprázó szemmel ment ki a várból... Az állatok csodálkozva emelték fel a fejüket...

Ronny odament az egyik lóhoz.

A hegyek rezegni látszottak, és a mennybolt furcsán forgott...

Megveregette az állat nyakát... Néhány kísérlet után végre felült rá és elindult...

A ló szép lassan lépegetett, és a lovas mind előbbre dőlt a nyaka felett. Végül egy lomha bukfencsel átesett a paripa fején a földre, és ájultan elterült...

Maga sem tudta, meddig feketett így. Mikor felnyitotta a szemét, a vár valamelyik beomlott szobájában egy pokrócon feküdt.

Ismét elájult...

Mert Bolibar ült mellette!

7.

Mikor Virginia elájult, Bolibar a vállára dobta, mint valami zsákot és sietve mászott fel a hegyre. Tudta jól, hogy a dühödt csordát nyomon követik az üldözők.

A hegygerinc egy kiszögellésén, ahová letről nem láthattak, megállt. Mogorván nézte a leányt. Virginia lassan mozgolódott, majd felnyitott a szemét.

- Kiveszem a kendőt a szájából - dörmögte az óriás. - De ha egy hangos szót szól, nagyon röviden elintézem.

A lány kissé megkönnyebbült, mikor a feszítés elmúlt a szájában. Bolibar feljebb mászott egy kiugró sziklán és sokáig bámult a szoros felé.

Közben este lett. Eleinte nem látott semmit. Később észrevett két alakot, amint a hold rájuk tűzött...

- Ketten itt maradtak... - mondta Virginiának csúf vigyorral. - Ezekkel, azt hiszem, beszélni fogok.

Virginia megrémült. Bizonyára Owen és Ronny maradtak hátra. Talán éppen őt keresik.

- Most feljebb viszem, oda a barlanghoz - mondta Bolibar.

Virginia ekkor már kész volt a tervével. A kétségbeesés hideggé és elszánttá tette. Bolibar közel állt a szikla széléhez.

A lány hirtelen maga alá húzta a lábát, és mikor a rabló megmozdult, hogy feléje induljon, teljes erejéből a térdébe rúgott...

Az óriás egy csodálkozó hördüléssel eltűnt a párkány pereméről... Puffanás, zörgés... guruló kövek robaja hallatszott fel, aztán csendes lett minden.

Virginia csak most rémült meg. Valakit... Élő embert... letaszított...

Talán megölte!

Menekülni!

Egy éles sziklához dörzsölte a csuklóját. Fáradtan, verejtékezve, egyre kimerültebben dörzsölte... dörzsölte... Aztán szabad lett a keze. A lábát gyorsan eloldozta, és már mászott lefelé.

Alatta, a hegy lábánál, sötét, nagy test hevert mozdulatlanul az ösvényen.

Bolibar...!

Virginia habozott... Az első érzése az volt: menekülni.

De alighogy elindult, valami visszahúzta. Itt hagyja a lezuhant Bolibart? És ha rabló... Ember!

Talán lehet segíteni rajta... De nem, nem... Akkor eljön, hogy megölje őket...

Elindult...

Ismét megállt... Soha többé nem lenne egy nyugodt perce.

Visszafordult, és rövidesen ott állt az óriás mellett. Keserves erőfeszítéssel a hátára fordította. Bolibar bezúzta a homlokát. Fél arcát vér borította.

Most kinyílt a szeme. Csodálkozva nézett fel.

A lány rémülten hátraugrott... Láta, amint Bolibar erőlködik, hogy megmozdítsa a jobbját, de a kar bénultan fityegett. Eltört. A fájdalom még torzabbá tette az arcát. A bal keze a teste alá került, ezt sem használhatta.

Bolibar keservesen felkacagott, és rikácsolva kiáltott rá:

- Rajta! Na!... Öljön meg! Ott a revolvere!... Mit bámul...? Nem látja?! Eltörött a karom!

Kifordult a szeme a kintől. Virginia letérdelt a sebesült mellé.

- Maradjon nyugodtan. Segíteni akarok magán.

Most már látta, hogy a bandita súlyosan megsérült, legalábbis annyira, hogy tehetetlen.

Eszméletnél volt, de nagy fájdalmai lehettek. Az arcára rémült csodálkozás ült ki, mikor a leány letérdelt melléje.

- Mit akar?...

- Bekötözöm.

- Menjen a pokolba, meg tudok dögleni egyedül is... Nincs szükségem rá, hogy most bekötözzön, azután idehívja... azt a két gazembert... - dühösen nevetett - ne féljen, ők majd tudják, hogy mit tegyenek a sebesült Bolibarral...

Virginia arrafelé nézett, ahol kigyúlt a tábortűz, és jól látszott messziről a két árnyék... Szóljon Ronnynek és Owennek? Mert csak ők lehetnek... Bizonyára megölnék a rablót, aki az életükre tört...

Ó, Istenem, de szörnyűségesen gyenge nő, gondolta elkeseredetten. Még egy gyilkos banditát sem tud a sorsára hagyni, vagy kiszolgáltatni azoknak, akiket az imént kegyetlenül elpusztított volna. De nem volt képes rá. Ő nem büntet és nem áll bosszút, nem ítélik. Az Isten dolga a büntetés, az ember csak könyörületes lehet.

Látta a rablót a leány arcán, hogy min gondolkozik?

Lehet, hogy látta.

De nem szólt semmit. Nem kért kegyelmet.

Virginia levágta a sebesült kabátujját, kiszabadította a törött kart. Azután elment, és két egyenes faággal tért vissza. Értett valamit az elsősegélyhez, és egész ügyesen tette sínbe a sérült csontot.

Bolibarnak néha megcsikordult a foga fájdalmában, de tűrte, hogy a leány ingből vágott pólyával kösse körül a sínnek használt két fát.

Közben komoran, szinte gyanakodva nézte.

Lódobogást hallottak. A két férfi ott lenn éppen ellovagol. Virginia habozva nézett a hang irányába. A rabló tudta, hogy ez a döntő pillanat. Ha Ronny és Owen elmennek, nem szolgáltathatja ki többé... A zaj távolodott. A leány riadtan nézett rá, majd újra az elhaló lódobogás irányába fordult. De nem mozdult... Csend lett. Bolibar nem bírta elnyomni a megkönnyebbülés sóhaját.

Hajnalban Virginia elment. Bolibar azt hitte, hogy magára hagyja. Két óra múlva azonban meglátta, amint ismét közeledik. Visszament a táborhelyre, és leküzdve az ájulását, addig keresgélt a szörnyű, szétdúlt helyen, amíg egy főzőedényt talált. Ebben vizet hozott.

Bolibar csodálkozva nézte.

A lány megittatta, azután kimosta a fejsebét és azt is bekötötte. A fájdalom és a vérveszteség legyengítették a banditát. Ismét elájult...

Mikor magához tért, este volt. Tűz égett mellette, és Virginia szárított húst főzött. A bandita megmozdult. Ugyanekkor a leány felemelte a revolvert maga mellől és nyugodt, csengő hangon mondta:

- Amíg aludt, magamhoz vettem a revolverét. Nem hiszen annyira hálátlannak, hogy tervezzen ellenem valamit, de megtanultam errefelé, hogy minden lehetséges.

Bolibar dörmögött valamit, és nézte a leányt a fazék mellett, tépett ruhában, kezében a revolverrel. A szoros felől ragadozó madarak sikoltozása, hiénák, sakálok rekedt üvöltése és marakodása hallatszott. Pokoli, dögszagú levegő súlyosodott a völgyre...

- Adjon... vizet...

Virginia vizet vitt egy edényben és úgy állította le, hogy Bolibar elérhette egészséges karjával. Közben egy másodpercre sem tette le a revolvert.

A bandita ivott:

- Nem fogom bántani... - mondta később szinte barátságtalanul, de csendesen. - Azért ha akarja, tartsa csak meg a revolvert. De a biztonsági zárat ne felejtse...

A lány lehajtotta a fejét és szomorúan, kissé szégyenkezve nézte a földet. A biztonsági zárat nem nyitotta fel.

- Most... Ha meggyógyul... Újra életre-halálra üldöz majd... bennünket?

- Nem fogom bántani magukat - felelte hosszú hallgatás után. És újabb negyedóra elteltével megkérdezte:

- Miért nem szolgáltatott ki azoknak...

- Mert... megölték volna... Most új kötést teszek fel.

A revolvért a földön hagyta és odament a sebesülthöz. Kioldozta a rongyot. Bolibar nem szólt semmit és nem mozdult.

Túrte, hogy a leány megújítsa a homlokán a kötést.

- Ha elég erős lesz, induljunk útnak. Én nem vagyok orvos, lehet, hogy rosszul illesztettem össze a karját. Akkor újra el kell törni. Igyekezzenek minél hamarabb városba kerülni, ahol kórház van.

- A karom gyógyul és úgy illesztette össze, ahogy a legjobb - felelte.

Azután elaludt. Reggel már lábra állt.

Virginia ébren volt és főzött valamit.

- Mi történt a szorosban? - kérdezte Bolibar, miután evett.

A lány nem felelt.

- Elpusztultak - adta meg a választ a bandita önmagának. Rövid szünet után megszólalt. - Adja ide a revolveremet.

A lány ijedten nézett rá.

- Adja ide kérem.

Kissé nyersen, de megnyugtatóan mondta ezt. Virginia odaadta a coltot.

- Mehetünk.

Hatalmas kezét a lány vállára tette és kissé bicegve elindultak. Néha furcsa, zavart pillantással nézett le Virginiára, aki óvatosan lépést tartva, ment mellette, és támogatta a hatalmas embert...

8.

- Ki ölte meg az öcsémet?... - kérdezte nagy sokára.

Virginia nem felelt.

- Megmondhatja. Senkit sem fogok bántani többé. Ne higgye, hogy ellágyulás. A maga hozzátartozóit úgyis kíméltem volna. Megmentette az életemet. Ezért cserébe kérheti annak az életét, aki megölte Bobot... Ez rendben van... De a revolverharcos Bolibarnak, amúgy is vége...

- Miért?...

- A karom úgy tört el... ezt érzem... hogy sohasem kezelem olyan biztosan a revolvért mint... mint ahogy eddig... Ha megtudják majd, hogy a kezem már nem biztos, akkor sokan... nagyon sokan akarnak majd megölni... Akik csak azért nem tették ezt eddig, mert féltek a revolveremtől... De most nem lesz kitől félni... Az ujjaim még hónapokig erőtlenek maradnak. És azután sem nyerik vissza a régi biztonságot... Ez így van rendjén... Az öreg marhatolvaj valahol elhullik egy golyótól...

- Menjen el... keletre...

- Minek?... A városban nem jó élni. Meghalni sem. Mondja... hogy ölték meg az öcsémet?

- Nem láttam... Egy rabló mesélte... akit bekötöztem, amíg a többiek elindultak maga után...

Bolibar összeráncolt szemmel, kissé ijedten nézett a lányra.

- Bekötözte a rablót?

- Igen. Azt mondta, hogy a maga öccse lőtt előbb, de Kerry leugrott a szikláról, elkerülte a golyót és közben visszalőtt... - Hallgattak. Másnap elérték a Colorado-fennsíkhöz vezető szerpentint.

- Maga majd ott a dombon túl, jobbra folytassa az útját. Én erre megyek tovább.

- Hová?...

- A hegyekbe...

- És ha most találkozik valakivel, aki haragszik magára... Nem tud védekezni.

- Nem... De majd elbújok, és...

- Jöjjön a *Lonsdale-várba* - mondta határozottan Virginia.

Bolibar meghökkent.

- Ott a halálos ellenségeim fogadnának...

- Én majd előre megyek... Nem rossz emberek... Azt hiszem, egyikük sem lenne képes arra, hogy végezzen magával, ha törött a karja... Majd Kerry megvédi... Kerry mindent megtesz a kedvemért...Ő jó ember, csak kissé heves... Azt hiszem, Owen sem gonosz...

Az óriás csendesen megingatta nagy fejét.

- Nem Miss Lonsdale. Lehet, hogy csakugyan megsajnálják, de egy gyors golyó még mindig jobb érzés az ilyesminél...

Felértek a dombra.

- Ezen az ösvényen menjen mindig előre, és...

- Nézze - kiáltotta a lány és kinyújtotta karját.

Távol, a *Lonsdale-vár* felől két ló és néhány marha trappolt gazdátlanul... Azután másfelé is egy-egy marha tűnt fel...

- Valami történhetett - mondta Bolibar nagyon halkán, mert már azt is sejtette, hogy ez a valami végzetes szörnyűség lehetett. - Úgy látszik, szétfutott a csorda a fennsíkról...

- Jöjjön... jöjjön... - lihegve rémulten, egész testében remegve a leány. Belekapaszkodott Bolibar karjába, húzta magával.

A legközelebbi dombról azután eléjük tárult a távoli fennsík halálos panorámája: A *Lonsdale-vár* üszkös romja, a kiégett legelő gyászfekete táblája...

Virginia elájult...

Mikor magához tért, azonnal felugrott.

- Pihenjen, hiszen alig áll a lábán...

- Nem... nem, menjünk... Kérem, azonnal menjünk...! Istenem...!

Nem tudta mi történt, de érezte, hogy a két nagy ellenfél összecsapott, és ebben a küzdelemben pusztult el minden...

Ahogy kiértek a fennsíkra vezető keskeny szorosból, nyomban látták, hogy mint elhullott rongydarab a kiégett mező közepén egy élettelen ember hever... Gyönyörű paripa álldogált mellette méltóságteljesen, jobbra-balra nyújtogatva a nyakát, hogy talán akad egy fűszálnyi táplálék az elpusztult réten...

A leány sietett, pedig rogyadozott a lába. Mikor Bolibar odaért, már a férfi mellett térdelt, két tenyerébe fogta az élettelen fejét és szinte eszelősen suttogott:

- Ronny... Istenem... Ronny... Meghalt...

Az óriás is letérdelt. Kigombolta Ronny ingét, és sokáig tartotta mellkasára szorítva a fülét.

- Él... - mondta aztán. - Még dobog a szíve, de azonnal segíteni kell... Halálosan kimerült...

Egyik karjával segítette a leánynak, és az ájultat bevitték a házba. Itt megtalálták hasonló állapotban Owent.

Lemosták őket. Vízet öntöttek óvatosan a szájukba. Bolibar elment, hogy talán akad valami szeszféle a házban. Rummal tért vissza. Nemsokára erősödtek az alig hallható szívhangok. A foguk közé töltött rum jót tett.

- Nem értem - motyogta Bolibar. - Ez a két ember kis híján éhen, szomjan halt, mert más bajuk nem lehet... És a kamrában minden van bőségesen, étel, ital...

9.

Először Ronny tért magához. Azután lassan Owen pillái is megrezdültek és kinyitotta a szemét.

Fel akart ugrani, mikor meglátta Bolibart, de nem volt ereje. Döbbenet láta, hogy Virginia is ott van. És mellette egy másik pokrócon még valaki... Arra fordította a fejét.

Ronny!

- Csak feküdjenek nyugodtan - mondta Bolibar. - Én a barátjuk akarok lenni, mert ezt ígértem Miss Lonsdale-nak. Ha majd jobban érzik magukat, magyarázzák el, hogy kerültek ilyen kimerült állapotba, egyikük a házban, másikuk a szabadban.

- A szabad...ban? - kérdezte Owen.

- Ronnyt kint találtuk a mezőn... A lóról esett le...

Owen arca vérpiros lett... Ronny csak azután merészkedhetett ki a házból, miután ő elalélt. Tehát legyőzte! De nem ölte meg...

Bolibar ezt mondta:

- Én most elmegyek és tőlem ne tartsanak. Miss Lonsdale-lal elintéztük a számadást. Különben is tisztességes harcban győzték le Bobot. Így könnyebb most nekem... mert...

Lenézett tehetetlenül görbült ujjaira, amelyek egy-két millimétert mozdultak csak. De Owen nem hallotta a közbeszólást. Ronnyra tekintett.

- Miután én elaludtam te... kimentél a lóhoz?...

- Igen... El akartam menni... És azt hiszem, most, hogy rendben van minden, el is megyek.

- Ne menj el, Ronny...

- Elmegyek. Semmi dolgom itt. Ostobaság volt tőlem, hogy ettől a mérgezett levegőtől megrészegedtem, és... Eh... szóval elmegyek...

- Virginia... talán neked sikerül rábeszélni hogy maradjon.

A visszaszállingózott állatok bögése hallatszott a legelőről... A sziklatorlaszt megnyitotta Burce és Cresby, akik szintén előkerültek lassanként. Egy bőrostor csapott le nagyot durranva...

Napfény özönlött be az ablakon.

- Ne... menjen, Ronny - mondta Virginia, de másfelé nézett, és nagyon piros volt.

- De... - felelte halkán Ronny. - A Lonsdale-ok versenyfutása...

- Véget ért - fejezte be határozottan Owen, és kezét nyújtott. A két férfi keményen megszorította egymás kezét.

10.

Másnap munkához láttak. Egy-két cowboy is megjelent a régiek közül. A kíváncsiság hozta őket vissza, azután maradtak.

Elhatározták, hogy a várat nem építik fel többé. Modern kis farm lesz itt helyette...

- Virginia... - mondta este Ronny a lánynak, amikor egyedül maradtak - magát csakugyan a sors küldte ide...

- Igazán sokkal többet tett, mint én... És... nem is tudom... miért...

Ronny megfogta a kezét.

- Maga mellett jónak kell lenni. Még ezt a Bolibart is megszelídítette... és... és... - Nem fejezte be.

Virginia arca csillogó szemmel közeledett hozzá.

Ronny magához húzta és megcsókolta.

Ijedten rezzentek fel. Owen jött arra véletlenül. Mosolyogva lépett oda hozzájuk.

- Ezentúl nézzünk nyugodtan egymás szemébe - mondta. - Ti szeretitek egymást és ez így van jól. Együtt leszünk ezentúl a közös házban, de nem a törvény miatt, hanem mert összetartozunk. Idővel majd én sem leszek itt magamban...

Jobbjával és baljával megfogta Virginia és Ronny egy-egy kezét:

- Sok szerencsét, gyerekek, és ami volt, azt ne felejtjük el soha, de bocsássuk meg egymásnak... Ja, igaz... Ezt a Bolibart itt tartottam. Te megölted az öccsét, Virginia, ha jogosan is, de örökre harcképtelenné tette. Bárhová megy, lepuffantja az első régi ellenfele... Hm... azt hiszen, nincs abban hiba, ha itt, az Isten háta mögött, egy öreg marhatolvaj meghúzza magát...

Virginia szeme felragyogott.

- Owen, ez... nagyon rendes volt tőled...

- Én is azt hiszem - bólintott Ronny, és mikor később meglátta Bolibart, odalépett hozzá.

- Örülök, hogy itt marad intézőnek, mert...

- A csodát - felelte az óriás. - Itt maradok, de semmiféle fizetést vagy parancsolgatást nem kérek. Ha tetszik, hát megengedhetik egy vén zsványnak, hogy itt haljon meg a hegyek között és békében legyen a sakálok előtt, akik most megrohannák, mert nincs már foga... Erről lehet szó.

- Így is jó lesz!... - bólintott rá Ronny.

11.

Az új ház készen állt. Barátságos, nagy fehér épület volt. Közelében állt a legények blokkháza. A fű újra kinőtt, a legelő benépesedett

marhákkal. *De most már borjú is volt közöttük.* És mindnek az eredete tisztán állhatott a hatóságok előtt.

Bolibar ott maradt. Mint intező, üzlettárs, maguk sem tudták, hogy milyen minőségben. Csak ott élt, rendelkezett, szidta a cowboyokat, és senkivel sem volt megelégedve.

Tolvajok többé nem mehettek keresztül a hágón, mert a legszigorúbb vizsgálat alá vettek minden marhát, amelyet a fennsíkon át hajtottak Mexikóba. „Vámot” nem kértek senkitől, de lopott marha nem juthatott a birtok közelébe...

...Már ki volt tűzve Ronny és Virginia esküvője, mikor egy este Owen kiáltott be a házba:

- Ronny! Egy régi ismerősöd keres. Azt mondja, hogy ő a Nagyböggő.

Csakugyan ő volt! Messzi útról jött, az látszott poros, nedves lován.

Odalépett a volt intezőjéhez és kezet nyújtott. Ronny egy másodpercig habozott, azután derekasan megrázta.

- Csak azért jöttem, hogy megmondjam magának, Ronny: nem kell szégyenkeznie, ha egyszer megfordul Winstonban. Az emberek mostanában sokat beszélnek magáról.

- Mi a fene... - csodálkozott Ronny.

- Így van. Elsie Harrison nemrégén meghalt Denverben. És halála előtt vallomást tett, amit kérésére eljuttattak Winstonba. Nyomta a lelkiismeretét, hát nem bírta elvinni magával a sírba a titkot. Ő lőtte le hátulról Teddy Bucket, a Martins erdejében.

Ronny keservesen ráncolódozó arccal, összehúzott szemmel bámult néhány másodpercig a távoli hegycsúcs felé, ahol éppen hunyó piros fényvel búcsúzott a nap, egy felhővel csipkézett, hófödte csúcs mögé...

Sok-sok keserűség fogta meg erős marokkal a torkát, sok elviselhetetlen megaláztatás, sérelem, szomorúság, harc és kín...

Ámult emberek csoportja fogta körül Nagyböggőt, ezt a különös hírnököt, aki Winstonból idáig jött vágatva, hogy elhozza a hírt...

- Gyere be, Nagyböggő és pihend ki magad...

- Azt is megmondta Elsie Harrison, hogy maga látta őt a helyszínen és beszélt vele...

Csend...

- Igazat mondott.

- És nem adta kis azt a leányt, akit nem is szeretett...

Ismét hallgattak...

- Igen... Mikor odaértem a találkozóra - mondta színtelen hangon Ronny -, Teddy már ott volt. Felálltunk egymással szemben és megállapodtunk abban, hogy mindketten tízig számolunk hangosan... Akkor lövünk... Nyolcnál lehattunk, amikor a bokrok közül egy revolver dörrent, és Teddy arca bukott. Elsie volt. Rémülten kuporgott ott... Eljött, mert félt, hogy Teddy végez velem, és izgalmában, rettegésében szinte öntudatlanul tüzelt...

Virginia nyitott szájjal állt Ronny mellett és görcsösen kapaszkodott a karjába. A többiek is ámulatlan hallgattak. Ronny megsimította a homlokát...

- Rábeszéltem, hogy menjen el azonnal... Még nem tudhattam, hogy a nyomozás eredménytelen lesz... illetve, hogy rám terelődik a gyanú... Megmondtam neki, hogy ha szeretném, most már akkor sem tudnék többé a közelében maradni... És végül ellovagolt... Csak akkor jutott eszembe, hogy én is gyanúba keveredhetem... Így történt...

A nap közben leszállt, és csak pasztellszín visszfények derengtek még a csúcsok felett.

- Sokat szenvedhettél... - mondta Owen. - És belátom, hogy erősebb vagy nálam... Én nem bírtam volna elviselni, hogy mindenki orgyilkosnak higgyen...

- Nem mindenki hitt annak - felelte mosolyogva Ronny, és átkarolta Virginia vállát...

A Rocky Mountains portalan, tiszta levegőjén keresztül csodálatos fényel ragyogtak a csillagok. Az augusztusi este gyors lehülése hirtelen légáramlással suhant át a fák között...

- Köszönöm, Nagybőgő, hogy eljöttél ezért ide.

- Én is bántottam magát, Ronny. És a többiek is mind nagyon sajnálják Winstonban, hogy boldogtalanná tették.

- Mondd meg nekik, hogy most először életemben nagyon boldog vagyok, és ezt éppen a winstoniaknak köszönhetem, akik elüldöztek...

És még szorosabban fogta át Virginia vállát.

Száz éve nem volt ilyen megbékélt, derűs és tiszta este a Colorado fennsíkján...

Vége